robert silverberg

vatican, ultimul conclav

premiul nebula

colecţia
nautilus

Colecţie coordonată de Mihai Dan Pavelescu

ROBERT SILVERBERG (n. 1935) se numără printre cei mai premiați scriitori de science fiction. A debutat cu un roman la 20 de ani, iar în anul următor a fost răsplătit cu Premiul Hugo pentru cel mai promițător autor tânăr. Uluitoarea lui creativitate poate fi exemplificată fie și numai de cele unsprezece (!) romane pe care le-a publicat între 1957 și 1959, sub pseudonim. Deține cinci Premii Nebula și cinci Premii Hugo la diverse secțiuni, iar în 2004 a fost numit *Grand Master* de către Asociația Scriitorilor de SF din America (SFWA).

robert
silverberg

vatican, ultimul conclav

Ediția a II-a, revizuită

Traducere din limba engleză
DAN POPESCU

Cuvânt-înainte
BARRY N. MALZBERG

nemira

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SILVERBERG, ROBERT
Vatican, ultimul conclav / Robert Silverberg; trad. Dan Popescu
Ed. a 2-a, rev., București, Nemira & Co, 2006
ISBN (10) 973-569-863-3
ISBN (13) 978-973-569-863-8

I. Popescu, Dan (trad.)

821.111(73)-311.9=135.1
821.111(73)-32=135.1
06.068:821.111(73).09 Silverberg, R.
929 Silverberg, R.

Lector: Mihaela SIPOȘ
Tehnoredactor: Mariana DUMITRU

© Robert Silverberg, 1976
THE BEST OF ROBERT SILVERBERG
ROAD TO NIGHTFALL © 1958 by King-Size Publications
WARM MAN © 1957 by Fantasy House, Inc.
TO SEE THE INVISIBLE MAN © 1963 by The Barmaray Company, Inc.
THE SIXTH PALACE © 1965 by Galaxy Publishing Corporation
FLIES © 1967 by Harlan Ellison
HAWKSBILL STATION © 1967 by Galaxy Publishing Corporation
PASSENGERS © 1968 by Damon Knight
NIGHTWINGS © 1968 by Galaxy Publishing Corporation
SUNDANCE © 1969 by Mercury Publications, Inc.
GOOD NEWS FROM THE VATICAN © 1971 by Terry Carr

© Editura Nemira & Co, 1994, 2006

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN (10) 973-569-863-3
ISBN (13) 978-973-569-863-8

CU GÂNDUL LA SILVERBERG

În introducerea la *Să vezi omul invizibil* din această antologie, vorbind despre tema povestirii, Robert Silverberg se explică pe sine însuși într-o anume măsură.

„Am preluat ideea și am dezvoltat-o pentru a explora implicațiile ei practice și astfel, făcând ceea ce Borges lăsase nefăcut."

Este o afirmație care mai târziu ar putea fi considerată ca jenantă de către mulți dintre noi, numai că în cazul acestui scriitor ea este perfect adevărată. El a făcut într-adevăr ceea ce Borges nu a reușit în *Loteria din Babilonia*. Din această cauză, de câțiva ani el continuă micile corvezi pe care cea mai mare parte dintre noi le-a părăsit undeva, de-a lungul drumului de scriitor. Printr-un mare volum de muncă și cu multă atenție, el a abordat materiale tratate multă vreme în mod superficial. Și le valorifică bine – adesea pentru prima oară.

Acest science fiction este un domeniu interesant, poate cel mai interesant din toate categoriile de literatură. Dar cel mai important ar putea fi faptul că SF-ul, o literatură de idei, în cel mai bun dar și în cel mai rău sens al cuvântului, a risipit atâtea, încât multe dintre ele zac, pe aici, nefinisate sau jumătate moarte, jumătate vii, parțial mutilate de scriitori cu abilitate în a le vedea, dar nu suficient de pricepuți să le dea forma potrivită. Când o formă de artă ajunge la maturitate (sau aproape de maturitate),

apare o a doua sau a treia generație de practicieni care dau formă materialului brut sau inert pe care prima generație l-a utilizat stângaci iar apoi l-a lăsat la o parte. Dintre toți scriitorii acestei literaturi, pe care i-aș caracteriza ca îndeplinind o astfel de funcție, Silverberg este într-adevăr cel mai bun.

El va avea mai multe de spus în chiar paginile acestei cărți; ne va spune cum a început să scrie SF și ce încearcă să obțină prin scris, acum, în cea de-a treia lui decadă de viață creatoare; și nu vreau nici să-mi însușesc, nici să-i subminez observațiile. Își prezintă intențiile tulburător de limpede și o face cu mai multă eleganță decât aș putea-o face eu. În această scurtă apreciere, mai rău decât să-l numim „scriitor de science fiction" sau „cel mai mare scriitor de SF" ar fi doar o nedreptate flagrantă, directă. El este, simplu, unul dintre marii scriitori ai timpului său iar anumite povestiri din acest volum, în special *Pasagerii* și *Dansul Soarelui*, pot sta alături de cele mai bune lucrări scrise, oriunde, de oricine, în zilele noastre. Faptul că este categorisit de cele mai multe ori drept un scriitor de SF poate fi apreciat atât ca o tragedie, cât și ca un câștig – este o tragedie că încă nu a obținut o recunoaștere generală, ca fiind unul dintre scriitorii importanți ai timpului său, este un câștig că un artist de talia lui nu numai că dorește să lucreze în SF, dar a descoperit că în science fiction își poate utiliza cel mai bine talentul, fără vreo constrângere. Dacă nu și pentru alte motive, măcar pentru acesta: SF-ul trebuie să existe, dacă nu chiar să prospere!

În câteva remarci despre Silverberg, publicate altundeva, am avut ocazia să-l necăjesc numindu-l „cel înalt de cinci picioare și șapte inci" și „cel mai bun scriitor în engleză". Sunt fericit că pot să pun lucrurile la punct pentru cititorii pe care-i va bucura această antologie. Silverberg are cinci picioare și zece inci (aproximativ 1,78 metri – n. tr.), dar supleţea și grația lui îl fac să pară mai scund față de un tip mătăhălos ca mine. Și aș putea fi inclus printre cei mai buni scriitori de limbă engleză, un club cu nu mai mult de zece membri, adică Vladimir

Nabokov, Evan S. Connell jr., Norman Mailer, Robert Coover, Richard Yates, Philip Roth, John Cheever, J.D. Salinger și Bernard Malamud. Dacă este sau nu cel mai bun dintre ei rămâne o chestiune pentru specialiști. Principalul este că nume ca acestea trebuie amintite pentru a stabili poziția lui actuală în literatură. În următorii zece ani, dacă el și voi, ca să nu mai zicem nimic de restul lumii, puteți să vă păstrați locul, s-ar putea ca el să facă parte dintr-o categorie din care doar numele lui ar putea fi menționat. Până la acea zi, mă mulțumesc să rămân la această părere, mai modestă.

Însă un lucru este clar: în cei cincizeci de ani din 1926 încoace, de când SF-ul este o categorie distinctă a literaturii, nu a mai fost cineva asemenea acestui om. Este cel mai bun pe care îl avem. Astfel, datoria noastră față de el este de necalculat – ca și datoria lui față de acele daruri care, total sub control, îl poartă pe tărâmuri dincolo de abisul pe care, noi, restul, în limitele posibilităților personale, îl putem doar întrezări.

BARRY N. MALZBERG

Teaneck, New Jersey
Decembrie 1975

1954

DRUMUL SPRE NOAPTE

Am început să plănuiesc această povestire în toamna lui 1953 și am scris-o la începutul lui 1954 cu intenția de a o trimite la concursul organizat de una din revistele de SF din acel an – exista un premiu de 20 de dolari pentru cea mai bună povestire despre viața în America secolului XXI, scrisă de un student.

Cumva, pentru motive pe care nu mi le mai amintesc de mult, nu am mai participat la acel concurs, iar premiul a fost câștigat de unul din Sud, numit Andy Offutt.

Dar în primăvara lui 1954 am început să trimit povestirea la revistele de SF, inclusiv la cea care organizase concursul și astfel a început elaborarea istoriei ei de refuzuri. Editor după editor, o găseau depresivă, morbidă, negativistă, imposibil de publicat; am trimis-o peste tot iar, într-un târziu am scos-o din circulație.

Prin 1956, i-am arătat-o totuși prietenului meu Harlan Ellison iar acesta a fost surprins că nimeni nu voise să o publice. Și a lansat o cruciadă cu un singur cruciat, el însuși, în numele povestirii mele, „ne-publicabile". Tocmai pe atunci, Hans Stefan Santesson a preluat conducerea editorială a unei reviste ambițioase numită FANTASTIC UNIVERSE, iar Harlan i-a spus că eu scrisesem o povestire prea îndrăzneață pentru rivalii lui – provocându-l de fapt să mi-o cumpere. Hans a cerut manuscrisul, a comentat că povestirea avea destulă forță și,

după câteva ezitări, a acceptat-o; a apărut în numărul din iulie 1958 al revistei lui.

Îmi vine greu, după douăzeci de ani, să găsesc ce era atât de „fierbinte" în ea. Tema ei, canibalismul, pare să fi deranjat pe mulți dintre editorii ce o refuzaseră, dar povestiri SF cu canibali se mai publicaseră până atunci. Cred că deranjase mai degrabă colapsul personajului principal, la finele povestirii, deoarece majoritatea editorilor de SF ai momentului preferau povestirile în care protagonistul înfrânge toate piedicile și-și termină truda învingător.

Bineînțeles, faptul că nu mai publicasem nimic era un alt obstacol. Ted Sturgeon sau Fritz Leiber să zicem, ar fi putut să convingă vreun editor să cumpere o povestire despre canibalism sau una care se sfârșește rău – dar o povestire despre canibalism, cu final negativ, a unui autor necunoscut, nu putea să vadă lumina tiparului până când nu-mi făceam un nume și puteam să discut față în față cu editorul. Mie încă mi se pare o lucrare destul de bună, mai ales pentru un scriitor abia trecut de douăzeci de ani. Evoluează, creează personaje și acțiune, are și ceva intrigă, prezintă eficace punctul de vedere nu foarte original. Cred că autorul ei promite.

Câinele mârâi și fugi mai departe. Katterson îi privi pe cei doi tipi slabi și cu ochii arzând, grăbindu-se în urmărirea animalului în timp ce groaza creștea și urca în el și-l țintuia pe loc. Brusc, câinele sări peste o grămadă de moloz și dispăru. Urmăritorii lui se opriră fără vlagă, sprijinindu-se pe bâte și încercând să-și recapete suflul.

– O să fie și mai rău, spuse un bărbat mic de statură și soios apărut, nu se știe de unde, chiar lângă Katterson. Am auzit că proclamația oficială va apare azi, deși zvonul umblă de multă vreme.

– Așa se spune, răspunse Katterson încet. Vânătoarea la care tocmai fusese martor încă îl ținea paralizat. Suntem cu toții destul de flămânzi.

Cei doi oameni care vânaseră câinele se ridicară clătinându-se încă și se-ndepărtară. Katterson și mititelul le priveau retragerea lentă.

– E prima dată când văd oameni făcând așa ceva, spuse Katterson.

– N-o să fie nici ultima oară, replică soiosul. E mai bine să te obișnuiești cu asta acum, când hrana s-a dus.

Stomacul lui Katterson avu un spasm – era gol și avea să rămână așa până la distribuirea hranei de seară. Fără distribuirile astea nu știa de unde-ar fi putut veni următoarea-mbucătură. El și mititelul mergeau înainte pe strada liniștită; pășind peste moloz, mergeau așa, fără nicio țintă.

– Mă cheamă Paul Katterson, spuse el într-un târziu. Stau pe Strada 47. Am fost concediat din Armată anul trecut.

– O, unul din ăia, făcu mititelul. Cotiră pe Strada 15. Era o stradă cu totul dezolantă; niciuna din casele de dinainte de război nu mai era în picioare și doar câteva corturi jerpelite erau ridicate la celălalt capăt al străzii. Ai mai muncit undeva de la concediere?

Katterson râse.

– Bună poantă. Mai încearcă.

– Știu. Vremurile-s grele. Numele meu e Malory; sunt negustor.

– Și ce vinzi?

– Păi... produse folositoare.

Katterson dădu din cap. Evident, Malory nu vroia ca el să dezvolte subiectul, așa că o lăsă baltă. Merseră înainte în tăcere, bărbatul înalt și cel mititel, iar Katterson nu se putea gândi la nimic altceva decât la golul din stomac. Apoi gândurile lui se abătură către scena petrecută cu

câteva minute înainte: doi oameni înfometați urmărind un câine. Atât de repede s-a ajuns aici? se întrebă Katterson. Ce se va întâmpla dacă hrana va deveni din ce în ce mai puțină și dacă, în cele din urmă, nu va mai fi deloc?

Însă mititelul arătă înainte:

– Privește! Adunare în Union Square.

Katterson aruncă o privire și văzu mulțimea pe cale să se adune în jurul platformei rezervate pentru anunțuri publice. Grăbi pasul, forțându-l pe Malory să facă efort pentru a se menține în același ritm.

Un tânăr în uniformă militară se urcase pe platformă și înfrunta, impasibil, mulțimea. Katterson privea la jeep-ul de alături, observând în mod automat că era model 2036, cel mai recent, făcut cu optsprezece ani în urmă. După vreun minut, soldatul ridică mâna cerând liniște și vorbi calm și reținut:

– Cetățeni ai New York-ului, am un anunț oficial din partea Guvernului. Tocmai s-a primit un anunț din oaza Trenton.

Mulțimea începu să murmure. Oamenii păreau să știe ce va urma.

– S-a primit un anunț din oaza Trenton cum că, datorită stării de urgență, transporturile de hrană pentru New York și împrejurimile lui vor fi temporar suspendate. Repet: datorită stării de urgență din oaza Trenton, toate transporturile de hrană pentru New York și împrejurimi vor fi temporar suspendate.

Murmurul mulțimii crescu și se transformă într-un vuiet mânios și sarcastic, fiecare comentând această întorsătură a evenimentelor cu cel de alături. Nici vorbă să fi fost vești neașteptate. Trenton protestase îndelung împotriva sarcinii de a hrăni neajutoratul și înfometatul New York iar recentele inundații îi oferiseră ocazia să declină această responsabilitate. Katterson rămase tăcut,

dominând cu înălțimea sa pe cei din jur. Nu-i venea să creadă cele auzite. Părea distant, aproape detașat, criticând în mod obiectiv postura soldatului de pe platformă, numărându-i însemnele, gândindu-se la orice altceva în afară de implicațiile anunțului și încercând să lupte împotriva foamei chinuitoare.

Omul în uniformă vorbea din nou:

– Am și un mesaj de la Guvernatorul New York-ului, Generalul Holloway: el spune că se fac eforturi pentru a restabili transporturile de hrană pentru New York și că au fost trimiși mesageri la oaza Baltimore. Deocamdată, până la noi ordine, Guvernul va înceta distribuirile de hrană în această noapte. Asta-i tot.

Soldatul coborî cu grijă de pe platformă și-și făcu drum prin mulțime către jeep-ul lui. Se urcă repede și porni motorul. Era, desigur, un om important, hotărî Katterson, pentru că jeep-urile și combustibilul erau lucruri rare și nu erau folosite cu ușurință oricând și de oricine.

Katterson rămase unde era și-și întoarse capul încet, privind oamenii din jurul său, cei mai mulți mici schelete pe jumătate înfometate și care-l pizmuiau în secret pentru statura lui de gigant. Un om cu fața emaciată, cu ochi arzători și nasul ca un cioc de pasăre, strânsese în jurul său un mic grup și ținea un fel de discurs. Katterson îl cunoștea – se numea Emerich și era conducătorul coloniei ce locuia în metroul abandonat din Strada 14. Katterson, instinctiv, se apropie să-l asculte; Malory îl urmă.

– E un complot! striga omul cu fața emaciată. Vorbesc despre stare de urgență în Trenton. Ce stare de urgență? Vă întreb, ce stare de urgență? Inundațiile nu i-au atins. Vor doar să scape de noi prin înfometare, asta-i! Și ce putem face? Nimic. Cei din Trenton știu că nu vom fi niciodată în stare să reconstruim New York-ul și vor să se debaraseze de noi, așa că ne opresc hrana.

Acum se adunaseră o mulțime în jurul lui, Emerich era popular; oamenii își exprimau acordul prin strigăte, punctându-i discursul cu aplauze.

– Să murim de foame? Nici vorbă!

– Așa-i, Emerich! strigă un bărbos corpolent.

– Nu, continuă Emerich, o să le arătăm noi ce putem face. O să adunăm fiecare-mbucătură pe care-o vom putea găsi, fiecare fir de iarbă, fiecare animal sălbatic sau bucată de piele. Și vom supraviețui, așa cum am făcut-o și-n blocadă și-n foametea din '47 și-n toate celelalte și într-una din zilele astea; vom merge la cei din Trenton și... și... Îi vom frige de vii!

Aerul se umplu de strigăte aprobatoare. Katterson se-ntoarse și-și făcu loc cu umerii prin mulțime, gândindu-se la cei doi oameni și la câinele lor și plecă fără să se mai uite înapoi. O luă în jos pe Bulevardul 4 până când nu mai auzi zgomotele adunării din Union Square; se așeză obosit pe o grămadă de grinzi rupte care fuseseră odată monumentul Carden.

Își luă capul în mâini și rămase acolo. Evenimentele după-amiezei îl copleșiseră. Hrana fusese puțină de când își putea el aduce aminte – războiul cu Sferiștii secătuise fiecare resursă a țării. Războiul se-ntinsese mereu mai departe. După primul val de bombardamente preliminare, devenise un război de distrugere reciprocă, fiecare trudindu-se încet să aducă sferele opozante la ruină totală.

Cu toate acestea, Katterson crescuse înalt și puternic doar cu puțină hrană și se distingea printre ceilalți oriunde se ducea. Generația de americani căreia îi aparținea nu era una de oameni înalți și puternici – copiii se nășteau subnutriți, slabi și zdrobiți ca bătrânii. Dar el fusese puternic și fusese printre norocoșii aleși pentru armată. Acolo măcar era hrănit cu regularitate.

Katterson lovi cu piciorul o bucată răsucită de zgură și îl văzu pe micul Malory venind pe Bulevardul 4. Râse în sinea lui amintindu-și zilele din armată. Întreaga lui viață de adult și-o petrecuse în uniformă și având privilegiile soldatului. Dar era prea frumos ca să dureze; cu doi ani mai înainte, în 2052, războiul ajunsese într-un impas, iar cele două emisfere erau făcute fărâme și aproape întreaga armată se trezise aruncată în recea lume civilă. El fusese aruncat în New York. Se simțea singur și pierdut.

– Hai să vânăm un câine, zise Malory zâmbind în timp ce se apropia.

–Ține-ți gura, mărunțelule. Te-aș putea mânca pe tine dac-aș fi suficient de flămând.

– Da? Credeam că ai fost destul de șocat de cei doi care-au încercat să prindă câinele.

Katterson își ridică privirea spre el.

– Am fost. Stai jos sau mișcă de-aici, dar nu mă lua în râs, mârâi el.

Malory se trânti pe grămada de dărâmături de lângă Katterson.

– Arăți al naibii de rău, zise Malory.

– Corect, răspunse Katterson. N-am mâncat nimic toată ziua.

– De ce? S-a distribuit hrană noaptea trecută și se va mai distribui o dată în noaptea asta.

– Să sperăm.

Ziua era pe terminate, iar umbrele serii se-ntindeau repede. New York-ul în ruină arăta fantastic în lumina crepusculară; grinzile noduroase și clădirile prăbușite aduceau a fantome, fantomele unor uriași morți de mult.

– Mâine o să fii și mai flămând. N-o să mai fie nicio distribuire de hrană.

– Nu-mi mai aminti asta, mărunțelule.

– Sunt și eu băgat în afacerile aprovizionării cu mâncare, zise Malory cu un zâmbet fugar.

Katterson își întoarse capul în grabă:

– Iar râzi de mine?

– Nu, zise Malory repede. Își mâzgăli adresa pe o bucată de hârtie și i-o întinse lui Katterson.

– Ține. Treci pe la mine ori de câte ori ești flămând de-adevăratelea. Și... spune-mi, ești un tip puternic, nu-i așa? Aș putea chiar să am ceva de lucru pentru tine dacă spui că ești pe dinafară.

Umbra unei idei începu să-l pătrundă pe Katterson. Se întoarse să fie față-n față cu mărunțelul și-l privi lung:

– Ce fel de muncă?

Malory păli.

– Păi, am nevoie de câțiva bărbați puternici să obțină alimente pentru mine, știi tu.

Katterson se-ntinse și prinse umerii slabi ai mărunțelului. Acesta se cutremură.

– Mda, știu. Spune-mi, Malory, ce fel de alimente vinzi tu?

– Ce... ce... ce vrei, am vrut doar să te ajut și...

– Nu-mi veni mie cu de-astea. Încet, Katterson se ridică fără să-l elibereze pe mărunțel din strânsoare. Vrând-nevrând, Malory fu târât la picioarele lui. Te ocupi de afaceri cu carne, nu-i așa, Malory? Ce fel de carne vinzi?

Malory încercă să scape. Plin de dispreț, Katterson îl înghionti cu pumnul pe jumătate deschis și-l trimise înapoi pe grămada de moloz. Malory se răsuci – în ochi i se citea frica și se repezi în jos pe Strada 13, în întuneric. Katterson rămase mai multă vreme pe loc, urmărindu-l în timp ce se depărta, respirând cu greutate și neîndrăznind să se gândească la ceva. Apoi, ca într-un fel de amorțeală, împături hârtia cu adresa lui Malory, o puse în buzunar și o luă din loc.

O oră mai târziu, când apăsa cu degetul mare pe plăcuța de pe ușa apartamentului său din Strada 47, Barbara îl aștepta.

– Cred c-ai auzit noutățile, zise femeia pe când el intra. Un locotenent oarecare scos ca din cutie a trecut și ni le-a anunțat. Luasem deja rația de hrană pentru astă seară, dar e ultima. Hei... ce-i cu tine? Îl privi neliniștită, pe când el se prăbușea pe un scaun fără să spună un cuvânt.

– Nimic, fetito. Doar că mi-e foame și mă cam doare stomacul.

– Unde-ai fost azi? Tot în piață?

– Mda. Obișnuita mea plimbare de joi după-amiază și era să iau parte la un picnic foarte plăcut. Întâi am văzut doi oameni vânând un câine – nu puteau fi mai flămânzi ca mine și totuși vânau creatura aia jigărită. Apoi locotenentul de care-ai vorbit a făcut anunțul despre hrană. Și după aia, un negustor de carne jegos a-ncercat să-mi vândă ceva „marfă" și să-mi ofere o slujbă.

Fata rămase cu respirația tăiată.

– O slujbă? Carne? Ce s-a întâmplat? Oh, Paul...

– Terminã. I-am dat una de l-am întins pe jos și a luat-o la fugă cu coada-ntre picioare. Știi ce vindea? Știi ce fel de carne voia să mă facă să-nghit?

Ea își plecă privirea.

– Da, Paul.

– Iar slujba pe care voia să mi-o dea... M-a văzut puternic și voia să mă facă furnizorul lui. M-aș fi dus la vânătoare seara. Aș fi căutat vagabonzi pe care să-i dobor și pe care să-i fac fripturi pentru a doua zi.

– Dar suntem atât de flămânzi, Paul... Când ești flămând, ăsta-i cel mai important lucru.

– Ce? Vocea lui aducea cu mugetul unui taur înfuriat. Ce-ai spus? Nu știi ce vorbești, femeie. Mănâncă înainte de a-ți ieși din minți cu totul. Voi găsi eu altă cale de-a

face rost de hrană, dar n-am să mă transform într-un canibal sângeros. Paul Katterson nu dorește așa prospătură.

Ea nu mai adăugă nimic. Singurul bec din tavan clipi de două ori.

– Se apropie stingerea. Scoate lumânările, dacă nu ți-e somn, spuse el. Nu avea ceas, dar clipirile luminii erau semnalul că se apropia opt și jumătate. Oră la care, în fiecare noapte energia electrică era întreruptă în toate apartamentele, cu excepția celor care aveau permisiunea specială să consume peste cota normală.

Barbara aprinse o lumânare.

– Paul, părintele Kennon a trecut din nou pe-aici.

– I-am spus să nu se mai arate pe la noi, zise Katterson din întunecimea colțului lui de cameră.

– Consideră că trebuie să ne căsătorim.

– Știu. Dar n-o fac.

– Paul, de ce ești...

– Să nu mai vorbim de asta din nou. Ți-am spus de-atâtea ori că nu vreau să-mi asum responsabilitatea de a hrăni două guri când nu sunt în stare să-mi umplu nici măcar propriul stomac! Așa-i cel mai bine: fiecare pentru sine.

– Dar copiii, Paul...

– Ai înnebunit? ripostă el. Ai avea îndrăzneala să aduci un copil în lumea asta? Mai ales acum când am pierdut și hrana din oaza Trenton? Ți-ar place să-l vezi cum moare de foame printre molozurile astea sau poate cum crește ca un schelet cu obrajii supți? Ție poate că da, mie însă nu!

Tăcu. Femeia stătea și se uita la el, suspinând încet.

– Suntem morți, și tu și eu, zise tânăra în cele din urmă. Nu vrem să recunoaștem, dar suntem morți. Toată lumea asta-i moartă – am petrecut ultimii treizeci de ani sinucigându-ne. Nu-mi amintesc așa cum îți amintești tu,

dar am citit câteva din cărțile vechi care spun cât de curat, nou și luminos era acest oraș înainte de război. Războiul! De când sunt pe lume am tot fost în război, neștiind niciodată cu cine ne luptăm și de ce. Dar pentru a distruge această lume fără niciun motiv...

– Termină, Barbara!

Dar ea continuă cu o monotonie de moarte:

– Se spune acolo că America se-ntindea odată de la un țărm la celălalt în loc să fie-mparțită, ca azi, în mici fâșii înconjurate de ținuturi ale nimănui și cu radioactivitate ridicată. Și existau ferme și multă hrană, și lacuri, și râuri, iar oamenii zburau dintr-un loc în altul. De ce-a trebuit să se întâmple toate astea? De ce suntem noi toți morți? Înspre ce ne-ndreptăm acum, Paul?

– Nu știu, Barbara. Și nu cred să știe cineva.

Obosit, Katterson suflă în lumânare, iar întunericul de-afară năvăli înăuntru și potoli odaia.

Cu toate astea, se duse din nou în Union Square și apoi se opri pe Strada 14, bătând pasul pe loc și simțind acea zăpăceală care e primul semn al înfometării. Erau doar câțiva oameni pe străzi, mergând morocănoși spre cine știe ce destinație or fi avut. Soarele strălucea deasupra capului.

Visarea îi fu întreruptă de țipete și de neobișnuitul zgomot de pași, apropiindu-se în fugă. Antrenamentul din armată îi folosi: se aruncă spre un șanț gol și se ascunse acolo, întrebându-se ce se întâmplă.

După o clipă, privi afară. Patru oameni, fiecare la fel de înalt ca și Katterson, cutreierau în sus și-n jos străzile goale. Unul ducea în spate un sac.

„E cineva acolo", îl auzi Katterson strigând pe omul cu sacul. Privi, fără să-i vină să creadă, pe cei patru localizând o fată zgribulită lângă o clădire prăbușită.

Era palidă, slabă, zdrențăroasă, de cel mult douăzeci de ani, o fată ce-ar fi putut fi drăguță, într-o altfel de lume. Dar obrajii îi erau supți și murdari, ochii triști și sticloși, brațele slabe și colțuroase.

În timp ce se apropiau, fata se dădu înapoi, înjurându-i disprețuitoare și pregătindu-se să se apere. *Nu înțelege,* gândi Katterson. *Crede că va fi violată.*

Sudoarea curgea șiroaie pe trupul său pe când se sforța să privească, interzicându-și să iasă afară din ascunziș. Cei patru prădători se înghesuiră în jurul fetei. Ea-i scuipă și-i lovi cu mâna strânsă ca o gheară. Indivizii râseră și-i smulseră nemiloși mâna care-i zgâriase. Țipătul fetei pătrunse dureros în urechea lui Paul în vreme ce bestiile o trăgeau la loc deschis. Un cuțit străluci iar Katterson strânse din fălci, tremurând, pe când lama-și atingea ținta.

– În sac cu ea, Charlie! zise o voce aspră.

Ochii lui Katterson deveniră tulburi de mânie. Era prima dată când îi vedea pe măcelarii lui Malory – cel puțin așa credea, că e banda lui Malory. Simțind cuțitul pe șold, în familiara lui teacă, se ridică pe jumătate, să-i atace pe cei patru furnizori de carne, pe urmă însă, revenindu-și, se trânti înapoi în șanț.

Așa de curând? Katterson știa de lenta răspândire a canibalismului în înfometatul New York; de câțiva ani știa și faptul că puține trupuri de morți ajungeau intacte în mormintele lor – dar era pentru prima oara de când își amintea el, că niște ticăloși târâseră de pe străzi o ființă umană în viață și o uciseseră pentru hrană. Lupta pentru supraviețuire începuse deci.

Cei patru dispăruseră către Bulevardul 3 iar Katterson ieși cu grijă din șanțul lui, aruncă priviri în toate direcțiile și se strecură spre piață. Știa că trebuie să fie prevăzător; un om de mărimea lui avea carne pentru multe guri.

Alți oameni ieșeau acum din clădiri, toți cu aceeași expresie de groază pe fețe. Katterson urmări din priviri scheletele ambulante umblând zăpăcite, unele suspinând, cele mai multe însă trecute de stadiul lacrimilor. Își strângea pumnii furios, dorind cu toată ființa să facă ceva împotriva acestei boli ce cuprindea tot mai mulți oameni și știind că nu se putea face nimic.

Pe platformă era acum un bărbat înalt, cu trăsături bine conturate. Vocea lui era gâtuită de mânie:

– Fraților, acum totul e pe față. Oamenii s-au întors de la căile Domnului iar Diavolul îi duce spre distrugere. Chiar mai înainte ați văzut cum patru dintre creaturile lui au ucis o ființă pentru hrană – cel mai mare păcat dintre toate. Fraților, vremea noastră pe pământ s-a dus. Sunt bătrân. Mi-aduc aminte zilele din pragul războiului și, chiar dacă unii dintre voi nu vor crede, mi-aduc aminte zilele când era hrană pentru toți, când fiecare avea o slujbă, când aceste clădiri prăbușite erau înalte și luminoase, cu forme plăcute, iar cerul era plin de aparate de zbor. În tinerețea mea am călătorit de-a lungul acestei țări până la Pacific. Dar războiul le-a distrus pe toate și asta-i pedeapsa Domnului. Zilele noastre s-au dus și curând vom ajunge în fața judecății divine. Nu vă duceți în fața Domnului cu mâinile pline de sânge, fraților. Acei patru oameni pe care i-ați văzut astăzi vor arde-n flăcările veșnice pentru crima lor. Oricine-ar mânca din carnea pe care-au tăiat-o astăzi li se va alătura în Iad. Dar ascultați o clipă, fraților! Ascultați! Aceia dintre voi care nu sunteți pierduți încă, vă implor: salvați-vă! Mai bine fără hrană, deloc, așa cum o duceți cei mai mulți dintre voi, decât să vă spurcați cu carnea asta, cea mai prețioasă carne dintre toate!

Katterson privea la oamenii din jurul lui. Voia să se termine toate astea; visă o clipă o cruciadă pentru hrană,

o campanie contra canibalismului, cu steagurile fluturând, tobele bătând iar el conducând lupta. Unii se opriseră să-l asculte pe bătrânul predicator, alții trecuseră mai departe. Câțiva zâmbeau și aruncau vorbe batjocoritoare bătrânului, dar el nu-i lua în seamă.

– Ascultați-mă! Ascultați-mă înainte de-a pleca! Toți suntem osândiți, Domnul a spus-o clar. Dar gândiți-vă, oameni buni – lumea asta va trece repede și va veni împărăția cea veșnică. Nu pactizați contra șansei de a trăi veșnic, fraților! Nu vă vindeți sufletul nemuritor pentru o bucată de carne pângărită!

Mulțimea se împrăștia, observă Katterson. Plecau în grabă, își făceau loc repede și dispăreau. Predicatorul continua să vorbească. Katterson stătea pe vârful picioarelor și-și întindea gâtul să privească pe deasupra mulțimii, către est. Ochii lui căutară ceva, pentru o clipă, apoi ceea ce văzu îl descumpăni. Patru figuri rău prevestitoare veneau cu o anumită intenție în josul străzii goale.

Cei rămași îi văzuseră. Mergeau unul lângă altul prin mijlocul străzii, cel mai înalt ducând în spate un sac gol. Puținii oameni se furișau în toate direcțiile, iar când cei patru ajunseră la colțul dintre Strada 14 și Bulevardul 4, numai Katterson și predicatorul mai rămăseseră lângă platformă.

– Văd că ești singurul care-a mai rezistat, tinere. Ești pângărit sau mai ești încă în Împărăția Cerurilor?

Katterson nu-i luă în seamă întrebarea.

– Bătrâne, coboară de-acolo! îi strigă. Ucigașii se întorc. Vino, să plecăm înainte ca ei să ajungă aici.

– Nu. Am de gând să le vorbesc. Dar salvează-te, tinere, salvează-te cât mai poți.

– Te vor omorî, bătrân nebun! șopti Katterson aspru.

– Oricum suntem osândiți cu toții, fiule. Dacă mi-a venit ceasul, sunt gata.

– Ești nebun!

Cei patru bărbați erau la o azvârlitură de băț. Katterson îl privi pe bătrân pentru ultima dată și se repezi, traversând strada, într-una din clădiri. Se uită înapoi și văzu că nu era urmărit.

Cei patru ucigași stăteau în fața platformei, ascultându-l pe omul în vârstă. Katterson nu putea auzi ce spunea predicatorul, dar îl vedea gesticulând în timp ce vorbea. Tipiii păreau că-l ascultă cu o anumită intenție. Katterson continuă să privească. Îl zări pe unul dintre ucigași spunând ceva bătrânului, apoi cel înalt, cu sacul în spate, urcă pe platformă. Din grupul celorlalți trei asasini țâșni un cuțit strălucitor...

Țipătul fu puternic și pătrunzător. Când Katterson îndrăzni să se uite din nou, bărbatul înalt introducea corpul predicatorului în sac. Katterson își plecă fruntea. Își dădu seama că rezistența era imposibilă.

Katterson se chinui să ajungă în partea de sus a orașului, acolo unde se afla apartamentul său. Lăsă blocurile în urmă, punând, metodic, un picior în fața celuilalt, urmând să străbată cele două mile printre grămezi de moloz și clădiri goale, în ruină. Ținea o mână pe cuțit și arunca priviri când în dreapta, când în stânga, observându-i pe cei ce se grăbeau pe străzile lăturalnice, umbre parțial vizibile printre dărâmături. Cele patru siluete, una cu sacul în spate, păreau să pândească din spatele fiecărui felinar, așteptând alte femei înfometate.

Traversă spre Brodway, luând-o pe o scurtătură prin *fundațiile* clădirii Parker. Cu cincizeci de ani în urmă Parker Building era cea mai înaltă construcție din lumea vestică; acum însă nu mai rămăseseră decât temeliile. Katterson trecu prin ceea ce fusese odată cel mai măreț hol *din lume și privi în jur. Un* băiețel stătea pe treapta

de-afară, înfulecând hămesit o bucată de carne. Avea opt sau zece ani. Prin cămașa ruptă se vedeau coastele care ieșeau în evidență ca nuielile unui coș. Înăbușindu-și scârba, Katterson se întrebă ce fel de carne mânca băiatul.

Își continuă drumul. Pe când trecea pe Strada 14, o pisică osoasă îl depăși și dispăru după o grămadă de zgură. Katterson se gândi la poveștile pe care le auzise despre Marile Câmpii unde se spunea ca pisici uriașe hoinăreau nevătămate și începu să saliveze.

Soarele cobora din nou, iar New York-ul devenea întunecat și mohorât. Soarele nici nu mai lumina după-amiaza târziu; razele sale, stinse, pipăiau drumul printre grămezile de moloz și arunca licăriri fantomatice asupra ruinelor New York-ului. Katterson traversă Strada 47 și se-ntoarse la blocul unde locuia.

Cățăratul până în apartament îi luă mult timp – cablurile liftului mai erau acolo, ca și liftul defect, dar asemenea lux era de neimaginat – și stătu afară câteva clipe căutând în întuneric plăcuța de pe ușa lui. Se auzeau râsete dinăuntru, sunete stranii pentru urechile neobișnuite cu ele. Și un miros de mâncare se strecură prin ușă și-l lovi drept în față. Glandele salivare începură să lucreze în spasme, amintindu-i că stomacul său era ca un ghem dureros.

Katterson deschise ușa. Mirosul de mâncare umpluse toată camera. O văzu pe Barbara privindu-l brusc, albă la față, pe când intra. Pe scaunul lui era un bărbat pe care-l întâlnise o dată sau de două ori, un individ slăbănog, cu păr rar și barbă deasă, pe nume Heydahl.

– Ce se-ntâmplă?

Vocea Barbarei era neobișnuit de schimbată:

– Paul, îl cunoști pe Olaf Heydahl, nu-i așa?... Olaf, Paul!

– Ce se-ntâmplă aici? repetă Katterson.

– Barbara și cu mine tocmai luam o mică gustare, domnule Katterson, zise Heydahl cu voce plină. Ne-am gândit că-ți va fi foame și am păstrat ceva și pentru dumneata.

Mirosul era atotputernic, iar Katterson simți că tot ce putea era să se rețină de-a face spume la gură. Barbara-și ștergea mereu fața cu șervețelul; Heydahl stătea mulțumit pe scaunul lui.

Din trei pași uriașul ajunse în cealaltă parte a camerei și deschise ușile către mica bucătărie. Pe aragaz era o bucată mică de carne, sfârâind încet. Se uită la carne, apoi la Barbara.

– De unde ai asta? întrebă el. N-avem bani.

– Eu... am...

– Eu am cumpărat-o, zise Heydahl liniștit. Barbara mi-a spus cât de puțină hrană aveți și din moment ce eu aveam mai multă decât îmi trebuie m-am gândit să-i aduc un mic dar.

– Văd. Un dar. Fără nicio condiție?

– Ce-ți închipui, domnule Katterson! Adu-ți aminte că sunt oaspetele Barbarei!

– Da, dar amintește-ți, te rog, că ăsta-i apartamentul meu, nu al ei. Spune-mi, Heydahl... ce fel de plată aștepți pentru acest... acest dar? Și cu cât ai fost plătit mai înainte?

Heydahl se ridică de pe scaun pe jumătate.

– Te rog, Paul, spuse Barbara repede. Fără supărare, Paul! Olaf încercă doar să fie amabil.

– Barbara are dreptate, domnule Katterson, spuse Heydahl, potolindu-se. Du-te, servește-te! Îți va face bine și mă voi bucura și eu.

Katterson îl privi o clipă. Lumina slabă de deasupra se scurgea peste umărul lui Heydahl, iluminându-i capul pe jumătate chel și barba-i unduitoare. Katterson tocmai se întreba cum de reușea Heydahl să aibă obrajii atât de dolofani.

– Du-te, repetă musafirul. Noi ne-am săturat.

Katterson se-ntoarse la bucata de carne. Luă o farfurie de pe raft și puse carnea pe ea, apoi scoase cuțitul din teacă. Era gata să-nceapă s-o taie când se-ntoarse să-i privească pe ceilalți doi.

Barbara stătea în continuare rezemată de scaunul ei. Ochii îi erau larg deschiși și în ei se citea teama. Cât despre Heydahl, acesta stătea confortabil pe scaunul său, fața lui având o expresie de automulțumire, expresie pe care Katterson n-o mai văzuse pe nicio față de când părăsise Armata.

Un gând îi trecu prin minte și-l îngheță.

– Barbara, zise el încercând să-și controleze vocea, ce fel de carne e asta? De vită sau de miel?

– Nu știu, Paul, spuse ea nesigură. Olaf nu mi-a spus ce e.

– Poate-i câine fript, nu? Sau mușchi de pisică vagaboandă? De ce nu l-ai întrebat pe Olaf ce scria pe meniu? De ce nu-l întrebi acum?

Barbara se uită la Heydahl, apoi iar la Katterson.

– Mănânc-o, Paul. E bună, crede-mă... și știu cât ești de flămând.

– Nu mănânc lucruri neetichetate, Barbara. Mai întâi întreabă-l pe domnul Heydahl ce fel de carne e.

Ea se-ntoarse către celălalt.

– Olaf...

– Nu cred c-ar trebui să fii așa de mofturos în zilele astea, domnule Katterson, zise acesta. La urma urmei, nu se mai distribuie hrană și nu știi când se va mai găsi carne din nou.

– Îmi place să fiu mofturos, Heydahl. Ce fel de carne e asta?

– De ce ești așa de curios? Știi ce se spune despre caii de dar, nu?

– Nici măcar nu pot fi sigur că e de cal, Heydahl! Ce fel de carne e? Vocea lui Katterson, de obicei plăcută, se transformase într-un fel de mârâit. O bucată aleasă dintr-un băiețel dolofan? Poate o fleică dintr-un obiect nenorocit ajuns într-o seară într-o vecinătate nedorită?

Heydahl se făcu alb.

Katterson luă carnea din farfurie și-o cântări în mână pentru o clipă.

– Nu mai sunteți în stare să scoateți vreun cuvânt, niciunul dintre voi. V-ar năclăi gurile. Na-vă... *Canibalilor!*

Și aruncă bucata de carne, cu putere, spre Barbara; carnea o lovi în obraz și căzu pe covor. Fața îi ardea de mânie. Se repezi și deschise ușa, se întoarse o clipă, trânti ușa-n urma lui, luând-o la goană orbește. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte de a trânti ușa fu Barbara, stând în genunchi și încercând să ia de pe jos bucata de carne.

Noaptea se lăsa repede iar Katterson știa că străzile sunt nesigure. Simțea că apartamentul îi fusese pângărit și nu se mai putea întoarce acolo. Problema era cum să găsească mâncare. Nu mâncase de aproape două zile. Își înfunda mâna-n buzunar și simți bucata de hârtie împăturită cu adresa lui Malory; cu o strâmbătură își dădu seama că era singura lui sursă de hrană și bani. Dar nu încă – nu atâta vreme cât își mai putea ține capul sus.

Fără să se gândească, hoinări către malul râului, către marele crater unde i se spusese că fusese odată clădirea Națiunilor Unite. Craterul era adânc de aproape trei sute de metri; clădirea Națiunilor Unite fusese aneantizată în primul bombardament, în 2028. Katterson avea numai un an pe atunci, la începutul războiului. Luptele și bombardamentele au continuat în următorii cinci sau șase ani până când amândouă emisferele au fost distruse și arse; apoi începuse lungul război de ruinare lentă. Katterson

împlinise optsprezece ani în 2045 – în urmă cu nouă ani, reflectă el, iar statura lui înaltă l-a dus în mod natural către un post călduț din Armată. În timpul carierei sale în Armată fusese în toate părțile lumii pe care le considera ca făcând parte din țara sa – un petic de pământ mărginit pe de-o parte de lanțul Apalașilor radioactivi și de Atlantic pe de altă parte, dușmanul ridicase cu grijă ziduri de foc, împărțind America într-o duzină de dungi fiecare complet izolată de cealaltă. Un avion ar fi putut trece de la una la alta dac-ar fi existat vreunul. Dar știința, industria, tehnologia erau moarte, gândi Katterson obosit, în vreme ce se uita la râu fără să-l vadă. Se așeză pe marginea craterului cu picioarele atârnând.

Ce se-ntâmplase cu brava lume nouă care intrase în secolul douăzeci și unu cu speranțe atât de măreț? Aici era el, Paul Katterson, probabil unul dintre cei mai puternici și mai înalți oameni din țară, legănându-și picioarele deasupra unei zone devastate cu o durere care-l rodea în scobitura stomacului. Lumea eră moartă, strălucitoarea lume aerodinamică placată cu crom și plină de motoare cu reacție. Cândva, poate, va apare o nouă viață. Cândva.

Katterson se uita la apele de dincolo de crater. Undeva peste mări erau alte țări, zdrobite ca și celelalte. Iar altundeva, în cealaltă direcție, erau câmpii unduitoare, iarbă, grâu, animale sălbatice împrejmuite de sute de mile de munți radioactivi. Războiul distrusese câmpurile și pășunile și tot ce era viață; doborâse omenirea.

Se ridică și porni înapoi către strada singuratică. Era întuneric acum, iar puținele felinare aruncau o lumină fantomatică, precum niște mici Selene în eclipsă. Câmpurile erau moarte iar ceea ce mai rămăsese din omenire se strânsese în orașele ruinate – cu excepția norocoșilor din puținele oaze împrăștiate la întâmplare prin țară.

New York-ul era un oraș de schelete, fiecare umblând după hrană, atacând pe la colțuri și sperând să găsească pâinea zilei de mâine.

Un bărbat scund se lovi de Katterson. Acesta îl prinse de braț. Un familist, ghici el, care se grăbește să ajungă acasă, la copiii lui flămânzi.

– Scuzați-mă, domnule, spuse mărunțelul nervos, sforțându-se să scape din strânsoare. Frica i se citea pe față; Katterson se-ntreba dacă mărunțelul temător nu era gata să creadă că avea de gând să-l frigă pe loc.

– N-am să-ți fac niciun rău, spuse uriașul. Tocmai căutam ceva hrană, cetățene.

– Eu n-am nimic.

– Dar mor de foame, zise celălalt. Arăți de parcă-ai avea o slujbă, ceva bani. Dă-mi ceva de mâncare și voi fi gorila, sclavul tău, orice vrei.

– Ascultă, tipule, n-am mâncare în plus. Ooh! Lasă-mi brațul!

Katterson îi dădu drumul și-l privi cum se grăbea s-o ia în josul străzii. În aceste zile oamenii fugeau mereu unii de alții. Malory se cărase la fel.

Străzile erau întunecate și pustii. Katterson se-ntreba dacă, până dimineață, nu va ajunge friptură. Dar nu-i păsa. Începu să-l mănânce pieptul, așa, dintr-odată și-și vârî mâna aspră sub cămașă, să se scarpine. Carnea de pe mușchii pectorali dispăruse aproape toată iar pieptul îi era osos la pipăit. Își atinse obrajii supți, observând cât de lipiți erau de maxilare.

Se-ntoarse și se-ndreptă spre partea de sus a orașului, învârtindu-se în jurul craterelor și cățărându-se pe grămezile de moloz. Pe Strada 50 apăru un jeep al guvernului ce se opri lângă el. Doi soldați înarmați coborâră din vehicul.

– Cam târziu pentru plimbare, cetățene, zise unul dintre ei.

– Căutam aer curat.

– Doar atât?

– Dar ce credeai?

– Nu căutai ceva vânat cumva?

Katterson se apropie de soldat.

– Ce spui, putregaiule!

– Uşurel, băiete, zise celălalt soldat, împingându-l înapoi. Am glumit doar.

– Bună glumă, răspunse uriaşul. Vă puteţi permite să glumiţi. Tot ce aveţi de făcut ca să căpătaţi mâncare e să purtaţi costumul ăsta de maimuţă! Ştiu eu cum e cu voi, ăştia din Armată.

– Nu mai e, zise celălalt.

– Pe cine vreţi să păcăliţi? continuă Katterson. Am fost în Armată şapte ani, până când m-au concediat în '52. Ştiu eu cum e.

– Hei, în ce regiment?

– Al 306-lea, Explorare.

– Nu eşti Katterson, Paul Katterson?

– Poate că sunt, zise el încet. Veni mai aproape de cei doi soldaţi. Şi ce-i cu asta?

– Îl cunoşti pe Mark Geswick?

– Al naibii de bine. Dar cum de-l ştii?

– E fratele meu. Avea obiceiul să vorbească despre tine tot timpul – Katterson e cel mai puternic om în viaţă, zicea el. Şi are-o poftă de mâncare cât un bou.

Katterson zâmbi.

– Ce face acum?

Celălalt tuşi.

– Nimic. El şi vreo câţiva prieteni de-ai lui au construit o plută şi au încercat să ajungă în America de Sud. Au fost scufundaţi de Paza de coastă chiar la ieşirea din portul New York.

– Oh! Îmi pare foarte rău. Bun băiat Mark. Dar avea dreptate în legătură cu pofta mea de mâncare. Mi-e foame.

– Și nouă ne e, băiete! zise soldatul. Au tăiat distribuirile de hrană pentru soldați. Ieri.

Katterson râse și ecoul răsună pe strada liniștită.

– Dracu' să-i ia! Bine că n-au făcut-o pe când eram în serviciu; i-aș fi împroșcat cu noroi din cap până-n picioare.

– Poți să vii cu noi, dacă vrei. Ieșim din tură când terminăm de patrulat și-o luăm în josul orașului.

– Cam târziu, nu? Cât e ceasul? Unde vă duceți?

– E trei fără un sfert, zise soldatul privindu-și ceasul. Căutăm un individ numit Malory; se spune ca ar avea ceva hrană de vânzare și tocmai am primit solda ieri. Își bătu buzunarul mulțumit.

Katterson clipi.

– Știți ce fel de marfă vinde Malory?

– Mda! făcu celălalt. Și ce? Când ești flămând, ești flămând și e mai bine să mănânci decât să mori de foame. Am mai văzut indivizi ca tine – prea încăpățânați ca să se-njosească pentru o masă. Dar va trebui să renunți mai devreme sau mai târziu. Nu știu când – pari încăpățânat.

– Oi fi! zise Katterson, respirând ceva mai greu ca de obicei. Cred că sunt încăpățânat. Sau poate că nu sunt încă destul de flămând. Mulțumesc pentru plimbare, dar cred că o iau în sus.

Apoi se-ntoarse și se-nfundă în întuneric.

Mai era un singur loc în care să fie primit prietenește. Hal North era un om liniștit, îndrăgostit de cărți, ce-l întâlnise pe Katterson destul de des, chiar dacă North locuia cu patru mile mai în sus, pe Strada 114.

Katterson era invitat permanent să vină să-l vadă pe North, la orice oră din zi sau din noapte și, neavând unde să se ducă, se-ndreptă într-acolo. North era unul dintre

puținii cărturari care încă mai încerca să promoveze cunoașterea la Columbia, altădată o citadelă a culturii. Ei se adunau într-una dintre sălile în ruină, strângând cărți rupte și schimbând idei. North avea un apartament mititel într-o clădire neafectată de pe Strada 114 și trăia acolo înconjurat de cărți și de un mic cerc de cunoștințe.

„Trei fără un sfert", spusese soldatul. Katterson mergea repede și ușor, abia observând blocurile pe care le lăsa în urmă. Ajunse la apartamentul lui North chiar când soarele începea să apară și bătu cu grijă la ușă. O bătaie, două, apoi alta, ceva mai puternică.

Pași înăuntru și auzi un „Cine-i acolo?" zis de o voce ascuțită și obosită.

– Paul Katterson... Ești treaz?

North deschise ușa.

– Katterson! Intră! Ce te aduce aici?

– Ai spus că aș putea veni oricând am nevoie. Acum am nevoie. Katterson se așeză pe marginea singurului pat din odaie. N-am mâncat de două zile sau aproape.

North chicoti.

– Atunci ai venit la locul potrivit. Așteaptă, îți pregătesc niște pâine cu margarină. Ne-a mai rămas ceva.

– Ești sigur că poți s-o-mparți cu mine, Hal?

North deschise un dulap și scoase o felie de pâine iar Katterson începu să saliveze.

– Desigur, Paul. Oricum eu nu mănânc prea mult și am pus deoparte cea mai mare parte din rații. Ești binevenit la orice-aș pune pe masă.

Un neașteptat sentiment de dragoste îl năpădi pe uriaș, o emoție ciudată, chinuitoare care păru să cuprindă toată omenirea pentru o clipă, apoi se ofili și muri.

– Mulțumesc, Hal, mulțumesc!

Se-ntoarse și se uită la cartea zdrențuită, pătată, care zăcea deschisă pe patul lui North. Katterson își lăsă

privirea să rătăcească peste literele mărunte și citi tare, cu o voce blândă:

Era acolo, prințul regatului tristeții
Și numai pieptu-i părăsea strâmbarea gheții
Și față de-al lui braț, doar
Ca mine, mult mai mici uriașii par.

North veni cu o farfuriuță cu mâncare până unde ședea musafirul.

– Am citit din ea toată noaptea, zise el. M-am gândit să mă mai uit prin carte și am început aseară, și am citit până când ai apărut tu.

– „Infernul" lui Dante. Foarte potrivit. Mi-ar place să mai trec și eu prin ea încă o dată, într-o zi. Am citit atât de puțin; știi, soldații nu primesc o educație prea grozavă.

– Oricând vrei să citești, Paul, cărțile sunt aici. North zâmbi, cu un zâmbet palid pe fața lui suptă. Arătă către rafturile pe care volumele uzate și soioase zăceau în toate pozițiile.

– Privește, dragul meu, Rabelais, Joyce, Dante, Enright, Voltaire, Eschil, Homer, Shakespeare... Sunt aici, cele mai prețioase dintre toate. Vechii mei prieteni, cărțile astea, mi-au ținut loc de dejun, prânz sau cină de multe ori, pe vremea când nu se găsea hrană oricât ai fi plătit.

– Poate că depindem numai de ele, Hal. Ai mai fost pe-afară zilele astea?

– Nu. N-am mai fost afară de mai bine de-o săptămână.

Henriks îmi ridica rația și mi-o aducea aici. Și împrumuta cărți. A venit ieri – nu, acum două zile – să-mi aducă volumul de tragedii grecești. Scrie o nouă operă inspirată de o piesă a lui Eschil.

– Henriks, bietul nebun! De ce continuă să scrie muzică, dacă nu mai sunt orchestre, discuri, concerte? Nici măcar nu poate auzi ceea ce scrie.

North deschise fereastra, iar aerul dimineții se strecură în cameră.

– Ba aude, Paul. Aude muzica, în mintea lui și asta-i de-ajuns. N-are importanță; nu va trăi atât de mult ca s-o audă cântată.

– Rațiile-au fost sistate, zise Katterson.

– Știu.

– Oamenii de afară se mănâncă unul pe altul. Am văzut cum au ucis ieri o femeie – au măcelărit-o ca pe o vită.

North dădu din cap și-i aruncă o privire tulbure.

– Atât de curând? Credeam că le va lua mai mult până să ajungă la asta când vor rămâne fără alimente.

– Sunt atât de înfometați, Hal!

– Da, sunt înfometați. Și tu ești la fel. Peste-o zi sau două se vor termina și proviziile mele și voi fi și eu flămând. Dar e nevoie de ceva mai mult decât foamea ca să distrugă tabu-ul legat de mâncatul cărnii de om. Oamenii aceia au renunțat la ultima fărâmă de omenie din ei; au decăzut atât de mult că nu pot coborî mai jos. Mai devreme sau mai târziu ne vom da seama de asta, și tu și eu, și-atunci vom ieși și noi la vânătoare.

– Hal!

– Nu fi atât de șocat, Paul, zâmbi North cu indulgență. Așteaptă câteva zile până când vom fi mâncat coperțile cărților, până când vom fi terminat de mestecat pielea pantofilor. Și mie mi se-ntoarce stomacul pe dos când mă gândesc, dar e inevitabil. Societatea e condamnată; ultimele restricții sunt încălcate acum. Noi suntem mai încăpățânați decât ceilalți sau poate doar mai mofturoși la mâncare. Dar va veni și rândul nostru!

– Nu cred, zise Katterson ridicându-se.

– Stai jos. Ești obosit și arăți ca un schelet. Ce s-a-ntâmplat cu puternicul, mușchiulosul meu prieten, Katterson? Unde-i sunt mușchii acum? North se întinse și-i pipăi bicepșii. Piele, oase și nimic altceva. Te stingi pe picioare, băiete, iar când ultima scânteie va fi scrum, ai să cedezi și tu.

– Poate că ai dreptate, Hal. De-ndată ce voi înceta să mai cred că sunt om, de-ndată ce voi fi destul de flămând și aproape mort, voi fi acolo, la vânătoare, ca ceilalți. Dar am să rezist cât voi putea.

Se prăbuși la loc, pe scaun și întoarse încet paginile îngălbenite ale cărții lui Dante.

Henriks se-ntoarse a doua zi, istovit și cu ochii tulburi, să înapoieze cartea cu piese grecești, spunând că vremurile nu erau bune pentru Eschil. Împrumută un volum subțire cu poezii de Ezra Pound. North îl obligă să ia ceva de mâncare, iar Henriks acceptă recunoscător și fără nicio umbră de rușine. Apoi plecă, privind ciudat la Katterson.

Veniră și alții în timpul zilei – Komar, Goldman, de Metz – toți, oameni care, la fel ca Henriks și North, își aminteau vremurile dinaintea lungului război. Erau niște schelete demne de milă, dar flacăra științei ardea strălucitoare în fiecare dintre ei. North li-l prezenta pe Katterson, iar ei se uitau cu uimire la trupul lui încă puternic înainte de a se năpusti, avizi, asupra cărților.

Curând însă, încetară să mai vină. Degeaba stătea Katterson la fereastră și se uita în jos ore-ntregi, străzile părăsite rămâneau goale. Trecuseră patru zile de când sosise ultimul transport de hrană din oaza Trenton. Timpul trecea repede.

În ziua următoare începu o ninsoare ușoară ce continuă toată după-amiaza. La masa de seară, North își împinse

scaunul către dulap, se balansă pe brațul lui într-o poziție nesigură și examină interiorul dulapului câteva clipe. Apoi se-ntoarse către Katterson:

– Stau mai rău chiar decât mătușa Hubbard, zise el. Ea, măcar, avea un câine.

– Ce?

– Făceam aluzie la o poveste dintr-o carte pentru copii, zise North. De fapt am vrut să spun că nu mai avem mâncare.

– Deloc? întrebă Katterson cu tristețe.

– Niciun pic, zise North cu un zâmbet ușor. Katterson simți cum golul din stomacul lui începea să se-agite și se lăsă pe spate, închizând ochii.

Niciunul dintre ei nu mâncă nimic în ziua următoare. Zăpada continua să cadă ușor. Katterson își petrecu cea mai mare parte din timp uitându-se pe fereastră și văzu cum un covor subțire și imaculat de zăpadă acoperea tot ce se putea vedea. Zăpada era neatinsă.

În dimineața următoare, uriașul se sculă și-l găsi pe North ocupat cu ruptul coperții volumului de piese antice. Îl urmări cu uimire pe când punea coperta roșie și mânjită într-o oală cu apă fierbinte.

– Te-ai trezit? Tocmai prepar micul dejun.

Coperta nu era prea plăcută, dar o mestecară până făcură o pastă moale pe care-o înghițiră doar ca să dea de lucru stomacurilor lor chinuite. Katterson vomă după ultima înghițitură.

Trecu o zi în care mâncară coperți.

– Orașul e mort, comentă Katterson de la fereastră fără să se întoarcă. N-am văzut pe nimeni ieșind în stradă până acum. E zăpadă peste tot.

North nu zise nimic.

– E o nebunie, Hal! observă brusc uriașul. Mă duc afară să caut ceva de mâncare.

– Unde?

– Am să cobor spre Brodway să văd ce pot găsi. Poate e vreun câine de pripas pe-acolo. Am să caut. Nu putem rezista stând mereu aici.

– Nu te duce, Paul!

Celălalt se-ntoarse ca turbat.

– De ce? E mai bine să murim de foame aici decât să-ncercăm să coborâm și să vânăm? Ești mic de statură; nu-ți trebuie atâta mâncare câtă îmi trebuie mie. Voi coborî pe Brodway; poate găsesc ceva. Cel puțin nu ne poate fi mai rău ca acum.

North zâmbi.

– Atunci, du-te!

– Mă duc.

Își puse cuțitul în teacă, își puse toate hainele groase pe care le putu găsi și o porni în jos pe scări. Părea că plutește, atât era de ametit din cauza foamei. Stomacul îi era ca un ghem dureros și bine strâns.

Străzile erau goale. Covorul subțire de zăpadă se-ntindea pretutindeni, acoperind dărâmăturile orașului. Katterson se-ndreptă către Brodway, lăsând urme în zăpada neatinsă și începu să coboare.

Pe când era între Strada 96 și Brodway, văzu primele semne de viață, câțiva oameni la colțul următor. Cu o emoție tot mai mare, o coti pe Strada 95, dar se opri imediat.

În zăpadă era întins un trup ce-și dăduse duhul de curând. Iar doi băieți de aproape zece-doisprezece ani se băteau pentru a intra în posesia mortului, în timp ce al treilea se învârtea prudent în jurul lor. Katterson se uită la ei o clipă, apoi trecu strada și merse mai departe.

Nu-i mai păsa de zăpadă și de solitudinea orașului gol. Mergea într-un ritm uniform, egal, aproape ca mersul

unei mașini. Lumea se prăbușea în jurul său iar singura lui salvare era această plimbare solitară.

Se-ntoarse pentru o clipă și privi în urmă-i. Se vedeau numai pașii lui, un șir lung care se-ntindea departe înapoi până ce pierea din vedere, singurele urme care pătau albul uniform al zăpezii. Trecu pe lângă blocurile goale.

Strada 90. Strada 87. Strada 85. Pe Strada 84 zări o pată colorată în fața blocului următor și grăbi pasul. Când se apropie, văzu că era un om căzut în zăpadă. Se-ndreptă repede către el și se opri deasupra lui.

Zăcea cu fața-n jos. Se aplecă și-l întoarse. Obrajii îi erau încă roșii; desigur că murise cu câteva clipe înainte. Katterson se uită în jur. La fereastra casei celei mai apropiate două fețe palide, lipite de geam, priveau lacom.

Se-nvârti pe loc și se găsi față-n față cu un bărbat oacheș, aflat de cealaltă parte a cadavrului. Se priviră o clipă, bărbatul mic de statură și cel uriaș. Katterson observă ca prin ceață ochii pofticioși ai celuilalt și-și plecă privirea. Încă doi oameni apărură: o femeie zdrențuroasă și un băiat de opt sau nouă ani. Katterson se dădu cât mai aproape de cadavru și se prefăcu că-l examinează pentru a-l identifica, privind circumspect tabloul din fața lui.

Un alt om se alătură grupului, apoi încă unul. Erau cinci acum, toți stând tăcuți în semicerc. Primul bărbat făcu niște senine și din casa de alături mai apărură două femei și înc-un bărbat. Katterson se-ncruntă; ceva neplăcut urma să se petreacă.

Fulgi de zăpadă fluturau în jur. Foamea îl răni pe Katterson ca un cuțit înroșit în foc pe când stătea acolo încurcat, așteptând să se-ntâmple ceva. Cadavrul era ca un gard între ei.

Într-o clipă, tabloul static se transformă într-unul mișcător. Bărbatul mic și oacheș făcu un gest și se apropie de

corpul inert; Katterson se aplecă repede și ridică mortul. Apoi toți se-mbulziră-n jurul lui, țipând și trăgând de cadavru. Bărbatul cel oacheș apucă brațul mortului și începu să-l smucească, iar o femeie ajunse cu mâna la părul uriașului. Katterson își ridică brațul, apoi se-nvârti cât putu de repede și-l pocni pe mititel de-l zbură câțiva metri, aruncându-l pe o grămadă de dărâmături aflată sub zăpadă.

Toți erau în jurul lui acum, asaltând cadavrul și pe Katterson. Se luptă cu ei cu singura mână liberă, cu picioarele, cu umerii. Slăbit cum era și covârșit de numărul lor, doar statura lui înaltă îl mai ajuta. Pumnul său intră în contact cu fălcile cuiva și auzi o pârâitură; în același timp lovi cu piciorul în spate și-l simți izbindu-se de niște coaste care se rupeau.

– Plecați! zbieră el. Plecați! E al meu! Plecați! Prima femeie sări la el, iar el o lovi și simți cum cade învârtindu-se în nămeți. Al meu! E al meu!

Erau chiar mai slăbiți de foame decât păreau. În câteva clipe toți zăceau întinși în zăpadă, în afară de băiat, care veni hotărât către Katterson. Se repezi deodată și-i sări în spate. Se agăță acolo, incapabil să facă altceva. Katterson nu-l luă în seamă și se îndepărtă câțiva pași, ducând atât cadavrul, cât și băiatul, în timp ce febra luptei îl părăsea. Ar fi dus mortul în susul orașului, la North; l-ar fi putut tăia bucăți fără prea multă osteneală. Ar fi putut trăi zile-ntregi mâncând din el. Ar fi...

Își dădu seama ce se-ntâmplase. Lăsă cadavrul și din nou porni lent, clătinându-se, dar mai încolo se prăbuși în zăpadă, plecându-și capul. Băiatul alunecă din spatele lui. Micul grup se apropie timid de cadavru și-l duse de-acolo triumfător, lăsându-l pe Katterson singur.

„Iartă-mă!" murmură el răgușit. Își linse buzele nervos, clătinând din cap. Rămase acolo în genunchi mai mult timp, nefiind în stare să se ridice.

„Nu, nu-i loc pentru iertare. Nu mă pot păcăli: sunt unul de-ai lor acum", zise trist. Se ridică, se uită la mâinile lui, apoi începu să meargă. Încet, metodic, se strădui să meargă, bâjbâind după foaia de hârtie-mpăturită din buzunar și știind că pierduse totul.

Zăpada îi înghețase în păr și pricepu că-i era capul albit de nea – capul unui om bătrân. Fața îi era la fel de albă. Un timp merse înainte pe Brodway, apoi o tăie prin Parcul Central. Dinaintea lui zăpada era neatinsă. Se-ntindea peste tot, semn al unei ierni aspre, lungi.

„North avea dreptate", zise el încet către oceanul imaculat care era Parcul Central. Privi la grămezile de moloz care ieșeau de sub zăpadă. „Nu pot să mai rezist multă vreme" ... Se uită la adresă – Malory, Strada 42 vest numărul 218 – și continuă să meargă aproape amorțit de frig.

Ochii i se-ngustaseră și ajunseseră două dungi subțiri, genele și părul îi erau albe și-nghețate. Gâtlejul îi vibra, iar buzele îi erau strânse de foame. Strada 70, Strada 65. O luă în zigzag pe Bulevardul Columbus și Bulevardul Amsterdam. Dar numai pentru o vreme. Columbus, Amsterdam... Numele erau ecouri venite dintr-un trecut ce nu existase niciodată.

Trecu o oră, apoi alta. Străzile erau goale. Cei care mai rămăseseră stăteau și mureau de foame înăuntru, în siguranță și priveau de la ferestrele lor straniul uriaș umblând prin zăpadă. Când ajunse în Strada 50 soarele aproape dispăruse de pe cer. Foamea îl dăduse gata; nu simțea nimic, știa doar că trebuie să-și atingă scopul ce-l ducea mereu mai departe. Continuă să meargă, nefiind în stare s-o ia în altă direcție decât înainte.

În sfârșit, ajunse pe Strada 42 și coborî până la blocul în care știa că poate fi găsit Malory. Se apropie de clădire. O luă-n sus, pe scări, pe când întunericul nopții

începea să inunde străzile. În sus, pe scări, încă un pas, apoi altul. Fiecare treaptă era un munte, dar își adună forțele și se cățără tot mai sus.

La etajul cinci, Katterson se clatină și se așeză pe marginea scărilor, cu răsuflarea întretăiată. Un servitor în livrea trecu, purtându-și nasul cu făloșenie, iar haina lui verde strălucea în lumina slabă. Ducea un purcel fript, care-avea un măr în gură, pe o tavă de argint. Katterson se clătină, încercând să apuce purcelul. Mâinile sale, bâjbâind, trecură prin el, iar purcelul și servitorul explodară ca niște baloane de săpun ce se împrăștiară prin holurile tăcute.

Încă un grup de trepte. Ultimul. Carnea, sfârâind pe o plită, fierbinte, zemoasă, carne proaspătă umplând golul care se aflase odată în stomacul lui. Își ridică picioarele cu grijă, le puse unul în fața celuilalt și ajunse în cele din urmă sus. În vârful scărilor se clatină o clipă, fu gata să cadă-napoi, dar apucă balustrada în ultimul moment și se opinti înainte.

Ușa era acolo. O văzu, auzi zgomote înfundate venind din spatele ei. Un ospăț era în toi, un banchet, iar el tânjea s-ajungă înăuntru. Merse de-a lungul holului, apoi făcu la stânga și bătu la ușă.

Zgomotul creștea tot mai mult.

„Malory! Malory! Sunt eu, Katterson, marele Katterson! Am venit la tine! Deschide, Malory!"

Mânerul începu să se miște.

„Malory! Malory!"

Katterson se prăbuși în genunchi, apoi căzu pe burtă, în timp ce ușa se deschidea.

1957

OMUL CEL CALD

Trecem peste câțiva ani. Vând revistelor de SF câteva povestiri scurte dar și o nuvelă: *Revolt on Alpha C (Revoltă pe Alfa C);* aceasta din urmă venerabilei edituri a lui Thomas Y. Crowell.

În vara lui 1955, Randall Garrett, un scriitor mult mai pregătit, vine în New York și se stabilește în hotelul de lângă Universitatea Columbia unde locuiam noi, Harlan Ellison și cu mine; mă asociez cu Garrett și reușim, muncind zi și noapte, o duzină de povestiri pe care le vindem aproape pe toate. Această dezvoltare este crucială pentru impulsionarea carierei mele: învăț o mulțime de la Garrett, realizez câteva relații personale în lumea editorială a New York-ului, iar *pattern*-ul vânzărilor repetate îmi menține încrederea în mine. Din primăvara lui 1956 majoritatea lucrărilor le scriu singur și se vând tot atât de repede ca și colaborările; dintr-odată numele meu este prin toate sumarele revistelor de SF. Absolv Universitatea Columbia; mă căsătoresc; mă ocup numai de scris. În septembrie 1956, în New York, Convenția World SF îmi acordă, prin vot, un premiu Hugo ca fiind cel mai promițător scriitor nou, concurenții mei fiind Harlan Ellison și Frank Herbert (acest Hugo a fost acordat doar de câteva ori; singurii câștigători pe care mi-i amintesc sunt Philip José Farmer și Brian W. Aldiss).

La această Convenție, din septembrie 1956, am avut și plăcerea de a-l întâlni pe Anthony Boucher, urbanul și exemplarul editor al lui FANTASY & SCIENCE FICTION. Boucher, un om fermecător și cultivat, care avea un interes de „connoisseur" în SF

și care mi-a urmărit meteorica apariție în paginile revistelor cu aceeași fascinație cu care un fan al baschetului urmărește spectaculoasele meciuri „acasă" ale unui tânăr în ascensiune. Boucher gândea că „iată ceva neobișnuit, un tânăr abia trecut de 20 de ani și care a vândut deja mai mult de o sută de povestiri și câteva nuvele"! Cordial, l-a invitat pe tânăr să colaboreze cu revistele sale. Cred că ar fi făcut aceeași invitație și dacă ar fi putut să descopere giganți, bebeluși, frați siamezi, marțieni sau pisici care să scrie SF! Dar cu toate că îi plăcea să colecționeze curiozități, Boucher nu a renunțat niciodată la înaltul standard editorial ce-l caracteriza, doar ca să includă o noutate; dorea o povestire de la mine dar ea trebuia să aibă calitatea literară pentru care FANTASY & SCIENCE FICTION era celebră. Iar ceea ce scriam și vindeam de obicei era mai mult ficțiune sprințară, transpusă într-o proză excesiv de utilitară.

Doream ca Boucher să mă publice, cel puțin la fel de mult pe cât dorea el, așa că în ultimele luni ale lui 1956 i-am trimis mai multe povestiri. Mi le-a returnat pe toate, însoțite de drăguțe și cultivate scrisori cu refuzuri politicoase. Oi fi fost eu un scriitor ieșit din comun, un câștigător de Hugo, dar pentru FANTASY & SCIENCE FICTION nu eram încă pregătit. La începutul lui 1957 am încercat o altă cale. Am scris o povestire ce părea relativ sofisticată în ton și care utiliza personaje realiste într-un mediu contemporan, în loc de călători spațiali și creaturi stranii. Și am expediat *Warm Man (Omul cel cald)* lui Boucher. Câteva zile mai târziu mi-a scris că gheața fusese spartă, că povestirea fusese cumpărată.

A mai cumpărat câteva de la mine înainte de retragerea din activitatea editorială (în 1958), dar vânzarea acestei prime povestiri a fost semnul că mă calificasem pentru un club foarte exclusivist.

Nimeni n-a fost vreodată prea sigur când a venit domnul Hallinan să locuiască în New Brewster. Lonny Dewitt, care ar fi trebuit să știe, putea atesta doar că dl Hallinan a

murit pe 3 decembrie, la ora 3.30 a după-amiezii, dar despre ziua sosirii lui, nimeni nu putea fi atât de precis.

Pur și simplu, într-o zi nu era nimeni în casa în trepte de pe Dealul Pepenelui Galben, pentru ca a doua zi să fie *el* acolo, ca și când ar fi crescut peste noapte din lemnărie, pregătit și dornic să răspândească veselia și căldura sufletească în toată micuța comunitate suburbană.

Daisy Moncrieff, amfitrioana inefabilă a New Brewster-ului, a fost cea care a făcut primele propuneri în legătură cu domnul Hallinan. Era la două zile după ce obervase pentru prima oară lumini aprinse pe Dealul Pepenelui Galben, când se hotărî că venise timpul să afle ce-i cu nou-veniții și să le determine locul în societate. Înfășurându-se într-un șal subțire – era o zi rece de octombrie – ieși din casă dimineața devreme și porni pe jos; mai întâi coborî Drumul Fagului Roșcat, până la bifurcația spre Dealul Pepenelui Galben, apoi urca povârnișul până ce ajunse la casa în trepte.

Numele era deja pe cutia poștală: DAVIS HALLINAN. Asta însemna probabil că locuiau acolo de mai multă vreme, nu doar de două zile, gândi doamna Moncrieff; se vor simți oare jigniți de întârzierea invitației? Ridică din umeri și bătu la ușă folosind ciocănelul.

Un om înalt, la începutul vârstei de mijloc, apăru zâmbind benign. Doamna Moncrieff fu astfel primul destinatar al tulburătoarei călduri sufletești pe care Davis Hallinan avea să o radieze peste tot New Brewster-ul până la strania sa moarte. Ochii lui erau profunzi și solemni; străluceau în ei lumini calde. Iar părul bogat avea o înnobilantă culoare gri-alb.

– Bună dimineața, spuse el.

Vocea era adâncă, dulce și moale.

– Bună dimineața. Sunt doamna Moncrieff, *Daisy Moncrieff*, din casa cea mare, de pe Drumul Fagului

Roșcat. Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Hallinan. Pot să intru?

– Ah, vă rog, nu! E încă dezordine. V-ar deranja dacă am sta pe verandă?

Închise ușa în spatele său și trase un scaun de nuiele pentru ea. Mai târziu, doamna Moncrieff avea să susțină că apucase să arunce o privire în interior și văzuse pereți nevăruiți și podele goale, pline de praf.

– Soția dumneavoastră este acasă, domnule Hallinan?

– Sunt doar eu, din păcate. Locuiesc singur.

– Oh! Doamna Moncrieff, încurcată, zâmbi totuși. În New Brewster *toată lumea* era căsătorită; ideea unui burlac sau a unui văduv sosit să se stabilească acolo, era ciudată, deconcertantă... dar un pic plăcută, adăugă, surprinsă de ea însăși.

– Scopul venirii mele a fost să vă invit să întâlniți câțiva dintre vecini în această seară – dacă sunteți liber. Organizăm un cocktail la mine, pe la șase, cu servirea dineului la șapte. Am fi foarte bucuroși dacă ați veni!

Ochii lui sclipiră veseli.

– Bineînțeles, doamnă Moncrieff. De-abia aștept.

Crema societății din New Brewster se adunase nerăbdătoare, în casa familiei Moncrieff, imediat după șase, în așteptarea domnului Hallinan. Dar el nu ajunse decât la șase și un sfert. Până atunci însă, datorită talentelor de gazdă ale lui Daisy, fiecare dintre cei prezenți fu echipat cu câte un pahar și un set de speculații asupra misteriosului burlac de pe deal.

– Sunt sigură că este scriitor, spuse Martha Weede către *bănuitorul* Dudley Heyer. Daisy zice că e înalt și distins și chiar *radiază* personalitate. Probabil o să stea aici câteva luni, doar atât cât să ne cunoască pe toți, iar apoi o să scrie un roman despre noi.

– Hmm, da, făcu Heyer. Era un executiv în publicitate, în fiecare dimineață comutat pe Madison Avenue; avea un ulcer și era acut-conștient de rolul său ca stereotip. Da, după asta o să ne pună pe toți la frigare într-un roman despre decadența suburbană sau într-o serie de scheciuri acide pentru *The New Yorker*. Cunosc genul.

Lys Erwin, arătând plăcut și doar nițel ciufulită după trei Martini în juma' de oră, trecu pe-acolo la timp ca să-i audă.

– Tu cunoști *întotdeauna genul*, nu-i așa, dragule? Tu și costumul tău gri de flanel!

Heyer o țintui cu o privire distrugătoare dar, ca de obicei, constată că nu e în stare să-i răspundă pe măsură. Se întoarse, zâmbi a salut către tăcuții Jane și Harold Dewitt – de care îi era cumva milă, fiul lor Lonny, de nouă ani, fiind un sensibil și un timid, total nepotrivit tovarășilor lui de joacă – și înfruntă barul, cântărind probabilitatea unei nopți de agonie acută față de dorința imediată a unui Manhattan.

Dar chiar în acel moment apăru Daisy Moncrieff cu domnul Hallinan. În salon, conversațiile încetară brusc iar oaspeții adunați acolo priviră spre noul venit. O clipă mai târziu, conștient de acest *faux pas* colectiv, grupul reluă sporovăială iar Daisy porni printre musafiri să-și prezinte trofeul.

– Dudley, acesta este domnul Davis Hallinan. Domnule Hallinan, doresc să ți-l prezint pe Dudley Heyer, unul dintre cei mai talentați oameni din New Brewster.

– Adevărat? Ce faceți, domnule Heyer?

– Lucrez în publicitate. Dar nu-i lăsați să vă prostească, nu e nevoie de niciun talent. Doar de nerușinare, de nimic altceva. Dorință să înșeli publicul și să-l înșeli bine. Dar dumneavoastră? Cu ce vă ocupați?

Dl Hallinan ignoră întrebarea.

– Am afirmat întotdeauna că publicitatea este un domeniu abundând de creativitate, domnule Heyer. Dar bineînțeles, n-am aflat niciodată ceva direct...

– Bine, eu știu. Și este tot ceea ce se spune că este. Heyer își simți fața înroșindu-se, ca și cum ar fi băut vreo două pahare. Devenise vorbăreț și găsea prezența lui Hallinan ciudat de liniștitoare. Aplecându-se să fie cât mai aproape de acest nou sosit, îi zise:

– Să rămână între noi, Hallinan, dar aș da întregul meu cont bancar pe o șansă să pot sta acasă și să *scriu*. Doar să *scriu*. Un roman. Dar n-am forță, ăsta-i necazul meu. Știu că în fiecare vineri, pe biroul meu va fi un cec de 350 de dolari și nu mă încumet să renunț. Și așa, continui să scriu romanul în minte, iar asta continuă să mă roadă pe dinăuntru. *Să mă roadă!*

Se opri, conștient că vorbise prea mult, însă ochii îi luceau ca mărgelele. Hallinan zâmbi benign:

– Este totdeauna trist să vezi talente ascunse, domnule Heyer. Îți doresc numai bine.

Atunci, apăru Daisy care își strecură un braț pe sub cel al lui Hallinan și-l duse de acolo.

Heyer, rămas singur, privea în jos, la textura covorului gri. *De ce i-am spus toate astea?* La numai un minut de când îl cunoscuse îi destăinuise cea mai profundă nemulțumire a sa, ceva ce nu mai mărturisise nimănui din New Brewster, nici chiar soției. Și totuși... fusese un soi de catharsis. Hallinan, calm, absorbise toată supărarea și suferința, și-l lăsase curățat, purificat, cald. *Catharsis? Sau lipitoare?* Heyer ridică din umeri a nepăsare și, rânjind, o luă spre bar, să-și toarne un Manhattan.

Ca de obicei, Lys și Leslie Erwin erau în părțile opuse ale salonului. Doamna Moncrieff o găsi mai ușor pe Lys

și o prezentă. Lys îi privi nehotărâtă apoi, sub un impuls neașteptat își înălță brusc decolteul.

– Bucuroasă să vă strâng mâna, domnule Hallinan. Mi-ar place să-l cunoașteți și pe soțul meu, Leslie... *Leslie!* Vino aici, te rog!

Domnul Erwin se apropie. Era cu douăzeci de ani mai bătrân decât soția sa, fiind renumit ca purtând cea mai frumoasă pereche de coarne din New Brewster – o magnifică desfășurare de ramuri cărora li se adăuga câte una nouă, sau chiar două, aproape în fiecare săptămână.

– Les, acesta este domnul Hallinan. Domnule Hallinan, iată-l pe soțul meu, Leslie.

Se înclinară ceremonios unii către alții.

– Bucuros să vă cunosc.

– Asemenea, răspunse Erwin. Dacă vreți să mă scuzați acum...

– Păduchele! comentă Lys, în timp ce bărbat'su se întorcea la locul lui de la bar. Mai degrabă și-ar tăia gâtul decât să stea două minute lângă mine, în public. Aruncă o privire amară spre Hallinan. Nu merit așa ceva, nu?

Hallinan se încruntă din sprâncene, înțelegător.

– Aveți copii, doamnă Erwin?

– Hah! Nu mi-a făcut niciodată vreunul – cu reputația *mea*... Trebuie să mă iertați, sunt cam amețită.

– Înțeleg, doamnă Erwin.

– Știu. Nostim, dar deși abia te cunosc, îmi placi. Se pare că tu *înțelegi*. Realmente înțelegi – asta vreau să zic. Îl apucă, ezitantă, de manșetă. Doar privindu-te și știu că nu mă judeci ca toți ceilalți. Nu sunt chiar *rea*, nu? Chestia e că am ajuns atât de *plictisită*...

– Plictisul este un mare blestem, observă Hallinan.

– La dracu, este! Iar Leslie nu mi-e de niciun ajutor – nu face altceva decât să citească ziarele și să vorbească cu brokerii lui! Și nu mă pot descurca singură, crede-mă! Privi

în jur, furioasă. Într-un minut vor începe să bârfească. Întotdeauna când stau de vorbă cu o nouă persoană, încep să șușotească. Dar promite-mi ceva...

– Dacă pot...

– Zilele astea – cât mai degrabă – ne-am putea întâlni? Vreau să-ți *vorbesc*. Dumnezeule, vreau să pot vorbi cu cineva, cu cineva care să înțeleagă de ce sunt cum sunt. Vrei?

– Bineînțeles, doamnă Erwin. Curând.

Îi luă mâna de pe umăr, cu blândețe, o ținu tandru câteva clipe, apoi îi dădu drumul. Ea îi zâmbi cu speranță iar el acceptă printr-o înclinare a capului.

– Iar acum trebuie să întâlnesc și alți oaspeți, doamnă Erwin. Se îndepărtă, lăsând-o pe Lys în mijlocul salonului.

Ea inspiră adânc și-și coborî din nou decolteul. *În sfârșit, există acum un om decent în orășelul ăsta,* gândi ea. Era ceva *bun* în Hallinan – bun și blând și înțelegător. *Înțelegere, de asta am nevoie.* Se întrebă dacă și-ar putea permite o vizită la casa de pe Dealul Pepenelui Galben, în după-amiaza zilei următoare, fără să stârnească prea mult scandal. Se întoarse și zări figura ascuțită a lui Aiken Muir, fixând-o șiret, cu o invitație clar întipărită pe față. Îi răspunse cu un frigid și mut *du-te dracului!*

Dl Hallinan continuă să se miște printre musafiri și, *treptat, caracterul* petrecerii prinse contur. Ca un mozaic fin. După ora de cocktail, era creată o structură complexă, complicată, de gânduri și răspunsuri în interacțiune. Hallinan, ne-băut, trecea cu îndemânare de la unul la altul, angajând cu fiecare o conversație, adunând date esențiale despre personalitatea fiecăruia. Zâmbind politicos și într-o continuă mișcare. Doar după ce el se îndepărta, partenerul de conversație realiza că Hallinan spusese foarte puține lucruri, dar că, în timpul

scurtei lor conversații indusese un simțământ de căldură și de securitate.

Și-așa, în vreme ce domnul Hallinan afla de la Martha Weede despre invidia ei paralizantă față de inteligența soțului, precum și despre teama de disprețul lui, Lys Erwin era în stare să-i atragă atenția lui Dudley Heyer că domnul Hallinan era o persoană deosebit de bună și de înțelegătoare iar Heyer, de care nimeni nu știa să fi zis vreo vorbă bună despre cineva, de data aceasta, în mod excepțional, fu de acord. Iar mai târziu, în timp ce Hallinan scotea de la Leslie Erwin câte ceva din suferința cauzată de multiplele infidelități ale soției, Martha Weede îi putea spune lui Lys Erwin: *E atât de generos – dar ce zic eu, e aproape un sfânt!*

Iar pe măsură ce micul Harold Dewitt își vărsa teama că tăcutul său băiat de nouă ani, Lonny, ar fi putut fi retardat, Leslie Erwin, cu un zâmbet larg, degajat, îi declara lui Daisy Moncrieff:

– Acest om trebuie să fie psihiatru. Dumnezeule, știe cum să-ți vorbească! În două minute m-a făcut să-i spun toate necazurile mele. Și mă și simt mai bine.

La care ea, aprobatoare, adăugă:

– Știu ce vrei să zici. Azi dimineață, când am urcat să-l invit la noi, am stat puțin de vorbă, pe verandă.

– Bun, dacă-i psihiatru, o să găsească mult de lucru pe aici. Nu cred că există cineva care să nu aibă vreo problemă personală. Heyer, de exemplu, n-are ulcer din prea multă fericire. Și aiurita aia de Martha Weede, măritată cu un profesor de la Columbia, care nici măcar nu-și poate imagina ce-ar putea să discute cu ea. Și Lys, nevastă-mea, este și ea o persoană confuză.

– Toți avem problemele noastre, aprobă iar doamna Moncrieff. Dar mă simt mult mai bine de când i-am vorbit domnului Hallinan. Da, *mult* mai bine.

Domnul Hallinan conversa cu Paul Jambell, arhitectul a cărui soție murea lent, de cancer, în spitalul din Springfield. Acum era ușor de imaginat ce-și puteau spune unul altuia. Mai precis, ceea ce spunea Jambell, pentru că Hallinan – realiză și d-na Moncrieff, vorbea foarte puțin despre el însuși. Dar era un atât de *minunat* ascultător! Și simți în trup o căldură plăcută – nu numai din pricina cocktail-urilor. *Era bine să ai în New Brewster pe cineva ca dl Hallinan. Un om cu tactul și personalitatea lui, cu căldura lui, ar fi fost o adevărată comoară.*

În dimineața următoare, când Lys Erwin se trezi – singură de data aceasta – o parte din calmul neobișnuit al serii precedente o părăsise. *Trebuie să vorbesc cu dl Hallinan.* Rezistase la trei încercări de seducție, două mai voalate dar una pe față, venise acasă și reușise să fie politicoasă cu bărbat'su. Leslie fusese și el politicos. Ceva mai mult decât neobișnuit.

– Acest Hallinan e un tip grozav, spusese el.

– Și tu i-ai vorbit?

– Da. Și i-am zis o mulțime. Poate prea multe. Dar mă simt mai bine.

– Hm. Și eu la fel. E un tip ciudat, nu? Umbla de colo-colo și absorbea durerile tuturor. Cred că aseară a adunat jumătate din nevrozele din New Brewster.

– Și totuși nu părea deprimat. Cu cât vorbea cu mai mulți, cu atât devenea mai afabil și mai bine dispus. Și noi, odată cu el. Arăți mai destinsă ca acum o lună, Lys.

– Mă *simt* mai destinsă. Ca și cum toată proasta dispoziție și toată acreala din mine ar fi fost date afară.

Tot așa se simțea și în acea dimineață. Lys se trezi, clipi, se uită la patul gol de lângă ea – Leslie era de mult plecat spre metropolă. Știa că trebuie să vorbească iarăși

cu dl Hallinan. Încă nu scăpase de toate, încă mai rămăsese otravă în ea, un bulgăre de gheață ce s-ar fi topit în fața căldurii lui Hallinan. Se îmbrăcă și bău grăbită o cafea, apoi ieși din casă.

O luă pe jos pe Drumul Fagului Roșcat, trecu de casa familiei Moncrieff, unde Daisy și bărbatul ei cel urâcios strângeau în urma petrecerii, apoi, la răscruce, apucă spre dealul Pepenelui Galben și porni să urce spre casa în trepte din vârful lui.

Dl Hallinan ieși în ușă îmbrăcat într-un halat albastru. Arăta destul de rău, aproape amenințător. Ochii lui negri aveau pleoapele umflate iar o barbă țepoasă îi împânzea obrajii.

– Da, doamnă Erwin.

– Oh, bună dimineața, domnule Hallinan. Eu... eu am venit să vă văd. Sper că nu vă deranjez... asta e...

– Nu-i nicio problemă. Instantaneu, ea se simți ușurată. Din păcate, sunt însă realmente extrem de obosit după seara trecută și mă tem că n-aș fi o companie prea plăcută!

– Dar mi-ai zis că azi vei vorbi doar cu mine, singură, fără alții prin jur... Și... Oh, am atâtea altele pe care vreau să ți le spun!

O umbră trecu pe fața lui. *Durere? Teamă?* – se întrebă ea.

– Nu. Încă nu, răspunse el precipitat. Azi trebuie să mă odihnesc. Ai vrea să revii... să zicem... miercuri?

– Bineînțeles. N-aș vrea să te deranjez.

Ea se întoarse și porni în josul dealului gândind: *Aseară a luat prea multe din necazurile noastre. Le-a absorbit ca un burete iar azi trebuie să le mistuie.* Vai, dar ce idei am...!? Ajunse la poalele dealului și după ce-și șterse două lacrimi de pe obraz, simțind cum frigul de octombrie o învăluie, porni în pas rapid spre casă.

Şi astfel, viaţa din New Brewster căpătă un anume caracter. În cele şase săptămâni dinaintea morţii, dl Hallinan a fost un element de bază al fiecărei petreceri sau întruniri – întotdeauna îmbrăcat impecabil, întotdeauna pe faţă cu zâmbetul lui vesel, întotdeauna ciudat de capabil să scoată orice teamă sau dorinţă secretă ce se ascundeau în sufletul vecinilor săi.

Şi invariabil, dl Hallinan era de neabordat în ziua următoare întrunirii şi blând, dar ferm, refuza orice apel. Nimeni nu ştia ce făcea, singur, în casa de pe Dealul Pepenelui Galben. Odată cu trecerea zilelor ieşi la iveală că nimeni nu ştia ceva despre dl Hallinan. El însă îi *cunoştea* pe toţi foarte bine. Ştia de noaptea de adulter din urmă cu douăzeci de ani a acestei confuze Daisy Moncrieff, ştia de durerea acidă ce-l seca pe Dudley Heyer, ştia de invidia scânteind îngheţat în Martha Weede, de frustrările şi singurătatea lui Lys Erwin precum şi de mânia rece a bărbatului încornorat – ştia acestea şi încă multe altele, dar nimeni nu ştia despre el mai mult decât numele.

Şi totuşi el le încălzea vieţile şi-i uşura de povara eşecurilor. Aşa că dacă dorea să-şi ţină viaţa ascunsă, era privilegiul lui.

Se plimba zilnic prin încă împăduritul New Brewster, le zâmbea copiilor şi le făcea semne cu mâna, iar ei îi răspundeau în acelaşi mod. Din când în când, se oprea la câte-un puşti îmbufnat apoi pornea mai departe, înalt, cu spatele drept, mergând cu pas degajat şi vesel.

Nu-l ştia nimeni să fi pus piciorul în vreuna din cele două biserici. Odată, Lora Harker, om de bază al Bisericii Presbiteriene, şi-a asumat riscul unei întrebări, la o petrecere plicticoasă organizată de soţii Weede. Dar dl Hallinan i-a răspuns cu un zâmbet blând: *Unii dintre noi simt nevoia să meargă la biserică. Alţii nu.* Şi asta a terminat discuţia.

Spre sfârșitul lui noiembrie, câțiva dintre membrii comunității resimțiră o bruscă răsturnare a sentimentelor lor față de dl Hallinan – sătui probabil de constanta lui empatie față de necazurile lor. Vârful acestei schimbări de spirit au fost Dudley Heyer, Carl Weede și încă vreo trei bărbați.

– Nu mai am încredere în tipul ăsta, zise Heyer. Și scoase tutunul ars din pipa sa, bătând-o cu vehemență. Mereu prin preajmă sorbind indiscreții, scoțând murdării... Și pentru ce dracu o face? Ce are *el* de câștigat din asta?

– Încearcă probabil să se poarte ca un sfânt, îi răspunse calm, Carl Weede. „Dăruire totală." Calea cu opt praguri a budiștilor.

– Toate femeile se încred în el, comentă și Leslie Erwin. Lys nu mai e aceeași de când a venit el aici.

– *Eu* aș putea spune că nu mai e aceeași, interveni și Aiken Muir crispat, și toți bărbații, chiar și Leslie Erwin, izbucniră în râs.

–Tot ce știu este că m-am săturat să avem un confesor printre noi, reveni Heyer. Are tipul vreun motiv în spatele acestei prefăcute bunătăți. Când ne va termina de stors va scrie o carte care va pune New Brewster-ul pe tavă pentru totdeauna.

– Tu mereu suspectezi oamenii că scriu, interveni iar Muir. *Oh, inamicul ăsta al meu va scrie o carte...*

– Bine, dar oricare ar fi motivele lui, sunt tot mai îngrijorat. De asta nici nu l-am invitat la petrecerea ce-o vom da luni seara. Heyer privi spre Fred Moncrieff ca și cum s-ar fi așteptat la un protest. „I-am explicat nevesti-mii și a fost de acord. Măcar de data asta, dragul de domn Hallinan va sta singur acasă."

Petrecerea de luni seara, de la familia Heyer, a fost neobișnuit de rece. Erau cu toții acolo, cu excepția domnului Hallinan. A fost un eșec. Câțiva, necunoscând că

dl Hallinan nu fusese invitat, au așteptat răbdători ocazia de a sta de vorbă, iar când au aflat că nu va fi acolo au plecat mai devreme.

– Ar fi trebuit să-l invităm totuși, zise Ruth Heyer după ce plecă și ultimul invitat. Heyer însă negă din cap:

– Nu. Mă bucur că n-am făcut-o.

– Bietul om, singur acolo pe deal, în timp ce noi toți eram adunați aici. Rupt de noi. Ce zici, oare s-o fi simțit jignit? Și-o s-o rupă și el cu noi de acum înainte?

– Nu-mi pasă!

Atitudinea de neîncredere a lui Heyer se răspândi în toată comunitatea. Mai întâi soții Muir, apoi soții Harker, au omis să-l invite la petrecerile lor. El continua plimbările de după-amiază, iar cei ce l-au întâlnit au observat o ușoară expresie de încordare deși continua să zâmbească gentil și să sporovăiască ușor, fără vreun comentariu amar.

Iar pe 3 decembrie, miercuri, Roy Heyer, de 10 ani, și Philip Moncrieff de 9, în fața școlii publice, au sărit pe Lonny Dewitt cu puțin mai înainte ca dl Hallinan să treacă pe acolo în plimbarea sa.

Lonny era un copil tăcut și ciudat, deznădejdea părinților săi și ținta veninului colegilor de clasă. Ținea în el, vorbea puțin, stătea prin colțuri. Oamenii de pe stradă, când îl vedeau, își făceau semne.

Roy Heyer și Philip Moncrieff își puseseră-n minte să-l facă pe Lonny Dewitt să zică ceva ori...

A fost *ori*. L-au ținut în pumni câteva minute, apoi, zărindu-l pe dl Hallinan că se apropie, au fugit și l-au lăsat plângând în tăcere pe scările de la stindardul din curtea școlii pustii.

Lonny își ridică privirile la omul înalt ce se apropiase.

– Te-au bătut, nu-i așa? I-am văzut fugind.

Lonny continuă să plângă. Gândea: *E ceva ciudat cu omul ăsta. Dar vrea să mă ajute. Vrea să fie bun cu mine.*

– Tu ești Lonny Dewitt, presupun. De ce plângi? Hai, Lonny, nu mai plânge! Nu te-au lovit chiar atât de tare.

Așa este. Dar îmi place să plâng, rosti băiatul în gând. Dl Hallinan zâmbea vesel.

– Spune-mi tot. Te supără ceva, nu-i așa? Ceva enorm care te neliniștește și te întristează. Povestește-mi despre toate și poate o să scapi de necazuri. Luă mânuțele reci și le mângâie.

– Nu vreau să vorbesc!

– Dar sunt prieten. Vreau să te ajut.

Lonny se apropie mai mult și deodată înțelese că omul spunea adevărul. Vroia să-l ajute. Mai mult, avea *nevoie* să-l ajute. Cu disperare.

– Spune-mi ce te necăjește, insistă domnul Hallinan.

OK, gândi băiatul. *Am să-ți spun.*

Și ridică stăvilarele. Nouă ani de reprimări și torturi izbucniră afară dintr-o dată.

Sunt singur și mă urăsc pentru că fac lucruri în capul meu și ei nu înțeleg niciodată și mă suspectează și mă urăsc. Îi văd privindu-mă ciudat și gândind lucruri ciudate despre mine pentru că vreau să le vorbesc doar cu mintea mea dar ei nu pot auzi decât vorbele și-i urăsc și-i urăsc și-i urăsc...

Lonny se opri brusc. Lăsase să iasă totul din el și acum se simțea mai bine, curățat de otrava pe care o purta în el de ani de zile. Dar domnul Hallinan arăta straniu. Albise la față și se clătina. Alarmat, Lonny își extinse mintea spre cea a bărbatului înalt. Și găsi!

Prea mult. Mult prea mult. Ar fi trebuit să nu mă apropii niciodată de băiat. Dar cei mai mari nu mă lăsau. Ironie: pătrunderea forțată, supraîncărcată și arsă de un emițător coercitiv tocmai deschis.

...ca atingerea unui fir de înaltă tensiune...

...era un emițător, eu am fost receptor, dar el a fost prea puternic...

Și patru ultime cuvinte amare:

...am... fost... un... tămăduitor...

– Vă rog domnule Hallinan, zise tare Lonny, vă rog nu vă îmbolnăviți. Vreau să vă mai spun ceva. Vă rog, domnule Hallinan!

Liniște.

Lonny mai prinse câteva gânduri stăruitoare și știu că găsise pe primul și ultimul om asemenea lui.

Ochii lui Hallinan se închiseră și acesta căzu cu fața în jos, pe stradă. Lonny realiză că era gata, că nici el, nici ceilalți din New Brewster nu vor mai vorbi vreodată cu domnul Hallinan. Ca să fie sigur, se aplecă totuși și apucă încheietura moale a mâinii. Îi dădu drumul repede. Era o bucată de gheață. *Rece* – arzător de rece. Lonny încremeni cu privirile spre mort.

– Vai, dar e domnul Hallinan..., se auzi o voce de femeie.

Este...

Și simțind revenirea singurătății, Lonny începu din nou să plângă ușurel.

1962

SĂ VEZI OMUL INVIZIBIL

Începutul carierei mele de scriitor a fost atât de incredibil de compresat, încât în doi sau trei ani am trecut prin faze care altor scriitori le-ar fi luat decade. Între 1955 și 1959 am produs sute de povestiri SF; s-ar putea umple reviste întregi cu ce-am dat. Apoi m-am oprit aproape de tot din a scrie SF. Ritmul însă a rămas același, dar în alte domenii ale scrisului.

În 1959 am abandonat SF-ul dintr-o mulțime de motive, cele mai presante fiind cele de natură financiară și artistică. Multe dintre revistele de SF au clacat în acea perioadă de haos în industria editorială și mulți dintre editorii buni se retrăseseră. Revistele supraviețuitoare plăteau, în general, foarte prost, iar editorii lor – tot din dorința de supraviețuire – aveau tendința să refuze orice n-ar fi fost precis pe placul cititorilor lor. Pe scurt, m-am trezit că mi se cerea să aplic o formulă mecanică de produs ficțiune, la prețul de unul sau doi cenți pentru un cuvânt. Mi-am zis că dacă tot e să scriu la comandă, măcar să mă prezint acolo unde prețul e mai bun. Și-așa am și făcut. Din când în când mai scriam câte un SF, așa, de dragul zilelor frumoase din trecut, dar consideram asta ca nefiind mai mult decât exerciții în nostalgie, iar pe mine mă priveam ca pe unul care, cu mult timp în urmă, fusese un scriitor de SF.

Apoi Frederick Pohl, el însuși un important scriitor de SF, și-a asumat editarea lui GALAXY – una din revistele de căpătâi, și, întâlnindu-ne cu diverse ocazii mondene, a început să-mi

sugereze să scriu câteva povestiri pentru el. I-am spus că eram sătul să mă conformez formulelor impuse de editori; el a insistat, zilele formulelor și politicilor rigide erau duse și practic, mi-a promis să publice orice i-aș fi dat. Neobișnuita lui ofertă de libertate artistică, fără risc, era irezistibilă așa că, în iulie 1962, i-am expediat *To see the invisible man (Să vezi omul invizibil).* Pohl a folosit-o nu în GALAXY, ci într-un campion efemer, WORLDS OF TOMORROW (Lumile de mâine). După un timp i-am trimis altă povestire și am continuat să-i trimit, cu frecvență crescândă, timp de șase ani, până când mi-am dat seama că, treptat, trecusem de la stadiul de scriitor formal la cel de scriitor foarte activ.

Așa cum am mai scris odată în legătură cu *Să vezi omul invizibil,* una din metodele de a găsi idei este aceea de a prinde ideile aruncate de alții. Așa am găsit-o pe asta; în primul paragraf din *Loteria din Babilonia,* Jorge Luis Borges scrie așa: „La fel cu toți bărbații din Babylon, eram proconsul; la fel cu toți, un sclav... În timpul unui an lunar, am fost declarat invizibil; țipam și nu eram auzit, furam pâine și nu eram decapitat". Borges adusese tema invizibilității statutare la acest nivel – un ornament într-o povestire despre cu totul altceva. Am preluat ideea și am dezvoltat-o pentru a explora implicațiile ei practice și astfel, făcând ceea ce Borges lăsase nefăcut.

Și atunci m-au găsit vinovat și m-au declarat invizibil pe durata unui an, începând cu cea de a unsprezecea zi a anului de grație 2104. M-au dus într-o încăpere întunecată de sub sala tribunalului să-mi aplice semnul pe frunte înainte de a mă lăsa slobod.

Treaba a fost făcută de doi zbiri din solda municipalității. Unul m-a azvârlit într-un scaun iar celălalt a luat scula de marcat.

„N-o să te doară de loc", mi-a zis cel ca o maimuță cu maxilare proeminente, și mi-a și proptit scula pe frunte. A fost o clipă de frig și gata.

– Ce se-ntâmplă acu'? i-am întrebat, dar nu am primit niciun răspuns. Mi-au întors spatele și-au părăsit camera fără un cuvânt. Ușa a rămas deschisă. Eram liber să plec sau să stau și să putrezesc, după cum mi-era voia. Nimeni n-avea să-mi mai vorbească sau să-mi arunce mai mult de-o privire – doar atât cât să-mi vadă semnul de pe frunte. Eram invizibil.

Trebuia să înțelegeți că invizibilitatea mea era doar metaforică. Încă aveam soliditatea corporală. Lumea *ar fi putut* să mă vadă – dar *nu ar fi vrut*.

O pedeapsă absurdă? Poate. Dar atunci și crima ar fi fost. Crima indiferenței. Refuzul de a mă destăinui aproapelui. Greșisem de patru ori și pentru asta pedeapsa era un an de invizibilitate. Plângerea fusese făcută sub jurământ, procesul avusese loc, semnul îmi fusese pus pe drept.

Eram invizibil.

Am ieșit afară, în lumea căldurii sufletești. Primiseră deja ploaia de după-amiază. Străzile orașului se uscau și peste tot plutea mirosul lăstarilor din Grădinile Suspendate. Bărbați și femei mergeau la treburile lor. Umblam printre ei dar nu-mi dădea nimeni atenție.

Vorbele adresate unui om invizibil se pedepseau cu invizibilitatea pe o lună, un an, sau mai mult, în funcție de gravitatea abaterii. Pe asta se baza totul. M-am întrebat cât de mare era precizia pazei. Și-am aflat repede.

Am pășit în cabina unui ascensor și m-am lăsat purtat în spirale spre cea mai apropiată dintre Grădinile Suspendate. Era Unsprezece, grădina cactușilor. Formele lor răsucite și bizare se potriveau stării mele de spirit. Am sărit pe platformă și m-am îndreptat spre casa de la intrare,

să-mi cumpăr fisa. O femeie palidă stătea în spatele ei, privind în gol.

I-am pus moneda în față. Ceva asemănător cu spaima îi trecu prin priviri dar dispăru repede.

– O fisă, i-am zis.

Niciun răspuns. Lumea făcea coadă în spatele meu. Mi-am repetat cererea. Femeia își ridică ochii, neajutorată, apoi privi peste umărul meu stâng. O mână se întinse, o altă monedă fu pusă în fața ei; ea o luă și-i dădu omului fisa, iar el o puse în fantă și intră.

– Dă-mi și mie o fisă, i-am zis pe un ton tranșant.

Ceilalți mă împingeau la o parte. Fără nicio vorbă de scuză. Și-am început să pricep ceva din înțelesul invizibilității mele. Se purtau ca și când, într-adevăr, nu m-ar fi văzut.

Dar există și avantaje, compensatoare. Am trecut în spate și mi-am luat singur un jeton, fără să plătesc. Din moment ce eram invizibil nu puteam fi oprit. Am băgat jetonul în fantă și-am intrat în grădină.

Dar cactușii nu mă mai interesau. O indispoziție indescriptibilă pusese stăpânire pe mine și nu mai aveam niciun chef să rămân acolo. În drum spre ieșire, mi-am apăsat degetul pe un spin lung până ce-a țâșnit sânge. Cactusul măcar îmi recunoștea existența. Dar numai ca să sângerez.

M-am întors în apartamentul meu. Cărțile mă așteptau dar nu mai simțeam niciun interes pentru ele. M-am întins pe patul meu îngust și-am pornit energizatorul, să-mi alunge strania lehamite ce mă chinuia. Și începui să mă gândesc la invizibilitatea mea.

Mi-am spus că nu avea să fie o povară chiar atât de grea. Niciodată nu depinsesem prea mult de alte ființe umane. Chiar așa, nu fusesem eu pedepsit tocmai pentru indiferența mea față de creaturile de-un fel cu mine? Așa că ce nevoie aș fi avut de ele acum? Să mă ignore!

Avea să fie odihnitor. La urma-urmei, mă aștepta un an de pauză. Invizibilii nu muncesc. Cum ar putea? Cine ar merge la un doctor invizibil? Sau cine ar angaja un avocat invizibil? Sau cine ar lucra cu un secretar invizibil?... Fără muncă, deci. Și fără bani, bineînțeles. Dar proprietarii nu iau chirie de la un om invizibil. Dar oamenilor invizibili nu li se ia chirie de către proprietari și pot merge oriunde vor, fără niciun cost. Tocmai o demonstrasem la Grădina Suspendată.

Simțeam că invizibilitatea avea să fie o mare farsă pentru societate. Nu mă condamnaseră la ceva mai grav decât un an de odihnă. Eram convins că avea să-mi priască.

Existau însă câteva dezavantaje certe. În prima mea seară de invizibilitate m-am dus la cel mai fain restaurant din oraș. Voiam să comand un meniu de 100 de unități de farfurii din cele mai fine, iar la momentul potrivit să o șterg fără să plătesc.

Proiectul a fost total ridicol. N-am reușit să obțin un loc. Am stat la intrare jumătate de oră, fără ca șeful de sală care cu siguranță mai trecuse prin așa ceva de nenumărate ori, să-mi dea vreo atenție. Mergând singur spre un loc de la o masă, am realizat că asta nu m-ar fi ajutat cu nimic: niciun chelner nu mi-ar fi luat comanda.

Aș fi putut să mă duc la bucătărie și să mă servesc cu tot ce mi-ar fi plăcut. Aș fi putut să le stric munca celor din restaurant dar m-am decis să n-o fac. Societatea avea mijloacele ei să se protejeze contra oamenilor invizibili. Desigur, nu o ripostă directă, nicio apărare intenționată. Cine-ar fi putut să nu creadă un bucătar care ar fi zis că nu a văzut pe nimeni când a azvârlit oala de apă clocotită spre zid? Invizibilitatea era invizibilitate, o sabie cu două tăișuri.

Am părăsit restaurantul.

Am mâncat la un automat în apropiere. Apoi am luat un taxi automat până acasă. Mașinile, ca și cactușii, nu

făceau discriminări. Dar simţeam că mi-ar fi fost nişte tovarăşi tare prăpădiţi.

Am dormit prost.

A doua mea zi de invizibilitate a fost o zi de noi încercări şi descoperiri.

Am pornit la o lungă plimbare. Auzisem suficiente poveşti despre băieţii care se distrau doborându-i pe cei cu semnul invizibilităţii pe frunte. Bineînţeles, nu există recurs sau pedeapsă pentru ei. Condiţia mea avea micile ei riscuri intenţionate.

Mergeam pe străzi şi vedeam cum se ferea mulţimea din calea mea. Treceam printre ei ca un microbisturiu printre celule. Erau bine antrenaţi. Pe la amiază am văzut pe primul asemeni mie. Era un tip înalt, de vârstă medie, lat în spate, demn, purtând semnul pe o frunte înaltă ca un dom. Ochii lui i-au întâlnit pe-ai mei doar pentru o clipă. Şi-a trecut mai departe. Un om invizibil, natural, nu poate vedea pe altul de felul lui.

M-am amuzat, nimic mai mult. Încă savuram noutatea acestui mod de viaţă. Niciun fel de dispreţ nu mă putea răni. Nu încă.

Spre sfârşitul zilei am ajuns la una din acele băi publice unde muncitoarele se pot curăţa în schimbul câtorva monede. Zâmbind cu răutate, am urcat treptele. Paznicul mi-a aruncat clipirea unei priviri surprinse – un mic triumf pentru mine – dar n-a îndrăznit să mă oprească.

Am intrat.

M-a izbit un miros puternic de săpun şi sudoare. Am perseverat. Am trecut pe lângă vestiare unde atârnau halate gri şi mi-a venit că aş putea să şterpelesc tot ce aveau prin buzunare, dar n-am făcut-o. Furtul îşi

pierde înțelesul când devine facil – deștepții care inventaseră invizibilitatea o știau.

Am trecut mai departe, până în camerele de baie propriu-zise.

Erau acolo sute de femei. Fete de măritat, femele îndesate, babornițe. Unele au roșit, câteva au zâmbit, multe mi-au întors spatele. Dar aveau grijă să nu arate nicio reacție veritabilă la prezența mea. Matroanele supraveghetoare stăteau de pază și nimeni nu dorea să se vadă acuzat că ar fi dat vreun semn de recunoaștere a existenței unui Invizibil.

Așa că le-am privit îmbăindu-se, am privit cinci sute de perechi de sâni tresăltând, am privit trupuri goale lucind sub dușuri, am privit această masă de carne, de femeie, goală. Reacția mea era amestecată. Simțeam o bucurie rea că pătrunsesem în acel *sanctum sanctorum* fără să fiu oprit. Dar după aceea urcase în mine ceva... mâhnire? ... Plictis? Repulsie?

Nu eram în stare s-o analizez. Dar mă simțeam de parcă o mână jilavă m-ar fi apucat de gât. Am ieșit iute. Mirosul de apă și săpun mi-a rămas în nări încă multe ore după aceea, iar imaginile cărnii roz mi-au bântuit toate visele din acea noapte. Am mâncat singur, la un automat. Începeam să văd cum dispare noutatea adusă de pedeapsă.

În cea de a treia săptămână m-am îmbolnăvit. A început cu febră mare și-a continuat cu dureri de stomac, vomă și tot restul de mizerii. Pe la miezul nopții eram sigur că voi muri. Crampele erau de nesuportat. Iar când m-am târât până-n cubul toaletei mi-am văzut imaginea în oglindă: distorsionată, verzuie, acoperită cu sudoare. Semnul invizibilității stătea ca un avertisment pe fruntea mea palidă.

Am zăcut mult timp pe podeaua acoperită cu gresie, neputincios, absorbind răceala din ea. Mi-a venit o idee: dacă-i apendicită? Această rămășiță preistorică, apendicele, ridicol, obscur, atrofiat, inflamat, gata să explodeze!

Aveam nevoie de un doctor.

Telefonul era acoperit cu praf. Nu se deranjaseră să-l deconecteze dar nu sunasem pe nimeni de la arestarea mea și nici nu catadicsise careva să mă sune. Pedeapsa pentru apelarea telefonică a unui Invizibil cunoscut era invizibilitatea. Prietenii mei, așa cum erau, se țineau departe.

Am apucat telefonul și l-am pornit. S-a aprins, iar robotul a întrebat: „Cu cine doriți sa vorbiți, domnule?"

– Doctor, am zis, gâfâind.

– Imediat domnule. Cuvinte mecanice, plate, mărginite. Nu exista niciun mod de a declara un robot invizibil, așa că era liber să-mi vorbească!

Ecranul s-a luminat. O voce de medic mi s-a adresat cu: „Care pare să fie necazul?"

– Dureri de stomac. Poate apendicită.

– Trimitem imediat pe cineva să... S-a oprit. Făcusem greșeala să-mi arăt fața agonizând. Ochii lui au fixat semnul de pe frunte. Ecranul s-a întunecat iute de parcă aș fi întins o mână de lepros spre el, s-o sărute.

– Doctor... am gemut.

Se dusese. Mi-am ascuns fața în mâini. Era prea mult... Jurământul lui Hippocrat permitea asemenea chestii? Putea un doctor să ignore cererea... cererea unui bolnav de a fi ajutat?

Hippocrate nu știuse nimic de oamenii invizibili. Doctorului nu i se cerea să îngrijească invizibili. Pur și simplu nu mai existam pentru nimeni din societate. Doctorii nu puteau diagnostica bolile unor pacienți inexistenți.

Eram lăsat să sufăr.

Reprezenta una dintre trăsăturile cele mai puțin atractive ale invizibilității. Intrai într-o baie publică fără să te oprească cineva, dacă asta îți era voia, dar zăceai pe patul de suferință la fel de neobservat. Alternative stupide. Iar dacă se întâmpla ca apendicele să plesnească, ei bine, era poate cel mai bun mijloc să-i descurajeze pe cei ce-ar fi vrut să urmeze calea ta din afara legii.

Apendicele nu a cedat. Am supraviețuit, dar mototolit rău. Omul poate supraviețui un an fără conversație. Poate călători cu mașini automate, poate mânca de la automate, dar nu există doctori *automați!* Pentru prima dată m-am simțit cu adevărat scos din rândul oamenilor. Comandantului dintr-o închisoare i se trimite un doctor dacă se îmbolnăvește. Crima mea nu era atât de gravă să merit închisoarea, așa că niciun doctor nu m-ar fi tratat. Nu era cinstit. I-am blestemat pe diavolii care inventaseră pedeapsa mea.

Aveam de înfruntat fiecare dimineață rece de unul singur, la fel de singur ca Robinson Crusoe pe insula lui, aici, în mijlocul unui oraș cu douăsprezece milioane de suflete.

Cum pot să descriu răsucirile stărilor mele sufletești, numeroasele schimbări de direcție în bătaia vânturilor din lunile ce treceau?

Erau momente când invizibilitatea era o bucurie, o plăcere, o comoară. În acele momente paranoide mă simțeam mândru în îndepărtarea mea de legile ce-i conduceau pe oamenii obișnuiți.

Furam. Pătrundeam în magazine mici și-mi însușeam încasările în timp ce vânzătorul înfricoșat nu îndrăznea să mă oprească – strigătul său l-ar fi făcut victimă a invizibilității. Dac-aș fi știut că Statul acoperea acest gen de pierderi, aș fi găsit poate mai puțină plăcere în ele. Dar am furat.

Intram pretutindeni. Băile publice nu m-au mai tentant niciodată, dar am trecut pragul altor sanctuare. Am pătruns în hoteluri și-am umblat pe coridoare deschizând toate ușile. Unele camere erau goale, altele nu.

Asemeni unui zeu, priveam tot. M-am înrăit. Disprețul meu pentru societate – crima pentru care fusesem pedepsit – s-a îngroșat.

În timpul perioadelor de ploaie rămâneam pe străzile pustii și urlam către fațadele strălucitoare ale marilor imobile: „Cine are nevoie de voi? Nu eu! Cine are nevoie de voi cât de puțin?"

Ocăram, batjocoream și înjuram. Era un fel de nebunie, adusă cred, de singurătate! Pătrundeam în teatre unde fericiții mâncători de lotus zăceau în fotoliile de masaj, țintuiți de strălucirea imaginilor tridimensionale și săream printre rânduri. Nimeni nu-mi reproșa. Luminescența de pe fruntea mea îi obliga să-și păstreze protestele.

Acelea au fost clipele de nebunie, clipele fericite, clipele când mă simțeam înalt de zece metri și circulam printre sărmanii idioți, disprețul meu izbucnind din fiecare por al pielii. Au fost clipe de nebunie – e clar. Un om supus invizibilității nedorite luni la rând, nu poate rămâne prea echilibrat.

Le-am zis clipe paranoice? Mai degrabă maniaco-depresive. Pendula oscila amețitor. Zilele când simțeam doar dispreț pentru imbecilii vizibili din jurul meu erau balansate de zile în care izolarea mă apăsa la propriu. Puteam merge de-a lungul străzilor fără sfârșit, să trec pe sub arcadele strălucitoare, să privesc în jos la autostrăzile brăzdate de gloanțele lor colorate. Nici măcar un cerșetor n-ar fi urcat la mine. Știți că avem cerșetori în secolul nostru luminos? N-am știut-o până ce m-am declarat invizibil, pentru că de-atunci pașii m-au

dus prin mahalale – unde *lumina secolului* devine tare subțiratică iar bătrâni gârboviți și cu fețe supte cerșesc câțiva bănuți...

Mie nimeni nu-mi cerea bani.

Odată, s-a apropiat de mine un orb. „Pentru iubirea lui Dumnezeu, a murmurat el, ajută-mă să-mi cumpăr niște ochi noi de la banca de organe."

Erau primele cuvinte pe care, după atâtea luni, o ființă umană mi le adresa direct. Am dat să mă caut de bani în tunica, gândindu-mă să-i dau toate unitățile pe care le aveam la mine, drept mulțumire. De ce nu? Puteam să fac rost de bani doar luându-i. Dar înainte să pot să-i scot, o figură de coșmar, în cârje, apăru între noi. Am auzit, murmurat, cuvântul „invizibil" și amândoi se depărtară ca niște crabi speriați. Am rămas ca prostul, cu banii în mână.

Nici măcar cerșetorii! La naiba cu ăia de-au inventat tortura asta!

M-am muiat din nou. Aroganța mi s-a dus. Eram singur acum. Cine m-ar fi acuzat de indiferență? Semănăm cu un burete moale, înduioșător de avid pentru un cuvânt, un zâmbet, o strângere de mână. Ajunsesem în cea de-a șasea lună a invizibilității mele.

Mi se făcuse silă de toate. Plăcerile invizibilității se dovediseră false iar torturile păreau de nesuportat. Mă întrebam cum aveam să supraviețuiesc în următoarele șase luni. Credeți-mă, sinuciderea nu era prea departe de mine în acele zile negre.

Și, în final, am comis un act de nebunie. Într-una din plimbările mele fără de sfârșit am întâlnit alt invizibil. Nu mai mult de a treia sau a patra creatură de acest fel pe care o vedeam în șase luni. Ca și în precedentele noastre întâlniri privirile ni s-au încrucișat, temătoare, numai pentru o clipă. Apoi el și-a lăsat ochii în pământ, m-a ocolit și s-a dus mai departe. Era un tânăr zvelt, nu

trecuse de patruzeci, cu păr negru, vâlvoi și cu o față ascuțită. Încă păstra acel aer de intelectual și mă întrebam ce-o fi făcut să merite așa o pedeapsă. M-a cuprins dorința să fug după el și să-l întreb, să-i aflu numele, să-i vorbesc și să-l îmbrățișez.

Dar toate sunt interzise. Nimeni nu trebuie să aibă vreun contact cu cei invizibili – nici chiar un alt invizibil. Mai ales alt invizibil. Societatea nu dorește câtuși de puțin să vadă cum se creează o fraternitate secretă între cei excluși din ea.

Știam toate astea.

Și totuși m-am întors și l-am urmat.

De-a lungul a trei cvartale am mers în urma lui, ținându-mă la o depărtare de vreo cincizeci de pași. Roboții de securitate păreau să fie peste tot, scannerele lor pregătite să detecteze infracțiuni. Și n-am îndrăznit să fac vreo mișcare. Dar când el trecu pe o stradă cenușie, prăfuită, veche de cinci secole, mergând cu lipsa de scop specifică invizibililor, l-am abordat.

– Te rog, i-am zis încet. Nimeni n-o să ne vadă aici. Putem sta de vorbă. Numele meu e...

Se răsuci spre mine cu oroare în priviri. Fața-i era palidă. Mă privi cu uimire preț de o clipă, apoi se repezi ca și cum ar fi vrut să mă ocolească.

L-am oprit.

– Așteaptă, nu te teme. Te rog...

Țâșni pe lângă mine. I-am pus mâna pe umăr dar s-a scuturat violent.

– Doar o vorbă, i-am cerșit eu.

Nici măcar o vorbă. Nici măcar un mârâit de „lasă-mă-n pace". M-a ocolit și-a fugit de-a lungul străzii pustii, zgomotul pașilor săi scăzând în intensitate și dispărând după ce trecuse colțul. Am privit lung în urma lui, plin de o imensă singurătate.

Şi-apoi frica. Nu el încălcase regulile invizibilităţii, eu o făcusem! Îl *văzusem.* Asta mă făcea pasibil de pedeapsă, poate de o prelungire a termenului de invizibilitate. Am privit în jur neliniştit. Nu mai era niciun robot de securitate prin preajmă, nici măcar unul.

Din nou singur.

M-am întors, m-am calmat şi-am continuat să merg în josul străzii. Treptat mi-am recâştigat controlul asupra mea. Am realizat că făcusem o nebunie de neiertat. Stupiditatea acţiunii mă tulbura, dar şi mai mult, sentimentalismul ei. Să contactez ca un descreierat pe un altul ca mine, să admit deschis că sunt singur, dorinţa mea... nu! Asta însemna că societatea era pe cale de a câştiga. Aşa ceva nu puteam să admit.

Am descoperit că ajunsesem din nou lângă grădina cactuşilor. Am luat liftul, am pus mâna pe un jeton de la portar şi mi-am plătit accesul în grădină. Am căutat cactusul până ce l-am găsit; unul înalt de trei metri, un monstru spinos. L-am smuls din vasul lui şi l-am făcut bucăţi, umplându-mi mâinile cu mii de ace. Oamenii se făceau că nu mă văd. Mi-am smuls spinii din mână şi cu palmele sângerânde am coborât cu liftul, încă odată sublim izolat în invizibilitatea mea.

A trecut şi cea de a opta lună, a noua, a zecea... Ciclul anotimpurilor era aproape complet. Primăvara făcuse loc unei veri blânde, vara unei toamne răcoroase, toamna unei ierni cu ninsori nocturne, încă permise din motive estetice. Acum se terminase şi iarna. Prin parcuri, copacii dădeau la iveală muguri verzi. Tipii de la controlul meteorologic dădură drumul la ploi de trei ori pe zi.

Termenul meu se apropia de final.

Spre sfârşitul perioadei mele de invizibilitate am căzut într-un fel de amorţeală. Mintea mea, forţată să se

limiteze la propriile-i resurse, nu se mai chinuia să analizeze implicaţiile condiţiei mele şi alunecam dintr-o zi în alta ca printr-o ceaţă tulbure. Citeam forţat şi la întâmplare. Într-o zi Aristotel, Biblia în următoarea, apoi un manual practic de mecanică. Nu reţineam nimic. Când treceam la o pagină nouă, cea de mai înainte mi se ştergea din memorie.

Renunţasem demult să mă mai bucur de puţinele avantaje ale invizibilităţii, la fiorii privirilor indiscrete şi ai puterii, date de posibilitatea comiterii oricărui act cu o teamă de represalii limitată. Zic limitată pentru că aplicarea trecerii în invizibilitate nu era însoţită de ştergerea naturii umane. Puţinii bărbaţi n-ar fi riscat invizibilitatea pentru a-şi proteja nevestele sau copiii de molestările celui invizibil; nimeni n-ar fi rămas impasibil în faţa unui invizibil care ar fi vrut să-i scoată ochii; nimeni nu ar fi tolerat pătrunderea unui invizibil în casă. Existau mijloace de a te strecura prin astfel de situaţii fără să apari ca unul ce a recunoscut existenţa condamnatului invizibil.

M-aş fi putut totuşi descurca în orice situaţie. Dar am renunţat să mai încerc. Dostoievski scrisese undeva: „Fără Dumnezeu, totul este posibil". Şi puteam să completez: „Pentru un invizibil totul este posibil – dar neinteresant". Aşa era. Au trecut şi acele luni plictisitoare.

N-am numărat minutele până la eliberare. Ca să fiu mai precis, uitasem că termenul meu se apropia de final. În chiar ziua respectivă citeam în camera mea, posomorât pagină după pagină, când sună avertizorul.

N-o mai făcuse nimeni de un an. Aproape că uitasem semnificaţia sunetului. Dar am deschis uşa. Reprezentanţii legii erau acolo. Tăcuţi, au rupt sigiliul care fixa semnul pe fruntea mea. Acesta căzu şi se sparse.

– Salut cetăţene, mi s-au adresat ei.

– Da. Salut, le-am răspuns cu gravitate.

– Mai 11, 2105. Termenul tău e gata. Ești redat societății. Ți-ai plătit datoria.

– Mulțumesc. Da.

– Vino să bei un pahar cu noi.

– Aș prefera să nu o fac.

– Așa e obiceiul. Vino cu noi.

M-am dus cu ei. Acum fruntea mi se părea ciudat de goală și m-am uitat într-o oglindă să verific dacă există vreo pată albă acolo unde fusese semnul. M-au dus la un bar din apropiere și m-au tratat cu whisky sintetic, aspru, puternic. Barmanul schiță un zâmbet în direcția mea iar cineva de pe scaunul alăturat m-a bătut pe umăr și m-a întrebat pe cine preferam în cursele de jet-uri de a doua zi. Nu aveam habar și i-am spus-o!

– Chiar așa? Eu unul pariez pentru Kelso. Patru la unu. Da' are un demaraj teribil.

– Îmi pare rău, i-am replicat, iar unul dintre oamenii guvernului i-a spus că am lipsit câtăva vreme.

Nu te puteai înșela asupra acestui eufemism. Vecinul îmi privi fruntea și înțelese. Se oferi să-mi dea și el un pahar și-am acceptat, cu toate că resimțeam deja efectele celui dintâi. Eram din nou o ființă omenească. Eram *vizibil.*

Oricum, nu aș fi îndrăznit să refuz. Asta ar fi putut fi o nouă crimă de indiferență, a cincea, și mi-ar fi adus cinci ani de invizibilitate. Învățasem ce-i umilința.

Reîntoarcerea la starea de om vizibil implica treburi mai puțin plăcute. Vechi prieteni de reîntâlnit, conversații penibile de susținut, relații întrerupte de reînnodat. Fusesem un exilat în propriul oraș pentru un an întreg și revenirea nu era ușoară.

Bineînțeles că nimeni nu făcea aluzie la perioada mea de invizibilitate. Era tratată ca o supărare de care era mai bine să nu amintești. Ipocrizie – gândeam – dar am acceptat-o. Fără îndoială ca toți încercau să-mi împărtășească

sentimentele. I se spune celui al cărui stomac canceros tocmai a fost înlocuit „am auzit că tocmai ai scăpat"? I se spune celui al cărui tată îmbătrânit tocmai s-a îndreptat spre o casă de eutanasie „oricum îi mergea mai mult rău, în ultimul timp"?

Nu. Bineînțeles că nu.

Așa că exista această gaură în experiența noastră comună, acest vid, această pată albă. Și care îmi lăsa puține subiecte de conversație cu prietenii, mai ales că-mi pierdusem, aproape în întregime, abilitățile necesare. Perioada de readaptare era și una de încercări.

Dar am perseverat pentru că nu mai eram deloc același tip orgolios și distant așa cum fusesem înainte de condamnare, învățasem ce e umilința la cea mai dură dintre școli.

Din când în când, zăream câte un invizibil pe stradă. Normal. Era imposibil să eviți asta. Dar antrenat cum fusesem, îmi mutam rapid privirea în altă parte de parcă ochii mei, pentru o clipă, s-ar fi oprit pe cine știe ce oroare abjectă și târâtoare de pe altă lume.

A fost în a patra lună de la revenirea mea la vizibilitate când ultima lecție a condamnării a venit totuși să mă lovească. Eram în apropierea lui City Tower, turnul primăriei, întorcându-mă de la slujbă – vechea mea slujbă la departamentul documentelor guvernului municipal. Terminasem programul zilnic și mă plimbam, când o mână se ivi din mulțime și mă prinse de braț.

– Te rog, stai o clipă, nu te speria, mi se adresă o voce slabă.

Am privit uimit. În orașul nostru străinii nu te acostează.

Am zărit emblema strălucitoare a invizibilității pe fruntea omului. Apoi l-am recunoscut – era tipul zvelt pe care-l acostasem cu mai bine de jumătate de an în urmă, pe o stradă pustie. Se sălbăticise, privirile-i erau

bântuite, încărunțise. Atunci se afla probabil la începutul termenului, iar acum, poate spre sfârșit.

Mă ținea de mână. Tremuram. Nu ne găseam pe o stradă pustie. Eram în cea mai aglomerată piață a orașului așa că mi-am eliberat mâna din strânsoarea lui și-am dat să plec.

– Nu, nu pleca! mi-a strigat. Nu ți-e milă de mine? Ai trecut și tu prin asta.

Am schițat un pas. Apoi mi-am amintit cum strigasem și eu la ei, cum îi cerșisem să nu mă respingă. Mi-am amintit propria mea singurătate mizerabilă.

Am mai făcut un pas să mă depărtez.

– Lașule! – țipă el după mine. Vorbește cu mine! Te desfid! Vorbește cu mine, lașule!

Era prea mult. Eram emoționat. Lacrimi mi-au izbucnit în ochi și m-am întors spre el. Și i-am întins mâna. L-am apucat de încheietura subțire. Contactul părea să-l electrizeze. O clipă mai târziu îl țineam în brațe încercând să absorb din necazurile lui.

Roboții de securitate s-au apropiat și ne-au încercuit. El fu zvârlit într-o parte iar pe mine m-au luat în custodie. Urma să fiu din nou condamnat, dar de data asta nu pentru crima de indiferență, ci pentru aceea de căldură sufletească. Poate vor găsi circumstanțe atenuante și mă vor elibera; poate nu.

Nu-mi pasă. Dacă mă vor condamna, îmi voi purta invizibilitatea ca pe un scut glorios.

1964

AL ŞASELEA PALAT

Ben Azai a fost crezut vrednic și a stat în poarta celui de-al șaselea palat și a văzut splendoarea nepământească a plăcilor de marmură pură. A deschis gura, gura sa și a vorbit de două ori: „Apă! Apă!" Cât ai clipi din ochi, l-au decapitat și au aruncat unsprezece mii de suliițe în el. Aceasta să fie semn pentru toate generațiile că la poarta celui de-al șaselea palat nimeni nu trebuie să greșească.

HEKHALOT CEL MIC

Aceasta este o altă povestire dintre cele scrise pentru GALAXY în anii când reveneam spre SF; este una dintre cele patru scrise în 1964, toate pentru GALAXY.

Pe atunci, principala mea ocupație o constituiau cărțile non-fiction pentru tineri – în 1964 am scris despre indienii Pueblo, despre înșelătoriile științifice, despre Marele Zid Chinezesc și o biografie a lui Niels Bohr.

Materialul din *Al șaselea palat* este tipic SF – planete stranii și aventurieri lăudăroși – dar sunt câteva accente zen care o fac interesantă pentru mine.

*

Exista comoara și exista gardianul comorii. Și mai existau oasele albinde ale celor care încercaseră în zadar să devină proprietarii ei. Zăcând acolo, la poarta subteranei

ce adăpostea comoara, sub bolta strălucitoare a cerurilor, până și oasele căpătaseră un soi de frumusețe. Comoara însăși înfrumusețea totul în juru-i, chiar și oasele împrăștiate, chiar și pe gardianul neîndurător.

Adăpostul comorii era o mică lume aparținând roșiei Valzar. Doar cu puțin mai mare decât Luna, fără o atmosferă despre care să ai ce spune, tăcută, o lume mică și moartă ce se rotea în întunecime la miliarde de mile depărtare de steaua principală, în răcire. Cândva, un călător se oprise acolo. De unde venea, unde se ducea? Nimeni nu știe. Își făcuse acolo o ascunzătoare și acolo zace, neschimbată și eternă, comoara, dincolo de închipuire, păzită de omul metalic, fără față, așteptând cu metalică răbdare întoarcerea stăpânului.

Dar existau și din aceia care ar fi vrut să aibă comoara. Veneau, erau puși la încercare de gardian și mureau.

Pe o altă lume a sistemului Valzar, bărbați nedescurajați de soarta predecesorilor lor visau la tezaur și plănuiau să-l posede. Lipescu era unul dintre ei. Statură herculeană, barbă blondă, pumni ca niște ciocane, glas îndrăzneț, spate lat ca trunchiul unui copac de o mie de ani. Bolzano era un altul. Ascuțit, privire scânteietoare, iute de mână, perspicace, tăios. Nu aveau niciun fel de dorință de moarte.

Vocea lui Lipescu era precum tumultul galaxiilor în coliziune. Se încolăci în jurul unei halbe cu bere neagră, din cea bună, și zise:

– Plec mâine, Bolzano.

– Computerul e pregătit?

– Programat cu tot ce ar putea să mă-ntrebe bestia, bubui vocea lui. N-o să-i scape nimic.

– Și dacă da? întrebă Bolzano, privind leneș în ochii albaștri, ciudat de decolorați, ciudat de blânzi, ai uriașului. Și dacă robotul te ucide?

– Am mai avut de-a face cu roboții. Bolzano râse:

– Câmpul e plin de oseminte, amice. Ale tale se vor alătura celorlalte. Mari, solide. Pot să le văd de-acum.

– Amice, eşti plin de voioşie.

– Sunt realist.

Lipescu îşi scutură viguros căpăţâna.

– Dacă ai fi fost realist nu te-ai fi amestecat în chestia asta, alături de mine, rosti el încetişor. Numai un visător ar face aşa ceva. O palmă enormă plană deasupra lui Bolzano şi-i apucă antebraţul. Micuţul gemu, iar celălalt continuă: n-ai să dai înapoi? Dacă mor ai să încerci şi tu?

– Bineînţeles c-am s-o fac, idiotule!

– Da? Tu eşti un laş, ca toţi mititeii. Ai să te uiţi cum mor şi dup'aia ai să faci stânga-mprejur şi-ai să te cari spre celălalt capăt al Universului, cât de repede ştii. Nu-i aşa?

– Intenţionez să profit de greşelile tale. Dă-mi drumul la mână, răspunse Bolzano cu voce clară, mânioasă.

Lipescu îi dădu drumul. Micuţul se lăsă pe spate în scaunul lui, frecându-şi braţul. Înghiţi nişte bere, rânji către partenerul său şi-şi înălţă paharul:

– Pentru succes!

– Da. Pentru comoară.

– Şi pentru viaţă lungă dup'aia.

– Pentru amândoi, tună uriaşul.

– Poate. Poate...

Avea el îndoielile lui. Cel mare era curajos, Fred Bolzano o ştia. Şi asta era o bună combinaţie, nu prea des găsită: curaj şi putere. Şi totuşi riscurile erau mari. Bolzano se întreba ce-ar fi preferat: Lipescu să obţină comoara şi să-i asigure astfel şi partea lui, fără risc, sau Lipescu să moară şi să-l forţeze astfel să-şi rişte şi el viaţa? Ce era mai bine, o treime din comoară fără niciun risc sau toată comoara dar la cea mai mare miză?

Bolzano era un jucător destul de bun ca să știe răspunsul la o astfel de întrebare, însă febra din el era mai puternică, în felul lui spera la șansa de a-și risca viața pe lumea lipsită de aer a comorii.

Lipescu va fi primul. Așa fusese înțelegerea. Bolzano furase computerul și-l dăduse uriașului iar acesta avea să facă prima încercare. Dacă reușea, urma să aibă partea cea mai mare. Dacă murea, era rândul lui Bolzano. Un parteneriat ciudat în condiții ciudate, dar Lipescu n-ar fi acceptat altcumva iar Fred Bolzano nu și-ar fi contrazis compatriotul cât un taur. Lipescu avea să revină cu toată comoara sau nu avea să se întoarcă deloc. Nu era cale de mijloc, de asta erau siguri amândoi.

Bolzano avu o noapte proastă. Apartamentul lui, situat într-una din coloanele unei clădiri ce domina sclipitorul lac His, era un spațiu confortabil și avea și niște mici vise pe care urma să le părăsească. Lipescu prefera mahalalele ordinare din sudul lacului, așa că, la despărțire, porniseră în direcții opuse. Bolzano intenționase să-și aducă o femeie pentru noapte, dar renunțase. Treaz și prost dispus, stătea în fața televizorului privind procesiunea de planete, iscodind luminile verzi, aurii, roșii, plutind în vid.

Spre dimineață puse banda cu comoara. Înregistrarea fusese făcută de Octave Merlin, cu o sută de ani în urmă, de pe o orbită situată la 60 de mile de suprafața micuței planete fără de atmosferă. Acum, oasele lui Merlin se albeau și ele pe câmpie, dar banda ajunsese acasă iar copiile-pirat aveau mare preț pe piața neagră.

Există poarta; exista gardianul. Lucios, fără vârstă, splendid. Robotul era un bloc pătrățos, neted, negru, cu un mic dom antropomorfic în vârf, fără trăsături; avea zece picioare înălțime. Poarta era în spatele lui, larg deschisă, dar de netrecut. Iar în spatele ei comoara, aleasă

din munca meşteşugarilor de pe o mie de lumi şi lăsată acolo cine ştie de ce, în urmă cu nu se ştie câţi ani.

Niciun giuvaier. Nicio bucăţică din aşa-numitul metal preţios. Valoarea de acolo nu era intrinsecă; niciun vandal nu s-ar fi gândit să topească comoara în lingouri fără de viaţă. Statuiete din fir de fier ce par să mişte şi să vorbească. Plăcuţe din plumbul cel mai pur, având încrustaţii ce tulbură mintea şi fac inima să ezite. Rafinate pietre preţioase, gravate şi încrustate în granit, provenind din atelierele unei lumi îngheţate aflată la jumătate de parsec. O mulţime de opale arzând de un foc interior, modelate în măiestre bucle strălucitoare. O spirală de lemn colorat în nuanţele curcubeului. O serie de panglici înlănţuite pe osul unui animal, în aşa fel curbate şi răsucite, încât modelul era estompat şi parcă atingea un continuum cu alte dimensiuni. Cochilii tăiate cu isteţime una într-alta, micşorându-se parcă la infinit. Frunze poleite din copaci fără nume. Pietricele lustruite de pe ţărmuri necunoscute. O scuipătură năucitoare de minuni împrăştiate în spatele porţii şi acoperind cam 2000 de metri pătraţi.

Oameni aspri, marcaţi de violenţă, needucaţi în principiile esteticii, îşi dăduseră viaţa încercând să devină stăpânii comorii. Nu era nevoie de prea multă fantezie să înţelegi valoarea ei, să înţelegi de ce colecţionarii din orice galaxie ar fi luptat şi cu dinţii să poată obţine măcar o părticică. Barele de aur nu mai puteau constitui o comoară. Dar aceste lucruri? Unice, nepreţuite!

În febra lăcomiei, Bolzano era ud tot încă înainte ca banda să se fi terminat. La urmă, căzu moale în fotoliu, epuizat, stors.

Veniră şi zorii. Lunile argintii căzură de pe cer. Soarele roşu explodă acolo sus. Bolzano îşi acordă luxul unei ore de somn.

Şi veni şi momentul *începutului*...

Ca o măsură de precauție, au lăsat nava pe o orbită de așteptare la trei mile de planetă. Rapoartele vechi erau nesigure și nici nu se știa la ce distanță ajungea puterea robotului. Dacă Lipescu murea, Bolzano putea să coboare și să-l ia și pe el și comoara. Dacă Lipescu dădea greș, Bolzano ateriza și își încerca și el norocul.

Uriașul arăta încă și mai mare închis în costumul spațial și aflat pe marginea capsulei. Pe pieptul lui masiv purta computerul, o piesă *extra* făcută cu tot atâta pasiune ca oricare din obiectele ce alcătuiau comoara. Gardianul avea să-i pună întrebări iar computerul avea să-l ajute să răspundă. Iar Bolzano avea să asculte. Dacă Lipescu greșea, poate că partenerul lui putea să beneficieze de cunoașterea erorii și poate avea să reușească.

– Mă auzi? întrebă Lipescu.

– Perfect. Dă-i înainte!

– Ce e cu graba asta? Ești nerăbdător să mă vezi murind?

– Chiar atât de lipsit de încredere ești? Vrei să mă duc eu primul?

– Prostule! mormăi Lipescu, ascultă-mă cu atenție. Dacă mor, nu vreau să fie degeaba.

– Ce o să mai conteze pentru tine?

Silueta enormă a lui Lipescu se roti. Bolzano n-ar fi putut să vadă fața partenerului său dar știa că este amenințătoare.

– Este viata chiar atât de valoroasă? Nu pot să-mi asum chiar niciun risc?

– Pentru beneficiul meu? întrebă Bolzano uimit.

– Pentru al meu. Mă voi întoarce.

– Du-te deci. Robotul așteaptă.

Lipescu se îndreptă spre ecluză. O clipă mai târziu trecuse și devenise o navetă spațială cu un singur loc. Bolzano se așeză în fața scannerului să vegheze. Imediat

ce Lipescu asoliză într-un nor de foc, un televector se fixă pe el. Comoara și gardianul erau cam la o milă depărtare. Lipescu se extrase din capsulă și cu pași uriași se îndreptă spre gardianul în așteptare.

Bolzano veghea.

Bolzano asculta.

Televectorul asigura o fidelitate perfectă. Asta era foarte important pentru scopul lui Bolzano, dar la fel de important era și pentru vanitatea lui Lipescu deoarece uriașul voia ca fiecare clipă să fie înregistrată pentru posteritate. Era interesant să-l vezi pe Lipescu ce pitic părea față de gardian. Robotul negru și fără chip, lipit de pământ și nemișcat, era mai înalt decât uriașul Lipescu cu mai mult de trei picioare. Lipescu spuse:

– Dă-te la o parte!

Replica robotului veni pe un ton surprinzător de uman deși lipsit de orice accent:

– Ceea ce păzesc eu aici nu e de dat.

– Cer acest drept.

– Mulți au făcut-o dar drepturile lor erau inexistente. Și ale tale la fel. Nu mă pot da la o parte pentru tine.

– Încearcă-mă. Vezi dacă am dreptul sau nu.

– Numai stăpânul meu are dreptul acesta.

– Cine-i stăpânul tău? *Eu* sunt stăpânul tău.

– Stăpânul meu este cel ce mă poate comanda. Și nimeni nu poate dacă-și arată ignoranța în fața mea.

– Atunci încearcă-mă! insistă Lipescu.

– Moartea este pedeapsa pentru eșec.

– Încearcă-mă!

– Comoara nu-ți aparține.

– Încearcă-mă și dă-te la o parte!

– Oasele tale se vor alătura celorlalte.

– Încearcă-mă! repetă Lipescu.

Privind de sus, Bolzano deveni încordat. Trupul lui se ghemui ca trupul unui păianjen înghețat. Era posibil ca robotul să propună ghicitori, la fel cu Sfinxul în confruntarea cu Oedip.

Putea să-i ceară lui Lipescu să demonstreze teoreme matematice. Sau să traducă cine știe ce cuvinte stranii. Cam asta își imagina după experiențele încheiate trist ale predecesorilor lor. Și după câte se părea o singură eroare aducea moartea.

El și Lipescu frunzăriseră împreună bibliotecile întregului Univers. Înmagazinaseră în micul lor computer toate cunoștințele umane. Sau cel puțin așa sperau. Muncă epuizantă care le luase luni la rând chiar și cu utilizarea programării multietajate. Iar acum, acest glob de metal lustruit pe care Lipescu îl ținea la piept, conținea o infinitate de răspunsuri la o infinitate de întrebări.

Jos, se lăsă o liniște prelungă. Om și robot se observau unul pe celălalt. Apoi gardianul ceru:

– Definește latitudinea.

– Este vorba de latitudinea geografică?

Bolzano îngheță de frică. Idiotul, cere precizări! O să moară înainte să înceapă.

Robotul repetă: „Definește latitudinea".

Vocea lui Lipescu fu calmă:

– Distanța unghiulară a unui punct de pe suprafața unei planete, la nord sau la sud de ecuator, măsurată de la centrul planetei.

– Care este cea mai consonantă dintre terța minoră și sexta majoră?

Lipescu ezită, nu era muzician dar ordinatorul îi dădu răspunsul:

– Terța minoră.

Fără pauză, robotul aruncă o altă întrebare:

– Spune numerele prime cuprinse între 5 237 și 7 641.

Bolzano surâse, pentru că de data asta Lipescu răspunse fără probleme. Până aici totul mergea bine. Robotul rămânea la probleme concrete, enunţând întrebări fără dificultăţi. După zăpăceala de la început, Lipescu devenise mai încrezător. Bolzano se apropie de ecran pentru a vedea mai bine poarta deschisă şi fabuloasa comoară. Începu chiar să-şi aleagă obiectele care i-ar fi fost pe plac.

– Numele celor şapte poeţi ai tragicului de pe Elifora.

– Domiphar, Halionis, Slagg, Hork-Sekan...

– Cele patrusprezece semne zodiacale de pe Morneez.

– Dinţii, Şerpii, Frunzele, Cascada, Urma...

– Ce este un peduncul?

– Tija unei flori compusă dintr-o inflorescenţă simplă.

– Câţi ani a durat asediul de pe Larina?

– Opt.

– Ce plânge planta în al treilea cânt al *Vehicole* de Somner?

– Sufăr, plâng, gem, mor, tună Lipescu.

– Ce diferenţă este între stamină şi pistil?

– Stamina unei flori este organul care produce polenul, în timp ce pistilul...

Şi aşa mai departe.

Întrebare după întrebare. Robotul nu se limita la cele trei întrebări legendare despre care aminteşte mitologia. Depăşise deja o duzină. Lipescu răspundea întruna, ajutat la nevoie de imensul bagaj de cunoştinţe pe care-l purta la piept. Bolzano memora întrebările, acum erau şaptesprezece, la care uriaşul răspunsese admirabil. Va ceda robotul? Când va înceta şi se va da la o parte?

Formulă a optsprezecea întrebare, de-a dreptul copilărească. Nu voia decât enunţul teoremei lui Pitagora. Aici Lipescu s-ar fi putut lipsi de ordinator. Răspunse scurt, concis, corect. Bolzano era mândru de partenerul său.

Apoi robotul îl omorî pe Lipescu.

Totul se petrecuse într-o clipită. Lipescu terminase și stătea, așteptând următoarea întrebare. Dar a nouăsprezecea problemă nu a mai fost enunțată. În locul ei, dintr-un panou deschis în pieptul robotului țâșni o coardă strălucitoare, se derulă pe cei trei metri care-i separau pe Gardian de cel care-l înfrunta și-l tăie pe Lipescu în două. Coarda dispăru. Torsul uriașului se răsturnă pe o parte. Picioarele masive rămaseră câteva clipe drepte, apoi genunchii se înmuiară, căzură, unul din picioare zvâcni o dată și totul rămase nemișcat.

Stupefiat, Bolzano se cutremură în singurătatea cabinei iar limfa lui se făcu apă. Unde greșise? Lipescu dăduse răspunsurile corecte la fiecare întrebare și totuși robotul îl omorâse. De ce? S-o fi încurcat uriașul în enunțul teoremei lui Pitagora? Nu... Bolzano ascultă înregistrarea. Răspunsul era perfect, la fel ca și celelalte. În acest caz trebuie să admitem că gardianul trișase. Răutăcios, arbitrar, îl terminase pe Lipescu pedepsindu-l pentru un răspuns corect?

Bolzano se întrebă dacă nu cumva robotul glumea. Bolzano nu cunoștea niciunul capabil de așa ceva, însă gardianul era ceva cu totul diferit.

Rămase mult timp în cabină, tentat să se întoarcă acasă, dar îl chema comoara. Ceva din el, un necunoscut care-l împingea la sinucidere îl trimitea pe urmele lui Lipescu. Robotul îl atrăgea pe planeta moartă asemeni unei Sirene.

Trebuie să fie o cale de a-l face pe robot să se supună, se gândi el în timp ce conducea nava spre câmpie. Ideea utilizării computerului fusese bună numai că nu funcționase. În ciuda impreciziei lor, documentele atestau că toți îndrăzneții muriseră pentru că răspunseseră prost la o ultimă întrebare de după multe răspunsuri corecte. Lipescu nu a greșit nimic și totuși fusese omorât.

Era de neconceput că robotul putea găsi între pătratul ipotenuzei și cel al catetelor alt raport decât cel stabilit odinioară de către Pitagora.

Bolzano se întreba ce metodă ar fi mers.

Traversă întinderea deșertică, mergând cu greu în direcția porții și a paznicului ei. Își simțea picioarele de plumb, dar, pe măsură ce înainta, o idee prinse să încolțească.

Se știa condamnat la moarte de propria-i lăcomie. Nu-l putea salva decât o abilitate extremă a spiritului, inteligența în sensul obișnuit al cuvântului fiind neputincioasă. Ajunse în cele din urmă în fața robotului. În jur erau mormane de oseminte iar trupul lui Lipescu era scăldat în sânge. Ordinatorul era acolo, fixat de trupul lipsit de viață. Dar Bolzano nu se întinse să-l ia. Avea să o facă fără ajutorul lui. Privi mai departe, nedorind ca imaginea corpului tăiat al lui Lipescu să-i tulbure gândurile.

Își făcu curaj. Gardianul părea că nu-l bagă în seamă.

– Fă loc! Sunt aici. Am venit după comoară.

– Câștigă-ți dreptul de a trece.

– Ce trebuie să fac?

– Demonstrează adevărul. Dă la iveală sensul profund al lucrurilor. Arată înțelegere.

– Sunt gata, spuse Bolzano.

Iar Gardianul formulă prima întrebare:

– Cum se numește mecanismul excretor al rinichiului, *la vertebrate?*

Bolzano se uita și nu avea nici cea mai mică idee. Ordinatorul i-ar fi putut sufla răspunsul, dar zăcea mai încolo, pe cadavrul lui Lipescu. Nu-i nimic. Robotul voia adevărul, sensul profund, înțelegere. Lipescu îi oferise informație. Lipescu murise.

– Broasca în mare, scanda Bolzano. Scoate un strigăt de azur!

Se lăsă liniștea. Omul privea concentrat la robot, așteptând să vadă țâșnind coarda strălucitoare care avea să-l taie în două. Dar robotul spuse:

– În timpul războiului Câinilor de pe Vanderveer IX colonii au redactat treizeci și opt de articole de sfidare. Citează-l pe al treilea, al nouălea, al douăzeci și treilea, și al treizeci și cincilea.

Bolzano așteptă câteva momente. Robotul aparținea altei lumi, fusese construit de mâini neumane. Cum funcționa mintea creatorului lui? Respecta cunoașterea? Acumula cu gelozie cunoștințe numai pentru sine? Sau admitea că o definiție nu are nicio valoare, că pătrunderea în intimitatea lucrurilor este un fenomen independent de logică.

Lipescu fusese logic. Acum zăcea tăiat în două.

– Suferința cea mai pură este inefabilă și înviorătoare!

Robotul spuse:

– Războinicii lui Oda Nobunaga au asediat mănăstirea Kwilsen în 3 aprilie 1582. Ce cuvinte înțelepte a rostit abatele în acea zi?

De data asta Bolzano răspunse repede:

– 11, 41, elefant, voluminos!

Ultimul cuvânt îi scăpă de pe buze fără să se poată opri la timp. Și-a dat seama prea târziu că logic, un elefant este voluminos. Eroare fatală? Robotul păru că nu a remarcat nimic.

Sonor, mai puternic, marea mașină livră și următoarea întrebare:

– Care este procentul de oxigen în atmosfera lui Muldonar VII?

– Martorul mincinos este totdeauna gata să scoată sabia!

Din paznic se auzi un zgomot straniu. Fără vreun alt semn, se deplasă doi metri spre stânga, pe șinele sale. Poarta era liberă, larg deschisă.

– Poți intra, îi spuse robotul.

Inima lui Bolzano tresări. Învinsese! Câştigase marele premiu!

Ceilalţi eşuaseră, ultimul cu mai puţin de o oră în urmă, iar oasele lor albeau acum câmpia. Încercaseră să răspundă, uneori izbutiseră, alteori nu, şi muriseră cu toţii. Bolzano trăia.

Un miracol? Noroc? Isteţime? Câte ceva din fiecare, îşi spuse. Auzise un om răspunzând corect la optsprezece întrebări, şi omul murise. Deci acurateţea răspunsurilor nu conta. Atunci ce?

Spiritualitatea. Înţelegerea profundă. Adevărul.

Bolzano realiză că acestea se puteau regăsi şi în răspunsurile absurde. Gluma izbutise acolo unde abordarea serioasă eşuase. Îşi pusese viaţa în joc mizând pe nonsens, şi premiul cel mare era acum al lui.

Pătrunse şovăitor în tezaur. În ciuda gravitaţiei reduse, picioarele îi erau grele ca plumbul. În cele din urmă încordarea se topi şi Bolzano îngenunche printre comori.

Benzile, ochii ageri ai scannerelor televectorilor, nu fuseseră în stare să arate splendoarea ce zăcea acolo. Privi extaziat un mic disc, cu diametrul nu mai mare decât ochiul unui om, pe care nenumărate arabescuri se zvârcoleau şi se răsuceau în texturi de o rară frumuseţe. Cu răsuflarea tăiată, aproape plânse de fericire atunci când o spirală din marmură strălucitoare, cu ondulaţii complicate, îi apăru în faţa ochilor. Un scarabeu sclipitor, alcătuit dintr-o substanţă fragilă cu aspect de ceară, se odihnea pe un piedestal de jad galben. Mai încolo, o încolăcire de ţesături metalizate azvârlea năucitoare motive luminescente. Dincolo... şi mai departe...

Cât să răscumperi un întreg Univers.

Era obligat să facă mai multe drumuri ca să le ducă pe toate la navă. N-ar fi fost oare mai bine să aducă nava lângă comoară? Dar nu cumva îşi va pierde avantajul

dacă va ieși? Va fi oare nevoit să lupte din nou pentru dreptul de a intra? Iar robotul va accepta răspunsurile lui la fel de binevoitor și a doua oară?

Trebuia să-și încerce norocul. Înjghebă imediat un plan. Avea să aleagă o duzină, nu, două duzini dintre cele mai frumoase obiecte, atâtea câte va putea duce fără probleme, și avea să le transporte la navă. Apoi va aduce nava în apropierea porții. Dacă robotul se va opune, pur și simplu va pleca luând cu el ceea ce deja apucase să încarce. Așa nu risca nimic. După vânzarea încărcăturii, putea să revină oricând va avea nevoie de bani și să încerce din nou să intre. Cu siguranță, nimeni altcineva nu va reuși să ia comoara.

Să aleagă, asta era important acum.

Și Bolzano făcu o alegere minuțioasă, optând pentru ceea ce era ușor de cărat și de vândut. Spirala de marmură? Prea mare. Dar discul cu șerpuiri sclipitoare da, desigur, și scarabeul, bineînțeles, și statueta aceea mică în culori șterse, și cameele cu scene pe care niciun ochi omenesc nu le zărise vreodată, și...

Pulsul i se accelerase. Inima îi bubuia.

Se văzu pe sine călătorind de la o lume la alta și vânzându-și marfa. Colecționari, muzeografi, guvernanți aveau să se bată între ei pentru aceste comori... Iar el avea să-i lase să evalueze fiecare obiect în milioane și abia după aceea să-l vândă. Desigur, avea să păstreze unul sau două – ori poate trei sau patru – amintiri ale acestei mari aventuri.

Într-o bună zi, când bunăstarea îl va plictisi, avea să se reîntoarcă și să înfrunte robotul, să-i răspundă la întâmplare, absurd, demonstrându-i astfel că a înțeles principiul fundamental potrivit căruia în cunoaștere răsplata este mereu amăgitoare, iar robotul avea să-i permită din nou accesul la tezaur.

Se ridică. Ţinea comorile la piept, ca pe un copil. Încetişor, încetişor... Se întoarse şi porni spre poartă.

Robotul nu se mişcase. Nu-i dăduse nicio atenţie când cercetase tezaurul. Bolzano trecu calm pe lângă el.

Robotul îl întrebă:

– De ce le-ai luat? Ce vrei să faci cu ele?

Îi răspunse nonşalant:

– Le-am luat pentru că sunt frumoase. Pentru că le vreau. Există vreun motiv mai bun?

– Nu.

Şi panoul de pe pieptul robotului se deschise.

Bolzano înţelese prea târziu că încercarea nu se sfârşise, că întrebarea robotului nu apăruse dintr-o curiozitate fără rost, că de data aceasta răspunsese serios, că se exprimase în termeni raţionali... Ţipă. Văzu fulgerarea venind spre el...

Muri într-o clipă.

1965

MUŞTELE

În octombrie 1965, în timp ce-i scriam lui Harlan Ellison despre o antologie pe care tocmai o editam, am declanșat fără să vreau o vastă revoluție literară printr-un post-scriptum ocazional: „De ce nu faci o antologie? *Harlan Ellison Picks Offbeat Classics of SF (Harlan Ellison alege clasici extravaganți ai SF-ului)* sau ceva în genul ăsta..."

Mă gândeam la experiența mea cu *Road to Nightfall (Drumul spre noapte)* și-mi ziceam că Harlan s-ar putea să vrea să editeze un volum în care să reia o serie de povestiri sumbre și tulburătoare, povestiri care, la fel cu a mea, din cauza timidității editoriale trecuseră prin multe încercări până să fie tipărite pentru prima dată. Harlan a prins ideea din zbor dar a modificat-o: nu avea să facă o carte cu reluări, ci o antologie de noi povestiri, comandate celor mai buni scriitori de SF și gândite să violeze toate tabuurile și reacțiile din epoca timpurie a științifico-fantasticului, povestiri pe care niciun alt editor n-ar fi îndrăznit să le publice. Liniile telefonice transcontinentale au zbârnâit câteva zile, timp în care Ellison îi convingea pe cei de la DOUBLEDAY să contribuie cu o sumă bunicică la publicarea antologiei care avea să se numească *Dangerous Visions (Viziuni periculoase)*. Eu am fost primul scriitor pe care Harlan l-a invitat să participe.

Deși aveam ceva rezerve în privința noii concepții editoriale – SF-ul se schimbase de când avusesem eu dificultăți cu

Road to Nightfall, pe la mijlocul anilor '50, și mă îndoiam că ar mai exista vreun gen de povestire pe care un editor să nu îndrăznească s-o publice – la începutul lui noiembrie m-am apucat să lucrez la o povestire pe care o schițasem cu câteva luni mai înainte. Tema ei plecase de la ideea canibalismului psihic – personajul principal avea să fie un om care se hrănea cu suferința emoțională a celorlalți – iar povestirea era construită pe o viziune sumbră a Universului – câmp de activitate al unor uriașe forte impersonale care acționau fără motive comprehensibile făpturilor umane și ne afectau viețile pe căi aparent aleatorii. Ellison a acceptat-o imediat și doi ani mai târziu ea apărea în imensul volum verde intitulat *Dangerous Visions.*

Au existat urmări atât pentru scriitor cât și pentru editor. Mi-am dat seama că tema *Mușteloг* era centrală propriei mele gândiri așa că m-am întors la ea, iar și iar, cufundându-mă în acea povestire de 4000 de cuvinte în căutarea de material neexploatat pentru alte câteva lucrări mult mai lungi. Romanul meu din 1966, *Thorns (Spini)* a fost în multe privințe o a doua versiune a *Mușteloг.* Noțiunea de făptură umana modificată arbitrar de extratereștri apare din nou într-un roman din 1967, *The Man in the Maze (Omul în labirint)* și există ecouri ale temei canibalismului psihic în *Dying Inside (Murind pe dinăuntru)* (1971). Cred că influența *Mușteloг* poate fi găsită și în șase din ultimele mele povestiri.

Pentru Ellison, editarea antologiei *Dangerous Visions* se pare că devenise proiectul vieții. A strâns atât de multe povestiri pentru această carte, încât în 1972 a publicat un al doilea volum mai mare cu 50% decât primul: *Again, Dangerous Visions (Din nou, viziuni periculoase),* iar astăzi, la zece ani de când a început toată povestea, se luptă cu un posibil volum final, al treilea, de proporții uriașe care poate să apară în orice moment. Niciodată nu au fost tabuurile și restricțiile îngropate sub niște pietre de mormânt atât de grele. Sute de

povestiri, milioane de cuvinte – toate exfoliate cu o energie lunatică din nevinovatul meu post-scriptum din 1965.

Iată-l pe Cassiday:
Ţintuit pe o masă.

Nu rămăsese mare lucru din el. Cutia craniană, câteva terminaţii nervoase, un braţ.

Implozia neaşteptată avusese grijă de restul. Totuşi era de ajuns. Cei aurii nu aveau nevoie de mai mult ca să-şi poată face treaba. Îl descoperiseră în epava navei în derivă prin zona lor, în spatele lui Iapetus. El trăia. Putea fi reparat. Ceilalţi de pe navă erau dincolo de orice speranţă.

Să-l repare? Bineînţeles. Trebuie să fii fiinţă umană ca să fii umanitar? Da, reparat. Prin orice mijloace. Şi modificat. Cei aurii erau fiinţe creatoare.

Ceea ce rămăsese din Cassiday zăcea într-un fel de cutie, pe o masă aflată în interiorul unei sfere aurii de forţă. Nu existau anotimpuri aici; doar strălucirea pereţilor şi căldura constantă. Fără zi sau noapte, fără ieri sau mâine. Forme veneau şi plecau. Îl regenerau faza cu faza, el stând într-o linişte completă, fără vreun gând măcar. Creierul era intact dar nu funcţiona, iar restul din el creştea la loc. Tendoane şi ligamente, oase şi sânge, inimă şi braţe. Pe ţesuturi apăreau mici butoni care se dezvoltau în bucăţi de carne. Să pui la un loc celulă lângă celulă, să construieşti un om din propria-i ruină nu era o muncă prea dificilă pentru cei aurii. Aveau ei talentele lor. Dar aveau şi multe de învăţat, căci Cassiday i-ar fi putut ajuta.

Zi cu zi, Cassiday crescu până deveni întreg. Nu l-au trezit. Zăcea în culcuşul lui cald, nemişcat, negândind,

plutind. Carnea lui cea nouă era roză și pufoasă, ca a unui copil, îngroșarea epitelială avea să survină ulterior. Cassiday era propriul său plan de reconstrucție. Cei aurii îl copiau după o bucățică din el însuși. Îl reconstruiau pe baza propriilor lanțuri polinucleice. Decodau proteinele și-l reasamblau după model. O sarcină ușoară pentru ei. De ce nu? Orice picătură de protoplasmă ar putea să o facă – pentru ea însăși. Cei aurii nefiind doar protoplasmă o puteau face și altcuiva.

Au operat câteva modificări în model. Bineînțeles. Erau artizani. Și voiau să afle multe altele.

Priviți la Cassiday:
dosarul.

NĂSCUT	1 August 2316
LOC.	Nyack, New York
PĂRINȚI	Diferiți
NIVEL ECONOMIC	Scăzut
NIVEL EDUCAȚIONAL	Mediu
OCUPAȚIA	Tehnician combustibili
STATUT MARITAL	Trei relații legale cu durata de 8 luni, 16 luni și respectiv 2 luni
ÎNĂLȚIME	2 metri
GREUTATE	96 kg
CULOARE PĂR	Galbenă
OCHI	Albaștri
TIP SÂNGE	A+
NIVEL INTELIGENȚĂ	Înalt
ÎNCLINAȚII SEXUALE	Normale

Priviți-i acum:
modificându-l pe el.

Omul complet stătea acum în faţa lor, nou modelat, gata pentru renaştere. Sosise momentul ultimelor ajustări. Căutară creierul cenuşiu în învelitoarea lui roz şi pătrunseră în el; şi călătoriră prin golfurile şi estuarele minţii oprindu-se acum în acest golfuleţ liniştit, aruncând acum ancora la baza acestei faleze lungi şi abrupte. Operau, dar o făceau curat. Nu existau rezecţii sub mucoasă, nici lame strălucitoare cioplind prin cartilagii şi oase, nici lasere sfârâind, nici loviri ale plăpândelor meninge. Oţelul rece nu pătrundea sinapsele lui cenuşii. Cei aurii erau mai subtili; ei reglaseră circuitul care era Cassiday, activaseră creşterea, eliminaseră zgomotul. Şi o făcuseră cu foarte mare grijă.

Când terminaseră el era mult mai sensibil, era avid de o mulţime de lucruri noi, îi acordaseră anumite abilităţi.

Acum l-au trezit.

„Eşti viu, Cassiday", a spus o voce uşoară ca un fulg. „Nava ta a fost distrusă. Tovarăşii tăi au fost ucişi. Numai tu ai supravieţuit."

„Ce spital este acesta?"

„Nu este pe Pământ. Te vei întoarce acolo curând. Ridică-te, Cassiday! Mişcă-ţi mâna dreaptă. Stânga. Îndoaie-ţi genunchii. Umple-ţi plămânii. Deschide-ţi şi închide-ţi ochii de mai multe ori. Care este numele tău, Cassiday?"

„Richard Henry Cassiday."

„Vârsta?"

„Patruzeci şi unu."

„Priveşte la această reflectare. Pe cine vezi?"

„Pe mine."

„Mai ai vreo întrebare?"

„Ce mi-aţi făcut?"

„Te-am reparat, Cassiday. Ai fost distrus aproape în întregime."

„M-ați schimbat în vreun fel?"
„Te-am făcut mai sensibil la sentimentele celor ca tine."
„Oh", spuse Cassiday.

Urmați-l pe Cassiday în călătoria lui:
înapoi pe Pământ.

Sosi într-o zi pentru care fusese programată ninsoare. O ninsoare ușoară care se topea repede, mai degrabă un tratament estetic decât o manifestare climatică veritabilă. Era plăcut să pună din nou piciorul pe planeta natală. Ființele aurii îi organizaseră cu abilitate întoarcerea, instalându-l la bordul epavei navei sale și dându-i un impuls suficient pentru a-l plasa în raza detectoarelor terestre. Responsabilii îl observaseră și îl recuperaseră. Cum de ai supraviețuit dezastrului fără o zgârietură, astronaut Cassiday? Foarte simplu, domnule, eram în afara navei când s-a întâmplat. S-a produs o explozie și au pierit cu toții. Iar eu sunt singurul care am supraviețuit.

L-au îndreptat către Marte și l-au verificat, și l-au ținut un timp în containerul de contaminare de pe Lună, și în final l-au trimis înapoi pe Pământ.

Pași în furtuna de zăpadă. Un bărbat înalt, cu mersul legănat și cu bătături peste tot unde ar fi trebuit să fie. Avea puțini prieteni, nicio rudă, destui bani să se descurce pentru un timp și câteva foste neveste pe care-ar fi putut să le caute. Conform regulilor, în urma accidentului avea dreptul la un an de concediu plătit. Intenționa să-l accepte.

Încă nu începuse să facă uz de noua lui sensibilitate. Cei aurii le plantaseră în așa fel, încât aveau să rămână inoperative până ce ajungea pe planeta sa natală. Acum că sosise, venise și vremea să le folosească. Creaturile infinit de curioase de acolo de pe Iapetus, așteptau

răbdătoare în timp ce Cassiday era în căutarea celor care îl iubiseră cândva.

Își începu căutările în Districtul Urban Chicago pentru că era cel mai apropiat de aeroportul Rockford. Trotuarul rulant îl duse rapid la turnul de travertin, ornamentat cu încrustații cu metal de nuanțe violacee și de abanos iar acolo, în localul Televectorului Central, Cassiday căută informații asupra actualelor reședințe ale fostelor lui soții. O făcu răbdător, impasibil, calm, apăsând butoanele necesare și așteptând placid ca undeva în adâncurile pământului să se închidă necesarele contacte. Cassiday nu fusese un tip violent. Era calm. Știa să aștepte.

Mașina îl informă că Bery Fraser Cassiday Mellon locuia în districtul urban Boston. Mașina îl informă că Lureen Holstein Cassiday locuia în Districtul Urban New York. Mașina îl informă că Mirabel Gunryk Cassiday Millman Reed locuia în Districtul Urban San Francisco.

Numele treziră amintiri: căldura trupului, mirosul părului, atingerea unei mâini, sunetul vocii. Șoapte pasionate. Strigăte de dispreț. Suspine de iubire.

Cassiday, readus la viață, se duse să-și vadă fostele soții.

Acum găsim pe una dintre ele:
teafără și nevătămată.

Beryl Cassiday Fraser Mellon avea ochii cu pupilele lăptoase și corneea verzuie. Slăbise mult în zece ani iar acum chipul ei era un pergament întins peste oase, un chip măcinat, cu pielea întinsă pe pomeții care parcă erau gata în orice moment să străpungă o ieșire. Cassiday fusese căsătorit cu ea timp de 16 luni pe când el avea 24 de ani. Se despărțiseră atunci când ea insistase să facă Legământul Sterilității. Nu voia neapărat copii dar actul ei îl

jignise. Acum ea era lungită într-o cușetă de material spongios, încercând să surâdă fără ca buzele să-i crape.

– Au spus că ai fost omorât.

– Am scăpat. Ce mai faci, Beryl?

– După cum vezi. Urmez cura.

– Cura?

– Am fost intoxicată cu trilină. Nu vezi? Ochii mei, fața? M-a topit cu totul. Dar era liniștitoare. Ca și când ți-ai deconecta sufletul. Încă un an și m-ar fi ucis. Așa că acum urmez cura. Mi-au suprimat totul luna trecută. Reconstituie sistemul meu cu proteze. Acum sunt plină de mase plastice. Dar voi trăi.

– Te-ai recăsătorit?

– A șters-o de mult. Sunt cinci ani de când trăiesc singură. Doar eu și trilina. Dar acum gata cu porcăria asta.

Beryl clipi din ochi cu greu.

– Arăți atât de destins, Dick. Dar așa ai fost tu mereu. Atât de calm și se sigur de tine. Niciodată *tu* nu ai fi ajuns dependent de drogul ăsta. Ține-mă de mână, vrei?

Atinse gheara uscată. Simți căldura urcând din ea, nevoia de iubire. Pulsații puternice îl pătrundeau ca niște valuri, pulsațiile de joasă frecventă ale dorinței, care se infiltrau în el și țâșneau către observatorii din spațiul îndepărtat.

– Cândva m-ai iubit. Dar pe vremea aceea eram amândoi niște proști. Iubește-mă iarăși. Ajută-mă să mă pun pe picioare. Am nevoie de forța ta.

– Bineînțeles că te voi ajuta, promise Cassiday.

Ieși din apartament și se duse să cumpere trei cuburi de trilină. Reveni și activă unul din ele, punându-l în palma ei cu o apăsare lejeră. Ochii verde-lăptos se tulburară din cauza terorii.

–Nu...! gemu ea.

Durerea, scurgându-se din spiritul ei chinuit, era de o intensitate acută. Cassiday acceptă întreg fluxul. Apoi ea strânse mâna-pumn şi drogul îi pătrunse metabolismul. Se linişti încă o dată.

Observaţi-o pe următoarea:
ca un prieten.

„Anunciatorul" spuse „Domnul Cassiday este aici".

– Lasă-l să intre, replică Mirabel Gunryk Cassiday Milman Reed.

Uşa se deschise ca un iris şi Cassiday intră într-un decor splendid de marmură şi onix. Plăci de palisandru roşiatic alcătuiau un cadru pe care era întinsă Mirabel, savurând vizibil senzaţia de duritate a lemnului sub cărnurile ei abundente. O cascadă de păr de culoarea cristalului îi cădea pe umeri. Fusese a lui Cassiday timp de 16 luni în 234 şi pe atunci era o tânără zveltă şi timidă; acum însă abia de putea să-şi găsească silueta în această masă de cărnuri mult prea răsfăţate.

– Ai un mariaj reuşit, observă el.

– Cel de-al treilea este totdeauna cel norocos. Ia loc. Bei ceva? Vrei să potrivesc decorul?

– E bine-aşa, zise el rămânând în picioare. Ai visat totdeauna un palat, Mirabel. Tu ai fost cea mai intelectuală dintre soţiile mele. Dar aveai dragostea asta pentru confort... Acum ai acest confort.

– Da.

– Fericită?

– Mulţumită. Nu mai citesc deloc, dar mă simt bine.

Cassiday observă ceva pe genunchii ei, semănând cu o păturică mică, boţită, violetă cu vinişoare aurii, suplă, imobilă, agăţată de ea. Avea mai mulţi ochi. Mirabel îşi ţinea degetele răsfirate pe ea.

– Din Ganymede? Animalul favorit?

– Da. Soțul meu l-a cumpărat pentru mine, anul trecut. Pentru mine este deosebit de prețios.

– Foarte prețios pentru oricine. Înțeleg că sunt costisitori.

– Dar adorabili. Aproape umani. Chiar devotați. Presupun că mă consideri o idioată, dar acum este cel mai important lucru din viața mea. Mai mult chiar și decât soțul meu. Îl ador, vezi și tu. Eram obișnuită să fiu iubită, însă nu a existat în viața mea niciun lucru, niciun om pe care să fi fost în stare să-l iubesc.

– Pot să văd asta? întrebă Cassiday blând.

– Ai grijă.

– Bineînțeles.

Luă creatura de pe Ganymede în brațe. Textura ei era extraordinar de fină. Nu mai atinsese vreodată așa ceva. În corpul plat al animalului palpita ceva, cu teamă. Cassiday detecta o neliniște paralelă dinspre Mirabel. Mângâie creatura. Aceasta păru să toarcă mulțumită. Benzi iridiscente scânteiară când se ghemui în mâinile lui.

– Acum ce mai faci, Dick? întrebă Mirabel. Tot pentru linia spațială lucrezi?

El ignoră întrebarea.

– Mirabel, spune-mi versurile acelea de Shakespeare despre muște. Despre muște și băieți zburdalnici.

Fruntea ei palidă se înnegură.

– *Lear*. Stai. Da... „Ca muștele pentru-un copil zburdalnic / Așa, pe lângă zei, sunt muritorii / Ne nimicesc din joacă."

– Asta e, zise Cassiday.

Mâinile iui mari se încleștară brusc asupra creaturii ca o păturică din Ganymede. Aceasta deveni ternă, cenușie și fibre subțiri țâșniră din suprafața ei frântă. Cassiday o lăsă să cadă pe jos. Unda de oroare și de

suferinţă care urcă dinspre Mirabel era să-l doboare, dar el o captă şi-o transmise.

– Muşte, explică el. Copii zburdalnici. Jocul meu, Mirabel. Sunt un zeu acum, ştii asta?

Vocea lui era calmă, chiar veselă.

– La revedere. Mulţumesc.

Încă una aştepta vizita:
purtând o viaţă nouă.

Lureen Holstein Cassiday avea 31 de ani, părul negru, ochii mari şi era însărcinată în luna a şaptea. Era singura dintre soţiile lui care nu se recăsătorise. Micul ei apartament din New York arăta auster. Pe vremea când era soţia lui Cassiday, timp de două luni, cu cinci ani în urmă, fusese o fată durdulie. Acum părea să se fi îngrăşat mult, dar asta din cauza sarcinii. Cassiday nu-şi putea da seama.

– Te vei recăsători? o întrebă el.

Surâzând, negă, dând din cap.

– Am bani şi-mi place independenţa. Nu am deloc chef să mă las antrenată într-o nouă aventură ca a noastră. Cu nimeni.

– Şi copilul? Îl vei păstra?

Ea încuviinţă violent.

– M-am străduit atât de mult ca să-l am. Crezi că e uşor? Doi ani de inseminări! O avere pentru onorarii! Maşinării pipăindu-mă peste tot – o mulţime de inductori de fertilitate, ah nu! N-ai înţeles nimic! Nu e un copil oarecare. Am trudit din greu pentru a-l avea.

– Interesant. Le-am vizitat şi pe Mirabel şi Beryl. Fiecare avea un copil al ei. Mai mult sau mai puţin. Mirabel avea un mic animal de pe Ganymede. Beryl, o trilinomanie şi era foarte mândră de a o fi învins. Iar tu ţi-ai pus un

copil în pântec, fără ajutorul vreunui bărbat. Voi, toate trei, căutați ceva. Interesant.

– Dick, te simți bine?

– Bine.

– Vocea ta este atât de plată că mă sperie. Debitezi o mulțime de cuvinte.

– Mmm... Da. Vrei să afli gestul caritabil pe care l-am făcut pentru Beryl? I-am adus cuburi de trilină. Și-am luat micuța creatură a Mirabelei și-am răsucit... În fine, nu, nu gâtul. Toate astea le-am făcut foarte calm. Nu am fost niciodată un pătimaș.

– Cred că ai înnebunit, Dick!

– Îți simt frica. Îți închipui că îi voi face ceva copilului tău. Frica nu are nimic interesant, Lureen. Suferința în schimb, da. Merită să fie analizată. Dezolarea. Vreau să o studiez. Vreau să *îi* ajut să o studieze. Cred că asta vor să afle. Nu fugi, Lureen! Nu vreau să-ți fac vreun rău, nu așa.

Ea era fragilă, nu prea puternică și îngreunată de sarcină. Cassiday îi apucă ușor ambele încheieturi ale mâinilor și o trase către el. Simțea deja noile emoții emanând dinspre ea, autocompătimirea, teroarea, și nu-i făcuse încă nimic.

Cum să provoace un avort cu două luni înainte de termen?

O lovitură zdravănă de picior în burtă ar putea rezolva problema. Prea grosolan, prea grosolan. Cassiday nu venise însă pregătit cu avortive, o pilulă comodă de ergot, un inductor spasmic cu acțiune rapidă. Ridică deci genunchiul și o lovi foarte puternic, deplângând totodată această violență. Lureen se frânse. Îi dădu o a doua lovitură. Rămânea cât se poate de calm, liniștit, nefiind bine să te bucuri de violență. O a treia lovitură îi păru de dorit. Apoi îi dădu drumul.

Era încă lucidă. Și se zvârcolea pe jos. Cassiday se făcu receptiv la fluxul emoțional. Copilul, își dădu el seama,

încă nu murise. Poate că nici nu o să moară, dar va fi cu siguranță handicapat într-un fel sau altul. Ceea ce emana din Lureen era teama de a aduce pe lume un infirm. Fătul va trebui să fie distrus. Va fi nevoită să ia totul de la început. Totul era foarte trist.

– De ce?... murmură ea. De ce?...

Printre observatori:
echivalentul consternării.

Într-un fel lucrurile nu se petrecuseră așa cum anticipaseră cei aurii. Chiar și ei puteau face erori de calcul, după cum se pare, dar consideră experiența ca un rezultat mulțumitor al autoanalizei lor. Totuși, mai trebuia făcut ceva în privința lui Cassiday.

Îi dăduseră puteri. Era capabil să detecteze și să transmită emoțiile primare ale celorlalți. Asta le era util, pentru că, datorită acestor informații puteau, eventual, ajunge la o înțelegere a ființelor umane. Transformându-l într-un centru de transmitere a emoțiilor altora, inevitabil fuseseră obligați să-l lipsească de propriile sale emoții. Iar asta altera informațiile.

În felul lui degajat, devenise prea distructiv. Trebuia să fie corectat. Acum el împărtășea prea profund însăși natura celor aurii. *Ei* aveau dreptul să se joace cu Cassiday pentru că el le datora viața. El însă nu trebuia să se joace cu viețile altora.

Luară legătura cu el prin linia de comunicații și-i dădură instrucțiuni.

„Nu, le răspune Cassiday. Ați terminat cu mine. Nu vreau să revin."

„Sunt necesare noi reglaje."

„Nu sunt de acord."

„N-ai să te mai opui multă vreme."

Fără să fie de acord, Cassiday luă cursa spre Marte, incapabil să reziste comenzii lor. Pe Marte închirie o navă care făcea regulat naveta spre Saturn și la întoarcere o convinse să se îndrepte către Iapetus. Cei aurii puseră stăpânire pe el imediat ce ajunse în preajmă-le.

„Ce-mi veți face?"

„Vom inversa fluxul. Nu vei mai fi sensibil la emoțiile celorlalți. Ne vei transmite propriile tale emoții. Îți vom înapoia conștiința, Cassiday!"

Protestă. Zadarnic.

În sfera scânteietoare de lumină aurie, operară reglajele. Îl pătrunseră și-l transformară, răsucindu-i percepțiile către interior, așa încât să se hrănească din propria-i durere, ca un vultur sfârtecându-și măruntaiele. Va fi desigur instructiv. Cassiday protestă până când nu mai avu puterea să o facă, iar când își recăpătă cunoștința era prea târziu pentru obiecții.

„Nu", murmură el, și în licărirea galbenă le văzu pe Beryl, Mirabel și Lureen. Nu aveți dreptul să-mi faceți una ca asta. Mă torturați... ca pe o muscă..."

Nu primi niciun răspuns. Fu trimis din nou pe Pământ. Din nou la turnurile de travertin, la trotuarele rulante, la casa de plăceri din strada 485, la insulele de lumină strălucind pe cer, la cele unsprezece miliarde de locuitori. Îi dădură drumul în mulțime pentru a suferi și a transmite suferința.

Și va veni o vreme când îl vor elibera, dar nu încă.

Iată-l pe Cassiday:
țintuit pe crucea sa.

1966

HAWKSBILL STATION

În primăvara lui '66 nu mă mai puteam considera un scriitor ocazional de SF, care pe moment scria în special non-fiction. Da, încă mai scriam non-fiction. Marele meu proiect pentru primăvara aceea era *The Golden Dream (Visul de Aur),* o cronică amplă a căutărilor lui El Dorado iar până în iarnă aveam să strâng material pentru un studiu ambițios asupra culturilor preistorice ridicătoare de tumuli pe teritoriul actual al Americii de Nord. Scrisesem și pentru GALAXY, cele cinci povestiri ce formau romanul *To Open The Sky (Să deschizi Cerul);* la începutul lui '66 terminasem un nou roman pentru DOUBLEDAY, *The Time Hoppers (Săritorii în Timp)* și acceptasem să scriu *Thorns (Spini)* pentru BALLANTINE, în cursul aceluiași an. Lucrând într-un ritm de două–trei romane SF pe an, nu mai eram câtuși de puțin un amator.

Hawksbill Station a fost scrisă în mai, imediat după ce am finalizat epuizantul proiect El Dorado. În cei patru ani de când Fred Pohl mă convinsese, pentru prima oară, să scriu povestiri pentru GALAXY, lungimea ofertelor mele crescuse considerabil iar acum l-am întrebat dacă nu are loc pentru o poveste de 20 000 de cuvinte. Am discutat tema și fundalul, născute din interesul meu profund pentru paleontologie și din fascinația aproape obsesivă pe care o exercita asupra mea ideea călătoriei în timp. Și Fred mi-a zis să-i dau bătaie. Am scris-o într-o săptămână incandescentă. Când a apărut în numărul din august

1967 al lui GALAXY nu aveam decât reputația unui scriitor de SF în formare, remarcat mai mult pentru cantitatea producțiilor sale decât pentru calitatea lor. *Hawksbill Station* însă, a contribuit la modificarea acestei imagini. Pe cititori i-a entuziasmat și au nominalizat-o pentru Hugo. Le-a plăcut și colegilor de breaslă, putea concura la Nebula. Au apărut și câteva comentarii plăcute din partea unor oameni pe care îi respectam: Willy Ley a lăudat evocarea Cambrianului; Horace L. Gold, pasionatul și insistentul editor de la GALAXY, a remarcat cât de mult se schimbase felul meu de a scrie de când mă cunoscuse în zilele uceniciei mele. Povestirea nu a reușit să câștige niciun premiu dar a fost aleasă pentru mai multe antologii, fiind, de la prima apariție, o favorită a cititorilor de SF. Un an sau doi mai târziu, am extins-o într-un roman, publicat la DOUBLEDAY, dar romanul oscila greoi în timp, între secolul XX și Paleozoic, iar impactul versiunii mai scurte a fost diluat. Eu prefer această versiune scurtă, prezentată aici.

Unu

Barrett era regele neîncoronat de la Hawksbill Station, stătuse acolo cel mai mult, suferise cel mai mult și avea cele mai puternice resurse interioare pentru a rezista. Înainte de accident fusese în stare să bată pe orice om din zonă. Acum era un infirm dar încă mai era înconjurat de acea aură a puterii care îi asigura comanda. Când apăreau probleme la Stație, acestea erau aduse în fața lui Barrett. Era ca o axiomă. El era regele.

Conducea un adevărat regat, de fapt întreaga lume, meridian cu meridian, de la un pol la altul. Asta era mai rău, dar nu era chiar cel mai rău lucru.

Acum ploua din nou. Barrett se ridică în picioare cu acel gest rapid și ușor care îl costa un chin infinit, ascuns cu grijă și se târâi către ușa barăcii. Ploaia îl făcea

nerăbdător: ţârâitul acelor picături mari şi unsuroase pe tabla ondulată a acoperişului era deajuns să-l înnebunească chiar şi pe un Jim Barrett. Împinse uşa. Stând în prag, Barrett îşi contemplă regatul.

Stâncă stearpă până la linia orizontului. Un scut de dolomită zgrunţuroasă cât vedeai cu ochii. Picăturile de ploaie dansau şi ţopăiau pe lespedea continentală de piatră. Niciun copac. Niciun fir de iarbă. În spatele barăcii lui Barrett se întindea marea vastă şi cenuşie. Şi cerul era cenuşiu, chiar şi atunci când nu ploua.

Ieşi în ploaie şchiopătând. Folosirea cârjei devenise o simplă chestiune cotidiană. Se sprijini confortabil, lăsându-şi piciorul stâng, cel zdrobit, să atârne. O avalanşă de stânci îl prinsese anul trecut în timpul unei călătorii spre ţărmul Mării Interioare. Acasă, lui Berrett i s-ar fi făcut o proteză pe măsură: o nouă gleznă, o nouă căpută, ligamente şi tendoane refăcute. Dar „acasă" era la un miliard de ani depărtare şi nu exista întoarcere.

Ploaia îl lovi cu putere. Barrett era un bărbat înalt de şase picioare şi jumătate, avea ochi mari înfundaţi în orbite, un nas proeminent şi o bărbie remarcabilă. Cântărise 250 de livre în tinereţe, în acele zile bune de altădată, pline de activitate febrilă, când ţinuse steagul sus şi zdrobise manifestaţii publice. Dar acum trecuse de şaizeci de ani şi începuse să se zbârcească puţin, pielea începând să-i atârne pe oase acolo pe unde altădată fuseseră muşchi puternici. Era greu să-ţi menţii greutatea în Hawksbill Station. Mâncarea era hrănitoare dar nu avea consistenţă. Unui bărbat îi e întotdeauna dor de o friptură. Aceasta nu poate fi înlocuită cu un ghiveci de brahiopode sau cu o tocătură de trilobiţi. Totuşi Barrett trecuse peste toate amărăciunile. Acesta era un alt motiv pentru care oamenii îl priveau ca pe un conducător. Nu se înfuriase, nu se transformase într-un fanfaron, se împăcase cu soarta

tolerând eternul exil și astfel putuse să-i ajute pe ceilalți să depășească acea perioada dificilă de tranziție care-i strângea inima.

O siluetă venea alergând prin ploaie: Norton, un doctrinar al lui Hrusciov, cu înclinație pentru Trotky. Un omuleț nervos care se oferea adesea s-o facă pe mesagerul ori de câte ori apăreau noutăți la Stație. Alerga către baraca lui Barrett alunecând și strecurându-se peste stâncile dezgolite.

Barrett ridică o mână cărnoasă:

– Stai, Charley! Ia-o încetișor că de nu, ai să-ti rupi gâtul.

Norton se opri în fața colibei. Ploaia îi lipise de craniu șuvițele foarte rare de păr castaniu. Ochii săi aveau privirea fixă și lucioasă a fanaticului sau poate doar a astigmaticului. Își trase suflarea și intră clătinându-se în baracă, scuturându-se ca un cățeluș plouat. Era evident că alergase tot drumul de la clădirea principală a Stației, aflată la o depărtare de trei sute de iarzi, o goană lungă pe stâncile alunecoase.

– De ce stai afară, în ploaie? întrebă Norton

– Ca să mă ud, răspunse Barrett intrând după el. Ce noutăți sunt?

– „Ciocanul" se înfierbântă. Primim pe cineva nou.

– De unde știi că e încărcătură umană?

– Se înroșește de jumătate de oră. Asta înseamnă că își iau măsuri de prevedere. Trimit un nou prizonier. Oricum, nu se așteaptă nicio încărcătură cu provizii.

Barrett dădu din cap.

– OK. Am să vin. Dacă este vorba de unul nou, o să-l cazăm cu Latimer.

Norton chicoti aspru.

– Poate e un materialist. Latimer o să-l înnebunească cu prostiile lui mistice. Mai degrabă l-am pune cu Altman.

– Și o să fie violat în jumătate de oră.

– Altman a terminat cu chestii de genul ăsta, spuse Norton. Acum încearcă să creeze o femeie adevărată și nu mai caută înlocuitori de mâna a doua.

– Poate că noul nostru om nu mai are nicio coastă de rezervă.

– Foarte amuzant, Jim! Norton nu părea deloc amuzat. Știi ce-aș vrea să fie noul nostru om? Un conservator, un reacționar cu sufletul negru în genul lui Adam Smith. Dumnezeule, asta îmi doresc!

– N-ai fi fericit cu un bolșevic?

– Locul ăsta e plin de bolșevici, spuse Norton. Bolșevici de toate nuanțele, de la roz-pal până la roșu-aprins. Nu crezi că mi s-a făcut greață de ei? Se învârt pe aici pescuind trilobiți și discutând meritele relative ale lui Kerensky și Malenkov. Am nevoie de cineva cu care să stau de vorbă, Jim, cineva cu care să pot discuta în contradictoriu.

– În regulă, spuse Barrett îmbrăcându-și haina de ploaie. Am să văd ce pot face ca să farmec „Ciocanul" să-ți dea un partener de discuție. Un obiectivist zdravăn, OK? Râse. Știi ceva, poate că pe Frontul de Sus a avut loc o revoluție de când ne-au trimis ultimul om. Poate că a câștigat stânga iar dreapta e la pământ, iar ei vor începe să ne trimită *numai* reacționari. Ți-ar place chestia asta? Cincizeci sau o sută de soldățoi dezlănțuiți, Charley? O groază de material pentru discuții economice. Și locul din jur se va umple cu tot mai mulți indivizi de felul ăsta până când numărul lor îl va depăși pe-al nostru, și-atunci poate, poate or să facă un puci și or să se descotorosească de toți puturoșii de stânga trimiși aici de vechiul regim, și...

Barrett se opri. Norton se holba uimit la el cu ochii săi spălăciți măriți de uimire, netezindu-și conștiincios părul rărit pentru a-și ascunde încurcătura. Barrett își dăduse seama că tocmai făcuse una din cele mai odioase crime posibile la Hawksbill Station: începuse să-și dea

drumul la gură. Nu exista nicio scuză pentru mica lui izbucnire. Mai supărător era faptul că *el* era cel care-și permisese un asemenea lux. El era considerat cel puternic, stabilizatorul, cel cu o integritate absolută, care-și respecta principiile și avea un echilibru sufletesc, omul pe care ceilalți se puteau baza. Și deodată își pierduse controlul. Nici că se putea un semn mai rău. Piciorul mort i se zbătea din nou; probabil ăsta era motivul... Spuse cu voce încordată:

– Să mergem. Poate că omul cel nou a ajuns deja.

Ieșiră afară. Ploaia începea să se rărească; furtuna se îndrepta către mare. Spre est, peste ceea ce într-o zi avea să fie Atlanticul, cerul era încă acoperit de o ceață cenușie dar spre vest apărea o altă nuanță de cenușiu, culoarea normală, aceea care însemna vreme secetoasă. Înainte de-a ajunge aici, Barrett se aștepta să găsească un cer practic negru pentru că ar fi fost mai puține particule de praf care să dea o culoare atmosferei și să producă albastrul specific. Dar cerul părea să fie de un bej obosit. Atâta chin pentru teoriile *apriori!*

Se îndreptară, prin ploaia rară, către clădirea principală. Norton se adapta șchiopătatului lui Barrett iar acesta, mânuindu-și furios cârja, făcu tot ce putu pentru a-și împiedica infirmitatea să le încetinească mersul. Barrett aproape alunecă de câteva ori și depuse eforturi serioase pentru ca Norton să nu-și dea seama.

Hawksbill Station se întindea în fața lor peste aproape cinci sute de acri. În centru se afla clădirea principală, un dom uriaș ce conținea cea mai mare parte a echipamentului și proviziilor. Umflăturile de plastic ale adăposturilor individuale se înălțau din scutul de piatră la distanțe mari unele de altele, asemeni unor uriașe ciuperci grotești de culoare verde. Printre ele, identice colibei lui Barrett, apăreau câteva acoperite cu tablă cositorită salvată din

încărcăturile de pe Frontul de Sus; altele se înălțau neprotejate, așa cum veniseră prin gura evacuatorului.

Erau cam optzeci de barăci. În acel moment se aflau o sută patruzeci de locatari în Hawksbill Station, aproape de numărul maxim posibil. Frontul de Sus nu mai trimisese de mult materiale de construcție pentru barăci, așa încât toți nou-veniții trebuiau să și le împartă cu un alt locatar. Barrett și toți cei care începuseră exilul înainte de anul 2014 aveau privilegiul unui adăpost propriu – dacă și-l doreau. Unii dintre ei nu voiau să stea singuri; Barrett, pentru a-și păstra autoritatea simțise că e de datoria lui să rămână singur. Pe măsură ce soseau, noi exilați se cazau împreună cu cei care trăiau singuri, în ordinea inversă a vechimii. În momentul de față, cea mai mare parte a exilaților din 2015 fuseseră forțați să-și ia câte un coleg de cameră.

O altă duzină de deportați și grupul anului 2014 vor trebui să stea împreună. Bineînțeles, muriseră și dintr-o parte, și din alta, și erau mulți cei care își doreau să nu stea singuri în baracă.

Cu toate acestea, Barrett simțea că un om care urma să fie condamnat la închisoare pe viață avea dreptul la privilegiul singurătății, dacă și-l dorea. Una din cele mai mari probleme pe care le avea aici era protejarea oamenilor de o cădere nervoasă din cauza lipsei de intimitate. Apropierea poate fi intolerabilă într-un loc ca acesta.

Norton arătă spre domul uriaș, verde-strălucitor, al clădirii principale:

– Uite-l pe Altman intrând! Și pe Rudiger și pe Hutchett. Se întâmplă ceva!

Barrett mări pasul. Câțiva bărbați care intrau în clădire îi văzură silueta mătăhăloasă apărând dintre stânci și îi făcură semn cu mâna. Barrett își ridică palma masivă în

semn de răspuns. Simți emoția crescând. La Stație era un adevărat eveniment ori de câte ori venea un om nou. De șase luni nu mai venise nimeni. Era cea mai lungă pauză din câte și-o putea aminti. Începuseră să creadă că nimeni nu va mai veni vreodată.

Asta ar fi fost o catastrofă. Cei noi erau singura oprelişte între vechii locatari și nebunie. Cei noi aduceau noutăți din viitor, noutăți din lumea părăsită pentru totdeauna, aduceau personalități noi grupului care era întotdeauna în pericol de sleire. Iar Barrett știa că o parte din oameni – el nu aparținea acelei categorii – trăiau cu speranța amăgitoare că următorul venit ar putea fi o femeie. Acesta era motivul pentru care se adunaseră în clădirea principală când „Ciocanul" începuse să scânteieze. Barrett șchiopătă în jos pe cărare. Ploaia se opri când ajunseră în fața intrării. Înăuntru, șaizeci sau șaptezeci de locuitori ai Stației se îmbulzeau în camera „Ciocanului" – aproape orice om din regiune, sănătos la minte și la trup, având încă destul entuziasm pentru a-și exprima curiozitatea în privința unui nou-venit.

Îl salutară pe Barrett în gura mare. El dădu din cap, zâmbi și le respinse întrebările cu gesturi amabile.

– Cine o să vină de data asta, Jim?

– Poate o fată, ei? Cam de nouăsprezece ani, blondă, cu forme...

– Oricum, sper că va ști să joace șah stohastic!

– Privește culoarea roșie! E din ce în ce mai intensă!

Barrett, ca și ceilalți, privea „Ciocanul". Mașinăria complexă și încâlcită, formată din instrumente complicate era de un roșu-strălucitor, marcând supratensiunea a nu se știe câți kilowați pompați la capătul îndepărtat al liniei. „Nicovala", acea platformă de aluminiu pe care ajungeau

toate încărcăturile venite din viitor, era cuprinsă de aceiași strălucire. În următorul moment...

– Starea Purpurie! strigă cineva. Vine!

Doi

Cu un milion de ani mai târziu pe traiectoria temporală, energia alimenta adevăratul „Ciocan" – cel din Hawksbill Station fiind doar o replică parțială a acestuia. Un om – sau alt tip de încărcătură – stătea în centrul adevăratei „Nicovale" așteptând Câmpul Hawksbill să-l cuprindă și să-l trimită înapoi în timp, în paleozoicul timpuriu. Efectul unei călătorii în timp era asemănător cu lovitura unui ciocan uriaș care te propulsa în tunelul temporal; de aici veneau și metaforele ce desemnau părțile mașinii.

Construirea Stației Hawksbill fusese o muncă lentă și de durată. Prima dată „Ciocanul" realizase o platformă și trimisese înapoi în timp nucleul stației de primire. Deoarece nu exista nicio stație de *primire* la îndemână, care să primească stația de primire, interveniseră multe pierderi. „Ciocanul" și „Nicovala" nu erau necesare la capătul de primire decât pentru un control fin care să prevină împrăștierile temporale; în lipsa echipamentului, când câmpul se rătăcea puțin și încărcături consecutive puteau fi împrăștiate pe o durată de douăzeci sau treizeci de ani. Era plin „cerul" de asemenea gunoi temporal în jurul Hawksbill Station; material care fusese destinat stației originale dar care, din cauza greșelilor de calcul din epoca premergătoare „Ciocanului", aterizase la o diferență de câteva decade în timp și la câteva sute de mile depărtare de locul stabilit.

În ciuda unor astfel de dificultăți, trimiseseră până la urmă destule componente la stația de bază. Apoi plecaseră

primii prizonieri – tehnicieni care știau cum să asambleze „Ciocanul" și „Nicovala". Bineînțeles, era dreptul lor să refuze să coopereze, dar era în propriul lor avantaj să monteze stația de primire; se asigurau astfel că vor primi în continuare provizii din Frontul de Sus. Își făcuseră treaba. După aceea, echiparea Stației Hawksbill fusese ușoară.

Acum „Ciocanul" strălucea, ceea ce însemna că activaseră Câmpul Hawksbill la capătul de trimitere, undeva în viitor, în jurul anului 2028 sau 2030 e.n. Toate trimiterile se făceau de acolo. Toate primirile aveau loc aici. Altă cale nu exista. Nimeni nu știa cu adevărat de ce lucrurile se petreceau astfel, deși s-au purtat o mulțime de discuții mai mult sau mai puțin profunde despre legile entropiei.

Se auzi un vaiet șuierător când marginile Câmpului Hawksbill începură să ionizeze atmosfera încăperii. Apoi veni așteptatul plesnet ca de tunet al imploziei cauzate de nepotrivirea cantității de aer din această cameră cu cantitatea de aer ce fusese introdusă. Și-apoi, brusc, un om căzu din „Ciocan", rămânând încremenit și neputincios pe „Nicovala" strălucitoare.

Părea tânăr, lucru care-l surprinse foarte mult pe Barrett. Părea să aibă cu mult sub treizeci de ani. În general, doar oamenii de vârstă mijlocie erau trimiși la Hawksbill Station, incorigibili care, pentru bunăstarea generală, trebuiau despărțiți de umanitate. Până în momentul de față cel mai tânăr bărbat din partea locului avea aproape patruzeci de ani când venise. Vederea acestui băiat subțire, bine făcut, smulse un șuierat de durere câtorva bărbați din cameră, iar Barrett înțelese constelația emoțiilor care-i îndurerase.

Noul bărbat se ridică. Se scutură ca un copil trezit dintr-un somn bun și adânc. Privi în jur. Era foarte palid la față. Buzele lui subțiri păreau lipsite de sânge. Ochii

albaștri clipeau repede. Fălcile i se mișcau, ca și cum ar fi vrut să spună ceva dar nu-și putea găsi cuvintele.

Călătoria în timp nu implica efecte fiziologice negative, dar putea fi un șoc puternic pentru conștiință. Ultimele momente înainte de coborârea „Ciocanului" erau asemeni clipelor finale sub cuțitul ghilotinei, deoarece exilul la Hawksbill Station era echivalent pedepsei capitale. Prizonierul care pleca arunca o ultimă privire lumii rachetelor și a organelor artificiale, lumii în care trăise și iubise și luptase pentru o cauză politică, apoi era propulsat într-un trecut, de neconceput cât de îndepărtat, într-o călătorie fără întoarcere. Era o treabă sinistră și nu era prea surprinzător că nou-veniții ajungeau într-o stare de șoc emoțional.

Barrett își făcu drum prin mulțime. În mod automat, ceilalți îl lăsară să treacă. Ajunse la marginea „Nicovalei" și se aplecă asupra ei, întinzând o mână omului cel nou. Surâsul său larg întâlni o privire rătăcită și absentă.

– Eu sunt Jim Barrett. Bun venit la Hawksbill Station! Hai, dă-te jos de pe chestia asta înainte ca un pachet cu articole de băcănie să-ți aterizeze pe cap.

Dându-se puțin înapoi, în timp ce-și muta greutatea pe celălalt picior, Barrett îl trase jos de pe „Nicovală". Era de așteptat din partea idioților din Frontul de Sus să trimită o altă încărcătură imediat după ce trimiseseră un om.

Barrett îi făcu un semn lui Mel Rudiger și dolofanul anarhist îi dădu noului-venit o capsulă cu alcool. Acesta o luă și-o aplică pe braț fără nicio vorbă. Charley Norton îi oferi un baton de ciocolată. Bărbatul îl dădu la o parte. Părea dărâmat – un adevărat caz de șoc temporal: Barrett gândi că era poate cel mai grav caz pe care-l văzuse vreodată. Noul venit nici măcar nu vorbise încă. Era posibil un efect atât de puternic?

Barrett spuse:

– O să mergem la infirmerie și-o să ți se facă un control. Apoi am să-ți arăt unde ai să locuiești! O să ai tot timpul să-nveți să te descurci pe-aici mai târziu și-ai să cunoști pe toată lumea. Cum te cheamă?

– Hahn. Lew Hahn.

– Nu te pot auzi.

– Hahn, repetă omul, încă abia perceptibil.

– Din ce an vii, Lew?

– 2029.

– Te simți rău?

– Mă simt îngrozitor. Nici nu-mi vine să cred că așa ceva mi se întâmplă mie. Nu există un astfel de loc numit Hawksbill Station, nu-i așa?

– Mi-e teamă că există, spuse Barrett. Cel puțin pentru cei mai mulți dintre noi. Câțiva băieți cred că totul este o iluzie provocată de droguri. Dar am îndoielile mele cu privire la asta. Dacă e o iluzie, e al naibii de bine realizată. Privește!

Își puse un braț pe umerii lui Hahn și-l scoase afară din camera „Ciocanului", prin mulțimea de prizonieri, conducându-l la infirmeria din vecinătate. Deși Hahn părea slab, chiar fragil, Barrett rămase surprins simțind în umeri consistența mușchilor. Bănui că acest bărbat era mult mai puțin neajutorat și ineficient decât părea în acel moment. Așa *trebuia* să fie: își *câștigase* exilul la Hawksbill Station. Ieșiră pe ușa deschisă a clădirii.

– Uită-te acolo! îi comandă Barrett.

Hahn se uită. Își trecu o mână prin fața ochilor, ca pentru a îndepărta nevăzute pânze de păianjen, și se uită din nou.

– Un peisaj din Cambrianul îndepărtat, spuse Barrett liniștit. Această priveliște ar fi visul unui geolog, se pare însă că geologii nu doresc să devină deținuți politici. În fața ta se află ceea ce ei numesc Appalahia. Este o

întindere stâncoasă de câteva mii de mile lungime și de câteva mii de mile lățime, care ține de la Golful Mexic până la Newfoundland. Spre est avem Oceanul Atlantic. Puțin mai spre vest avem ceva numit Geosinclinalul Appalahian, o albie de cinci sute de mile, acoperită de apă. Undeva, cam la două mii de mile spre vest este o altă albie pe care o numesc Geosinclinalul Cordilieran. Și ăsta e plin de apă, iar în această etapă a istoriei geologice bucata de pământ dintre cele două geosinclinale este sub nivelul mării, deci acolo unde se termină Appalahia avem Marea Interioară – dacă urmăm drumul către vest. Pe malul îndepărtat al Mării Interioare este o limbă îngustă de pământ numită Cascadia, pe direcția nord-sud; într-o zi, acolo vor fi California, Oregon și Washington. Nu-ți ține respirația că mai e mult până să se întâmple. Sper că-ți plac peștii și moluștele comestibile, Lew?

Hahn privea cu intensitate și Barrett, stând lângă el, avea aceeași privire lacomă. Niciodată nu te obișnuiești cu aspectul ciudat al acestui loc, nici chiar după ce trăiești aici timp de douăzeci de ani, așa cum trăise Barrett. Era Pământul și totuși nu era el cu-adevărat pentru că era sumbru, gol și ireal. Bineînțeles, oceanele cenușii colcăiau de viață. Uscatul însă era gol, cu excepția unor petice rare de sol formate pe stânca golașă. Chiar și câțiva gândaci de bucătărie ar fi fost bineveniți, dar se părea că insectele se aflau la o distanță de câteva perioade geologice în viitor. Pentru locuitorii Pământului aceasta era o lume moartă, o lume nenăscută.

Scuturându-și capul, Hahn plecă din ușă. Barrett îl conduse în jos, pe coridor, într-o cămăruță puternic luminată care servea de infirmerie. Doctorul Quesada aștepta. Quesada nu era doctor cu adevărat. Odată fusese tehnician medical și acum se descurca destul de bine. Era un om îndesat și negricios, cu o privire plină de siguranță.

Ţinând seama de toate, nu pierduse prea mulţi pacienţi. Barrett îl urmărise făcând operaţii de apendicită cu un aplomb considerabil. În halatul său alb imaculat, Quesada semăna destul de mult cu un medic; pentru a se potrivi rolului, Barrett i se adresă:

– Doctore, acesta este Lew Hahn. A căzut într-un şoc temporal. Aranjează-l!

Quesada îl împinse pe noul-venit spre un leagăn dintr-un material spongios şi îi descheie jerseul albastru. Apoi îşi luă trusa medicală. Acum, Hawksbill Station era bine echipată pentru cea mai mare parte a urgenţelor. Cei din Frontul de Sus nu voiau să fie inumani şi trimiseseră tot felul de lucruri folositoare, anestezic şi instrumente chirurgicale, medicamente şi sonde dermale. Barrett îşi amintea vremurile începutului când nu existau decât colibe goale iar un om care se rănea dădea, într-adevăr, de necaz.

– A băut deja, spuse Barrett.

– Văd, murmură Quesada şi îşi scărpină mustaţa scurtă şi ţepoasă. Micul aparat din leagăn pentru diagnostic începuse să furnizeze date despre presiunea sângelui lui Hahn, procentul de potasiu, indexul de dilatare şi multe altele. Quesada părea să înţeleagă. După câtva timp îi spuse lui Hahn:

– Nu eşti cu adevărat bolnav, nu-i aşa? Doar puţin zdruncinat. Nu te condamn. Uite, am să-ţi produc un şoc rapid, să te calmeze şi ai să fii în regulă. Tot atât de în regulă pe cât suntem – putem noi – să fim.

Apoi fixă un tub la carotida lui Hahn şi apăsă cu degetul mare capătul bombat. Subsonicul şuieră şi o substanţă tranchilizantă se strecură în sângele omului. Hahn avea frisoane.

Quesada zise:

– Lasă-l cinci minute să se odihnească, apoi o să depăşească punctul critic.

Hahn rămase în leagăn și cei doi părăsiră infirmeria. Pe hol, Barrett îl privi pe micul medic și bombăni:

– Ce-mi poți spune de Valdosto?

Valdosto suferise un colaps psihic cu câteva săptămâni în urmă. Quesada îl ținea sub influența tranchilizantelor și încerca să-l aducă, încetul cu încetul, la realitatea din Hawksbill Station. Ridicând din umeri, replică:

– Starea lui e neschimbată. În dimineața asta l-am scos de sub influența sucului de vise și era în aceeași stare.

– Nu crezi că o să-și mai revină?

– Mă îndoiesc. E nebun pentru totdeauna. *Ei* ar putea să-l facă să-și revină acolo, în Frontul de Sus, deși...

– Da, spuse Barrett. Dacă ar fi reușit măcar să ajungă în Frontul de Sus, Valdosto nu și-ar fi pierdut mințile. Atunci fă-l fericit în continuare. Dacă nu poate fi sănătos, cel puțin să se simtă bine. Ce mai e nou cu Altman? Mai e cuprins de frisoane?

– Construiește o femeie, spuse Quesada.

– Așa m-a informat și Charley Norton. Ce folosește? O cârpă, un os?...

– I-am dat câteva substanțe chimice care-mi prisoseau, alese în special după culoare. Are niște compuși de cupru verzi și scârboși, puțin alcool etilic și încă șase sau șapte lucruri. A strâns niște pământ pe care l-a aruncat peste o mulțime de crustacee moarte. Iar din amestecul ăsta sculptează ceea ce el pretinde că este o formă feminină și așteaptă să o lovească fulgerul.

– Cu alte cuvinte, a înnebunit.

– Cred că e o presupunere corectă. Dar oricum, nu-și mai molestează prietenii. După câte îmi aduc aminte, tu credeai că faza lui homosexuală o să dureze mult mai mult.

– Nu, dar nici n-am crezut c-o să ajungă în ultima fază. Dacă un bărbat are nevoie de un contact sexual și poate găsi aici niște parteneri care consimt, pentru mine

totul e în regulă. Dar când începe să construiască o femeie din niște noroi și carne putredă de brahiopod, asta înseamnă că l-am pierdut. E rău de tot.

Ochii negri ai lui Quesada sclipiră.

– Mai devreme sau mai târziu o s-o luăm pe drumul ăsta cu toții, Jim!

– Eu, n-am făcut-o. Nici tu.

– Lasă-ne timpul necesar. Sunt aici doar de unsprezece ani.

– Altman e aici doar de opt. Valdosto de și mai puțin timp.

– Unele carapace cedează mai repede decât celelalte, spuse Quesada. Uite-l pe noul nostru prieten.

Hahn ieșise din infirmerie ca să li se alăture. Era încă palid, dar frica îi dispăruse din ochi. Începea să se adapteze la ceea ce i se părea de neînchipuit. Spuse:

– N-am putut să nu trag cu urechea la conversația voastră. Sunt multe cazuri de boli mintale pe aici?

– Câțiva oameni n-au fost în stare să găsească aici nimic de făcut care să aibă importanță sau înțeles pentru ei, interveni Barrett. Asta îi macină. Quesada, aici de față, își are munca lui de medic. Eu am sarcini administrative. Câțiva studiază viața marină. Am făcut un ziar ca să mai ținem ocupați pe câțiva. Dar sunt întotdeauna și din cei care se lasă pradă disperării și clachează. Aș putea spune că, în acest moment, avem aici treizeci sau patruzeci de maniaci austrieci din cei o sută patruzeci de rezidenți.

– Nu-i chiar atât de rău, spuse Hahn. Luând în considerare instabilitatea inerentă a oamenilor care sunt trimiși aici și condițiile neobișnuite de viață.

Barrett râse:

– Hei, deodată ai devenit destul de bun de gură, nu-i așa? Ce era în chestia aia cu care doctorul Quesada te-a scuturat?

– N-am vrut să vă vorbesc pe un ton superior, spuse Hahn repede. Poate a sunat puțin cam infatuat. Vreau să spun...

– Las-o baltă. Oricum, ce făceai în Frontul de Sus?

– Eram economist.

– Tocmai ce avem nevoie, spuse Quesada. Ne poate ajuta să rezolvăm problema balanței de plăți.

Iar Barrett completă:

– Dacă ești economist vei avea o mulțime de discutat aici. Locul ăsta e plin de teoreticieni care or să vrea să-și etaleze ideile în fața ta. Unii dintre ei sunt chiar aproape sănătoși. Vino cu mine și am să-ți arăt unde ai să locuiești.

Trei

Cărarea de la clădirea principală la baraca lui Donald Latimer era, în primul rând, la poalele dealului, lucru pentru care Barrett era recunoscător, chiar dacă știa că peste puțin timp va trebui să negocieze urcușul înapoi. Baraca lui Latimer se afla pe partea estică a Stației, având vedere spre ocean. Mergeau încet către ea.

Hahn era atent la piciorul bolnav al lui Barrett iar acesta devenise nervos din cauza grijii pe care o avea tânărul ca să țină pasul cu el.

Era pus în încurcătură de acest Hahn. Omul se dovedise plin de contradicții, apărând aici cu cel mai grav caz de șoc temporal pe care Barrett îl văzuse vreodată, apoi revenindu-și cu o remarcabilă repeziciune; arătând slăbuț și timid, dar ascunzând mușchi antrenați sub jerseul său; având o aparență de incompetență dar vorbind cu stăpânire de sine. Barrett se întreba ce făcuse acest tânăr pentru a-și câștiga călătoria la Hawksbill Station... Mă rog, o să fie timp mai târziu pentru asemenea anchete. Tot timpul din lume.

– Așa este peste tot? Doar stâncă și ocean? întrebă Hahn.

– Așa. Viața pe uscat nu a apărut încă. Totul este minunat de simplu, nu-i așa? Niciun zgomot. Nicio aglomerare urbană. Există ceva mușchi care crește pe pământ, dar nu prea mult.

– Dar în mare? Dinozauri acvatici?

Barrett scutură din cap.

– Timp de milioane de ani nu vor fi niciun fel de vertebrate. *Nu avem nici pești încă, lasă reptilele în pace în* afacerea asta. Tot ce putem să oferim este ceea ce se târâie. Ceva crustacee, niște tipi solizi care seamănă cu calmarii și trilobiții. Șapte sute de miliarde de specii de trilobiți diferite. Avem *un individ*, Rudiger, cel care ți-a dat băutura, el face o colecție. Scrie textul cel mai complet din lume despre trilobiți.

– Dar nimeni n-o să-l citească în... în viitor!

– În Frontul de Sus, cum îi spunem noi.

– Frontul de Sus...

– Asta-i partea proastă. I-am spus lui Rudiger să-și graveze opera pe plăci nemuritoare de aur și să spere că vor fi găsite de paleontologi. Dar zice că sorții sunt împotriva lui. Un miliard de ani geologici îi vor roade plăcile de tot, înainte de a putea fi găsite.

Hahn strănută.

– De ce miroase aerul așa ciudat?

– Are o compoziție diferită, spuse Barrett. Am analizat-o, mai mult azot, ceva mai puțin oxigen, abia câteva urme de CO_2. Dar nu de asta are un miros ciudat pentru tine. Chestia e că avem de-a face cu aer pur, nepoluat de exhalațiile vieții. Nimeni nu a mai respirat aici în afară de noi și nu suntem atât de mulți încât să *aibă vreo importanță*.

Zâmbind, Hahn spuse:

– Mă simt puţin păcălit pentru că e atât de gol! Mă aşteptam la păduri luxuriante cu plante ciudate, pterodactili ţâşnind în aer şi poate un tiranozaur năpustindu-se într-un gard din jurul Staţiei.

– Nicio junglă. Niciun pterodactil. Niciun tiranozaur. Niciun gard. Nu ţi-ai făcut tema.

– Îmi pare rău.

– Acesta este Cambrianul târziu. Numai viaţă marină.

– A fost foarte drăguţ din partea lor să aleagă o eră atât de paşnică drept ladă de gunoi pentru deţinuţii politici, spuse Hahn. Mi-a fost teamă să nu fie toată doar colţi şi gheare.

– Pe naiba, drăguţ! Căutau o eră unde nu puteam face nimic rău. Asta înseamnă că ne-au aruncat înapoi în timp, înainte de evoluţia mamiferelor, ca nu cumva să dăm peste strămoşul umanităţii şi să-l distrugem. Şi când au ajuns la chestia asta s-au decis să ne ascundă atât de departe în trecut aşa încât să nu avem contact cu nicio formă de viaţă terestră, asta pe baza teoriei că poate chiar măcelărind un pui de dinozaur am putea afecta întregul curs al viitorului.

– Nu-i deranjează dacă prindem câţiva trilobiţi?

– Evident; ei cred că nu există nicio primejdie, spuse Barrett. Se pare că au dreptate. Hawksbill Station se află aici de douăzeci şi cinci de ani şi nu a apărut niciun indiciu de falsificare a istoriei viitorului. Oricum, nu ceva sesizabil. Bineînţeles, au grijă să nu ne trimită nicio femeie.

– De ce?

– Ca să nu începem să ne reproducem şi să ne perpetuăm grupul. Chestia asta n-ar da peste cap liniile temporale? Un avanpost uman plin de succes în anul un miliard î.e.n. are tot timpul să evolueze, să sufere mutaţii şi să se dezvolte? Până când o să apară şi secolul XXI descendenţii noştri vor domina lumea, iar ceilalţi umanoizi

vor fi supuși la o detenție grea și se vor crea o groază de paradoxuri mai repede decât ai zice trilobit! De asta nu trimit femei aici. Există și un lagăr pentru femei la câteva sute de milioane de ani mai sus, pe linia temporală, în Silurianul târziu, dar cele două nu se vor întâlni nicicând. De asta încearcă Ned Altman să construiască o femeie din țărână și din resturi.

– Dumnezeu l-a creat pe Adam din mai puțin.

– Altman nu e Dumnezeu. Acesta este punctul de plecare al problemei sale. Uite, asta-i baraca în care o să stai. Te cazez împreună cu Don Latimer. Este o persoană foarte interesantă, plăcută și sensibilă. Înainte de a intra în politică a fost fizician; se află aici de vreo doisprezece ani și trebuie să te mai avertizez că în ultima vreme a căpătat o ciudată tendință mistică. Tipul cu care stătea s-a sinucis anul trecut. De atunci caută o cale să scape de aici prin puteri extrasenzoriale.

– E serios?

– Mă tem că da. Și noi încercăm să-l luăm în serios. Toți ne facem concesii unul altuia aici la Hawksbill Station; este singura cale prin care evităm o psihoză de grup. Latimer va încerca probabil să te facă să colaborezi la proiectul său. Dacă nu o să-ți placă să stai cu el, îți pot aranja un transfer. Dar, vreau să văd cum reacționează față de cineva nou în Stație. Aș vrea să-i dai o șansă.

– Poate am să-l ajut să-și găsească ieșirea psionică.

– Dacă reușești, ia-mă și pe mine, spuse Barrett.

Râseră amândoi, apoi ciocăni în ușa lui Latimer. Nu primi niciun răspuns și după o scurtă ezitare Barrett deschise ușa. În Hawksbill Station nu existau zăvoare.

Latimer, în mijlocul podelei goale de piatră, stătea cu picioarele încrucișate și medita. Era un bărbat suplu, cu o figură plăcută care abia începea să îmbătrânească. Acum părea la milioane de mile depărtare, ignorându-i complet.

Hahn ridică din umeri. Barrett își duse un deget la buze. Așteptară câteva minute în liniște, apoi Latimer păru că iese din transă.

Se ridică dintr-o singură mișcare fără a-și folosi mâinile și i se adresă lui Hahn cu o voce joasă, curtenitoare:

– Abia ai venit?

– În cursul orei trecute. Eu sunt Lew Hahn.

– Donald Latimer. Regret că trebuie să facem cunoștință în asemenea împrejurări. Poate că nu va trebui să mai suportăm pentru multă vreme această detenție ilegală.

Barrett interveni:

– Don, Lew o să stea împreună cu tine. Cred că o să vă înțelegeți bine. Înainte de a-l trimite aici era economist în anul 2029.

– Unde locuiai? întrebă Latimer privindu-l cu interes.

– În San Francisco.

Strălucirea din ochii săi se stinse. Continuă:

– Ai fost vreodată în Toronto? Eu sunt de-acolo. Aveam o fată, Nella Latimer; acum ar fi avut 23 de ani. Mă întrebam dacă nu o cunoști, cumva.

– Nu, îmi pare rău.

– Era puțin probabil. Dar mi-ar place foarte mult să știu ce fel de femeie a devenit. Când am văzut-o ultima oară era o fetiță. Acum cred ca s-a căsătorit. Sau poate-au trimis-o la cealaltă Stație. Nella Latimer – ești sigur că nu ai cunoscut-o?

Barrett îi lăsă împreună. Se părea că se vor înțelege. Îi spuse lui Latimer să-l aducă pe Hahn la cină în clădirea principală, ca să facă prezentările, apoi ieși. Afară cădea din nou o burniță rece. Barrett își continuă drumul încet și dureros spre vârful dealului. Fusese trist să vadă luminile stingându-se în ochii lui Latimer, atunci când Hahn îi spusese că nu o cunoaște pe fiica lui. În cea mai mare parte a timpului, oamenii de la Hawksbill Station

încercau să nu vorbească despre familiile lor, preferând să-și păstreze aceste amintiri tulburătoare ascunse în suflete. Dar, în general, venirea celor noi tulbura apele. Niciodată nu erau vești de la rude și nu exista nicio cale de a le obține, deoarece era imposibil pentru stație să comunice cu cineva din Frontul de Sus. Nicio cale să ceri fotografia celui iubit, nicio cale să ceri anumite medicamente, nicio cale să obții o anumită carte sau o bandă mult râvnită. Într-o manieră stupidă și impersonală, Frontul de Sus trimitea încărcături periodice la Stație. Acestea conțineau lucruri pe care cei de sus le credeau necesare; material de lectură, produse medicale, echipament tehnic, mâncare. Uneori te uimeau cu generozitatea lor, ca atunci când au trimis o ladă cu Burgundy. Asemenea daruri însemnau de obicei o scurtă destindere a situației mondiale care prin tradiție dădea naștere la o dorință, de scurtă durată, de a fi îngăduitori cu băieții de la Hawksbill Station. Dar aveau o anumită politică în privința transmiterii informațiilor despre rude sau despre ziarele contemporane. Un vin bun – da; o imagine tridimensională a unei fiice care nu va mai fi văzută vreodată – nu!

Pentru că toți cei din *Frontul* de Sus știau că foarte puțini au mai rămas în viață la Hawksbill Station. Un flagel i-ar fi putut chiar ucide pe toți cu zece ani în urmă, dar informația era sigură. De asta încărcăturile încă mai veneau.

Guvernul bâzâia și trăncănea cu o continuitate previzibilă. Guvernul putea fi oricum, însă nu malițios. Erau și alte tipuri de totalitarism în afară de tirania sângeroasă și represivă.

Oprindu-se în vârful dealului, Barrett își trase sufletul. Bineînțeles că aerul străin nu mai mirosea ciudat pentru el. Își umplu plămânii. Încă o dată ploaia încetă. Străbătând cenușiul din jur, razele de soare făceau să sclipească stâncile golașe. Barrett își închise ochii un moment și se

sprijini în cârjă; văzu derulându-se, ca pe un ecran interior, creaturi cu multe picioare, ieșind din mare, covoarele de mușchi întinzându-se, plantele lipsite de flori înmulțindu-se și răsfirându-și ramurile lor cățărătoare și banalele piei de amfibii ciudate strălucind pe țărmuri și căldura tropicală a epocii formării cărbunelui învăluind lumea asemeni unei mănuși.

Toate acestea erau departe în viitor. Dinozauri. Mici mamifere flecare. Pitecantropi în pădurile din Java, Sargon și Hannibal și Attila și Orville Wrigret și Thomas Edison și Edmon Hawksbill. Și în cele din urmă un guvern blajin care va considera că gândirile unor oameni sunt atât de întortocheate, încât singurul loc sigur unde pot fi exilați trebuie să fie o întindere stâncoasă de la începuturile *Timpului.* Guvernul era prea civilizat ca să-i condamne pe oameni la moarte pentru activități subversive și prea laș să-i lase în viață. Compromisul era moartea-vie de la Hawksbill Station.

O perioadă de timp de un miliard de ani, imposibil de străbătut, era o izolare potrivită pentru cea mai nihilistă idee.

Strâmbându-se puțin, Barrett se luptă cu restul drumului până la baraca lui. Îi trebuise mult timp ca să-și accepte exilul și era cu totul altceva să se împace cu ideea piciorului său distrus. Dorința inutilă de a găsi o cale să-și recapete libertatea propriei epoci nu-l mai subjuga de mult. Își dorea din tot sufletul ca necunoscuții administratori din Frontul de Sus să trimită o trusă cu ajutorul căreia să-și poată reface piciorul.

Intră în baracă, trânti cârja și în același moment se lăsă să cadă pe patul de campanie. Venise aici în al patrulea an al Stației, când se ridicaseră doar o duzină de clădiri și apăruseră foarte puține elemente de confort. Atunci era un loc mizerabil, dar acumularea regulată a încărcăturilor

de pe Frontul de Sus îl făcuse relativ tolerabil. Din circa cincizeci de prizonieri care îl precedaseră pe Barrett la Hawksbill, niciunul nu mai rămăsese în viaţă. De aproape zece ani era cel mai în vârstă dintre deţinuţi. Timpul se scurgea aici ca o corelaţie de unu la unu faţă de timpul din Frontul de Sus. „Ciocanul" fusese închis în acest punct din vreme astfel încât Hahn, care acum ajunsese mai târziu cu douăzeci de ani decât Barrett, plecase din Frontul de Sus la douăzeci de ani după expulzarea acestuia. Pe Barrett nu-l lăsase inima să înceapă să stoarcă atât de repede de la Hahn ştiri din 2029. O să afle tot ce voia să ştie şi oricum nu va fi o bucurie atât de mare.

Barrett luă o carte. Dar oboseala drumurilor în jurul Staţiei îl afectase mai profund decât îşi închipuise. Privi pagina doar pentru câteva momente. Apoi puse cartea deoparte, închise ochii şi aţipi.

Patru

În seara aceea, ca în toate celelalte, oamenii din Hawksbill Station se strânseră în clădirea principală pentru cină şi pentru distracţie. Nu era obligatoriu. Unii bărbaţi preferau să mănânce singuri. Dar în seara aceea aproape toţi cei care erau în posesia facultăţilor fizice şi mintale se aflau acolo pentru că aceasta era una dintre rarele ocazii în care un nou-venit putea fi întrebat despre lumea oamenilor.

Hahn părea stânjenit de această bruscă notorietate. Arăta ca un om timid prin definiţie, care nu-şi dorea ca toată atenţia să fie îndreptată asupra lui. Stătea acolo, în mijlocul grupului, în timp ce bărbaţi cu douăzeci sau treizeci de ani mai în vârstă se înghesuiau în jurul lui punându-i întrebări. Era evident că nu-i făcea plăcere. Stând la o parte? Barrett nu prea participa la discuţie.

Curiozitatea sa cu privire la schimbările ideologice din Frontul de Sus scăzuse de multă vreme. Îi venea greu să creadă că el fusese acela care odată se arătase atât de interesat de concepte ca sindicalism, dictatura proletariatului și salariul anual garantat, dornic să riște închisoarea de dragul lor. Interesul său față de umanitate nu scăzuse însă aproape de gradul acela periculos de implicare în problemele politice ale secolului XXI. Și totuși, după douăzeci de ani la Hawksbill Station, Frontul de Sus devenise ireal pentru Jim Barrett, iar energia lui se concentra în jurul crizelor și încercărilor a ceea ce el începuse să socotească drept „propriul său" timp – Cambrianul târziu.

Așa încât asculta, cu mai mult de o ureche, doar partea de conversație care se referea la Lew Hahn, iar ceea ce află despre el îi ațâța și mai mult curiozitatea față de ceea ce nu știa încă.

Hahn nu spunea prea multe. Părea că se furișează și scapă din corsetul discuțiilor aprinse.

Charley Norton voia să știe:

– Există vreun semn de slăbire a conservatorismului ipocrit? Vreau să spun că de treizeci de ani promit sfârșitul marelui guvern dar acesta e din ce în ce mai puternic.

Hahn se foia tot timpul pe scaun.

– Încă mai fac promisiuni. Imediat ce condițiile devin stabile...

– Asta când se va întâmpla?

– Nu știu. Presupun că e doar vorbărie.

– Dar comunitatea Marțiană? întrebă Sid Hutchet. Au infiltrat agenți pe Pământ?

– N-aș putea să-ți dau amănunte.

– Dar Produsul Global Brut? dori să afle Mel Rudiger. Cum mai evoluează curba acestuia? Se menține la același nivel sau a început să coboare?

Hahn îi șopti la ureche:

– Cred că descrește.

– Care e poziția indexului? întrebă Rudiger. După ultimele cifre pe care le avem, din '25, era 909. Dar în patru ani...

– S-ar putea să fie cam pe la 875 acum, răspunse Hahn. Ceea ce îl frapa pe Barrett ca fiind ciudat, era faptul că un economist putea fi atât de evaziv vorbind despre statistica economică de bază. Bineînțeles, nu știa câtă vreme fusese închis Hahn înainte de-a ajunge la „Ciocan". Poate că pur și simplu nu era la curent cu cifrele recente. Barrett își păstra calmul.

Charley Norton încercă să afle câte ceva despre drepturile legale ale cetățenilor. Hahn nu știu ce să-i răspundă. Rudiger întrebă despre impactul controlului vremii – dacă presupusul guvern conservator al eliberatorilor mai bagă încă pe gât cetățenilor o climă programată – iar Hahn nu era sigur. De fapt, Hahh nu putea spune prea multe despre funcțiile aparatului juridic sau dacă acesta își recăpătase vreunul din drepturile de care fusese despuiat prin Actul de împuternicire din '18. Nu făcea niciun comentariu cu privire la subiectul-capcană al controlului populației. În fond, prezentarea sa uimea prin lipsa de informații solide.

– Nu prea spune multe, bombăni Charley Norton la urechea tăcutului Barrett. Parcă s-ar învălui într-un vălătuc de ceață. Dar fie că nu spune ce știe, fie că într-adevăr nu știe.

– Poate că nu e prea deștept, sugeră Barrett.

– Ce-a făcut să ajungă aici? Trebuie să fi comis ceva grav. Dar nu o arată, Jim. E un puști inteligent însă nu pare să fie amestecat în nimic din ceea ce a contat pentru noi.

Doctorul Quesada oferi o sugestie:

– Să presupunem că nu e un deținut politic. Să presupunem că trimit altfel de prizonieri acum. Ucigașul cu toporul sau ceva de genul ăsta. Un puști liniștit care într-o dimineață de duminică a ciopârțit calm șaisprezece persoane. Normal că nu-l interesează politica.

Barrett scutură din cap.

– Mă îndoiesc. Cred că se închide în el însuși pentru că e timid sau are nevoie de liniște. Amintiți-vă că este prima lui seară aici. Abia a fost alungat din lumea sa și nu există nicio cale de întoarcere. S-ar putea să fi lăsat în urmă o soție, un copil, știți cum stau lucrurile. Poate în seara asta nu dă doi bani pe faptul că stă aici și debitează ultima părere despre vreo teorie filozofică abstractă când, de fapt, tot ceea ce-și dorește este să iasă afară și să plângă până îi ies ochii din cap. Eu cred că se cuvine să-l lăsăm în pace.

Quesada și Norton păreau convinși. Dădură din cap în semn că sunt de-acord; dar Barrett nu reușise să-și impună cuvântul în fața celorlalți care, în general, erau de altă părere. Lăsă întrebările curioase să continue, răspunsurile pe seama lui Hahn, până se stinseră de la sine. Oamenii începură să se îmbrățișeze. O parte din ei se întoarseră în clădirea principală pentru a transforma generalitățile vagi ale lui Hahn în articolul de fond al următoarei ediții scrise de mână a ziarului „Times" din Hawksbill Station. Rudiger se urcă pe o masă și anunță cu voce tare că se duce la un pescuit de noapte. Patru oameni cerură să-l însoțească. Charley Norton îl căută pe obișnuitul său partener de discuții, nihilistul Ken Belardi și redeschise, ca o rană purulentă, discuția lor despre planificare contra haos, lucru care-i plictisea la nebunie pe amândoi. Începură jocurile nocturne de șah stohastic. Singuraticii care vizitau rar clădirea principală, veniți pentru a-l vedea pe noul sosit, se întorseseră la barăcile lor să facă ceea ce făceau singuri în fiecare noapte.

Hahn stătea deoparte, fâțâindu-se nesigur... Barrett se duse la el.

– Cred că n-ai vrut să fii sâcâit în seara asta, făcu prudent.

– Îmi pare rău! N-am putut să fiu mai informat. Vezi tu cum am fost scos din circulație pentru o vreme.

– Dar erai un agitator politic, nu-i așa?

– O, da, spuse Hahn. Bineînțeles. Își trecu limba peste buze. Și-acum ce-ar trebui să se-ntâmple?

– Nimic deosebit. Nu avem activități organizate aici. Doctorul și cu mine ne-am luat obligația să vizităm bolnavii. Ți-ar place să ne însoțești?

– Ce înseamnă asta?

– Vizitarea câtorva din cazurile cele mai grave. S-ar putea să fie sumbru dar o să poți avea o viziune rapidă, de ansamblu, asupra Hawksbill Station.

– Interesant... Vă stau la dispoziție!

Barrett îi făcu un semn lui Quesada și toți trei părăsiră clădirea. Era un ritual nocturn pentru Barrett, destul de chinuitor de îndeplinit de când își rănise piciorul. Acum nu-l mai lua în seamă. Îi vizitară pe cei apatici, pe cei atacați de psihoză și pe cataleptici; Barrett îi înveli și le ură o noapte bună și o minte sănătoasă pentru a doua zi dimineață. Cineva trebuia să le arate că ținea la ei. Barrett făcea acest lucru.

Afară, Hahn trăgea cu ochiul la lună. Era aproape plină, strălucind ca un bănuț lustruit, cu fața ei de culoarea somnului palid, abia marcată de pete.

– Arată atât de diferită aici! spuse Hahn. Craterele, unde sunt craterele?

– Cea mai mare parte dintre ele nu s-au format încă, spuse Barrett. Un miliard de ani e o perioadă lungă de timp, chiar și pentru Lună. Cea mai mare parte a transformărilor sunt aici încă departe. Noi credem că s-ar putea

să mai aibă încă atmosferă. De asta pare roz. Bineînțeles, cei din Frontul de Sus nu și-au bătut capul să ne trimită echipament astronomic. Încercăm doar să ghicim.

Hahn începu să spună ceva. Dar se opri după ce-i scăpă o silabă.

Quesada prinse momentul:

– Nu te opri. Ce erai pe cale să ne sugerezi?

Hahn râse, bătându-și joc de el însuși:

– Că ar trebui să zburați până acolo și să aruncați o privire. M-a frapat ca pe un lucru straniu faptul ca ați petrecut toți acești ani făcând teorii dacă luna are sau nu o atmosferă și niciodată nu v-ați dus acolo să vedeți. Am uitat să vă întreb...

–Ne-ar fi de folos daca am căpăta o navă din Frontul de Sus, remarcă Barrett. Dar nici nu le-a trecut prin cap. Tot ce putem face e să privim. Luna este un loc populat în '29, nu-i așa?

– Cea mai mare stațiune din Sistemul solar, completă Hahn. Mi-am petrecut acolo luna de miere. Leah și cu mine...

Se opri din nou. Barrett interveni grăbit:

– Aceasta este baraca lui Bruce Valdosto. El a cedat acum câteva săptămâni. Când intrăm, stai în spatele nostru, ca să nu te vadă. S-ar putea să fie violent față de un străin. Este imprevizibil.

Valdosto era un bărbat zdravăn la cei patruzeci de ani trecuți, cu o piele oacheșă, un păr negru ondulat și cei mai lați umeri pe care un bărbat îi avuseseră vreodată. Stând jos arăta chiar mai vânjos decât Jim Barrett care arăta și el destul de puternic. Dar Valdosto avea picioare scurte și butucănoase, picioarele unui om de statură normală cârpite la torsul unui gigant, ceea ce strica total efectul. Toți anii în care trăise pe Frontul de Sus refuzase net orice proteză. Credea că poți trăi cu diformități.

Acum era legat într-un leagăn din material spongios. Fruntea boltită îi era acoperită de broboane de sudoare. Ochii îi străluceau în întuneric asemeni unor mărgele. Era un om foarte bolnav. Odată avusese o minte destul de limpede ca să arunce o bombă cu gheață în mijlocul unei adunări a Consiliului Sindicatelor, căptușind o duzină din ei cu o otrăvire gravă cu raze gamma, dar acum abia putea deosebi partea de sus de cea de jos, stânga de dreapta.

Barrett se aplecă asupra lui și spuse:

– Ce mai faci, Bruce?

– Cine-i acolo?

– Jim. E o noapte frumoasă, Bruce. N-ai vrea să vii puțin afară să iei o gură de aer proaspăt? E aproape Lună plină.

– Trebuie să mă odihnesc. Ședința comitetului mâine...

– S-a amânat.

– Dar cum se poate? Revoluția...

– S-a amânat și aia. Nu se știe pe când.

– Desființează celulele? întrebă Valdosto aspru.

– Nu știu încă. Așteptăm ordine. Vino afară, Bruce. Aerul o să-ți facă bine.

Bombănind, Valdosto se lăsă dezlegat. Quesada și Barrett îl puseră pe picioare și îl sprijiniră până la ușa barăcii. Barrett îl zări pe Hahn în umbră. Gura îi deveni sinistră din cauza șocului.

Stăteau împreună în fața barăcii. Barrett arătă spre Lună:

– Are o culoare atât de frumoasă aici. Nu ca lucrul acela mort din Frontul de Sus. Și uite, uite acolo jos, Bruce! Marea lovindu-se de țărmul stâncos. Rudiger a ieșit la pescuit. Îi pot vedea barca în lumina Lunii.

– Biban vărgat, spuse Valdosto. Peștișori aurii. Poate o să prindă niște peștișori aurii.

– Nu sunt peștișori aurii aici. Nu au apărut încă. Barrett căută în buzunar și scoase ceva lucios și neregulat

de aproape doi inci lungime. Era scheletul unui trilobit mic. Îl oferi lui Valdosto care scutură din cap.

– Nu-mi da crabul ăla șui.

– E un trilobit, Bruce. E mort, dar așa suntem și noi. Suntem la un miliard de ani în propriul nostru trecut.

– Trebuie să fii nebun, spuse Valdosto cu o voce joasă și calmă care-i dezmințea privirea sălbatică. Luă trilobitul din mâna lui Barrett și-l aruncă spre stânci. „Crab șui", mormăi el.

Quesada dădu din cap cu tristețe. Împreună cu Barrett îl conduseră pe bolnav în baracă. Valdosto nu protestă când medicul îi dădu sedativul: mintea sa îngreunată, răzvrătindu-se total împotriva monstruosului concept că fusese exilat într-un trecut neconceput de îndepărtat, avea acum nevoie de liniște, somnul fiind binevenit.

Când ieșiră afară, Barrett îl văzu pe Hahn ținând trilobitul în palmă și uitându-se gânditor la el. Hahn i-l oferi dar Barrett refuză.

– Păstrează-l, dacă-ți face plăcere, spuse el. Sunt o mulțime acolo de unde l-am luat.

Trecură mai departe. Îl găsiră pe Ned Altman lângă baracă, îngenuncheat și netezind cu mâinile forma grosolană și stângace a ceea ce, după șoldurile exagerate și pieptul proeminent, părea să fie imaginea unei femei. Se ridică în momentul în care își făcură apariția. Altman era un omuleț plăcut cu păr blond și cu sprâncene albe, aproape invizibile. Spre deosebire de ceilalți oameni din Stație el fusese într-adevăr un om politic, cu vreo cincisprezece ani în urmă, înainte de a se ajunge la mitul capitalismului sindical și de a se alătura unei organizații subterane. Opt ani la Hawksbill Station îl aduseseră în starea asta.

– Am sperat să fie fulgere în ploaia de astăzi. Ele or să termine treaba. Dar nu sunt prea multe fulgere în această perioadă a anului. O să prindă viață și atunci am

să am nevoie de tine, doctore, să-i faci injecții și să-i aranjezi câteva din părțile grosolane.

Quesada forță un surâs.

– Aș fi bucuros să o fac, Ned. Dar știi condițiile.

– Sigur. Când o termin e a ta. Crezi că sunt un monopolist nenorocit? Am s-o împart. O să fie o listă de așteptare. Numai să nu uitați cine a făcut-o. O să rămână a mea ori de câte ori o să am nevoie de ea. Îl observă pe Hahn.

– Cine ești?

– E nou, spuse Barrett. Lew Hahn a venit în după-amiaza asta.

– Ned Altman, se recomandă acesta cu o plecăciune curtenitoare. Am fost în serviciul guvernului. Ești destul de tânăr, nu-i așa? Care e orientarea ta sexuală? Hetero?

Hahn tresări.

– Mă tem că da.

– E în regulă! N-am să mă ating de tine. Am un proiect în desfășurare. Dar vreau să știi că am să te pun pe listă. Ești tânăr și ai probabil mai multă nevoie decât unii dintre noi. N-am să te uit, chiar dacă ești nou aici.

Quesada tuși.

– Se cuvine să te odihnești, Ned. Poate mâine o să fulgere.

Altman nu opuse rezistență. Doctorul îl luă înăuntru și-l culcă, în vreme ce Hahn și Barrett studiau munca lui. Hahn arătă spre mijlocul siluetei:

– A lăsat deoparte ceva esențial, spuse el. Dacă plănuiește să facă dragoste cu această fată după ce-și termină creația, mai degrabă...

– Ieri era acolo, spuse Barrett. Cred că i-a schimbat orientarea. Quesada ieși din baracă. Își continuară drumul pe cărarea stâncoasă.

Barrett nu-și făcu circuitul complet în noaptea aceea. În mod obișnuit s-ar fi dus până la baraca lui Latimer,

care avea vederea spre mare, pentru că Latimer era pe lista lui de bolnavi. Dar Barrett îl vizitase pe Latimer o dată în ziua aceea și nu credea că piciorul lui sănătos, care începuse să-l doară, mai era în stare să facă o excursie atât de departe. Deci după ce el, Quesada și Hahn trecuseră pe la toate barăcile ușor accesibile și îl vizitară pe omul care se ruga făpturilor extraterestre să-l salveze, pe cel care încerca să evadeze într-un univers paralel unde totul era așa cum se cuvine să fie în lume și pe cel care zăcea pe patul de campanie oftând după orele când era treaz, Barrett spuse noapte bună însoțitorilor săi și-i dădu voie lui Quesada să-l ducă singur pe Hahn înapoi la baracă.

După ce-l observase pe Hahn o jumătate de zi, Barrett își dăduse seama că nu știa mai multe despre el decât atunci când căzuse prima dată pe „Nicovală". Era ciudat. Dar poate că Hahn va deveni mai deschis după ce va petrece câtva timp aici. Barrett se uită la Luna de culoarea somonului și căută în buzunar micul trilobit înainte de a-și aminti că i-l dăduse lui Hahn. Intră în baracă. Se întrebă cu câtă vreme în urmă își petrecuse Hahn luna de miere pe Lună.

Cinci

A doua zi dimineață, când Barrett ieși să-și ia micul dejun, prada lui Rudiger era împrăștiată în fața clădirii principale. Evident, avusese o bună partidă de pescuit nocturnă. Era un lucru obișnuit. Rudiger ieșea la pescuit trei sau patru nopți pe săptămână în mica șalupă pe care o cârpăcise cu câțiva ani în urmă din materialele salvate și luase cu el o echipă de prieteni pe care îi antrenase în folosirea îndemânatică a plaselor de pescuit.

Era o ironie ca Rudiger, anarhistul, omul care credea în individualism și în abolirea tuturor instituțiilor

politice să fie atât de potrivit pentru conducerea unei echipe de pescari. Dar descoperise că e greu să mânuiești singur plasele. Hawksbill Station avea multe mici ironii de felul acesta. Teoreticienii politici tind să-și înăbușe teoriile când sunt forțați să recurgă la măsurile pragmatice ale supraviețuirii.

Trofeul pescuitului nocturn era un cefalopod de vreo douăsprezece picioare lungime – un tub conic rigid din care se bălăbăneau câteva tentacule moi asemeni celor ale calmarului. Barrett se gândea că are o grămadă de carne. Duzini de trilobiți erau dispuși în jurul lui, aranjați după mărime, începând de la cei de un inci și terminând cu cei de trei picioare cu scheletele lor baroce. Rudiger pescuia pentru mâncare dar și pentru știință; evident acești trilobiți îi erau de prisos – specii pe care le studiase deja – altfel nu le-ar fi lăsat aici să ajungă în magaziile pentru hrană. Baraca îi era ticsită până în tavan de trilobiți. Faptul că îi colecționa și îi analiza îl ajuta să-și păstreze sănătatea mintală, dar nimeni nu-l invidia pentru hobby-ul său.

Lângă grămada de trilobiți erau câteva mănunchiuri de brahiopode arătând ca niște scoici zbârcite și o grămadă de melci. Apele calde și puțin adânci de lângă coastă colcăiau de viață, contrastând flagrant cu pământul dezgolit. Rudiger adusese și o moviliță de alge negre, strălucitoare. Barrett spera că cineva o să adune toate proviziile astea în refrigerator înainte de a se strica. Bacteriile distrugătoare lucrau mult mai încet aici decât în Frontul de Sus dar, câteva ore petrecute în aerul călduț, n-ar fi fost deloc bune pentru prada lui Rudiger.

Astăzi, Barrett plănuia să recruteze câțiva oameni pentru expediția anuală la Marea Interioară. În mod tradițional el conducea expediția dar accidentul suferit îl împiedica să se gândească măcar să mai meargă vreodată.

În fiecare an o duzină de bărbați vânjoși plecau într-o recunoaștere de mare întindere, descriind un cerc uriaș, șerpuind spre nord-vest până când ajungeau la mare, apoi o luau spre sud ca să se întoarcă la Stație. Unul din scopurile călătoriei era să adune orice gunoi temporal care putea să se fi materializat în vecinătatea Stației pe parcursul anului trecut. Nu exista nicio cale de a ști mărimea marjei de eroare permise în timpul primelor încercări de a construi Stația, iar tehnica transmiterii prin împrăștiere a aruncării materialului în trecut fusese foarte puțin sigură. Materialele noi apăreau tot timpul, acestea fuseseră îndreptate către Minus Un Miliard Două Sute Cinci, dar nu ajungeau acolo decât cu câteva decade mai târziu. Hawksbill Station avea nevoie de tot echipamentul de rezervă pe care îl putea căpăta și Barrett nu pierdea nicio ocazie să adune toate resturile.

Cu toate acestea mai exista un motiv al expedițiilor la Marea Interioară. Incursiunile serveau drept punct de atracție al anului: un ritual anual, un pretext pentru o datină. Aici era un rit al primăverii. Cei mai puternici doisprezece bărbați, ducându-se pe jos până la depărtatele țărmuri stâncoase ale mării calde ce desemna mijlocul Americii de Nord, îndeplineau obiceiul cel mai apropiat de o funcție religioasă în Hawksbill Station deși când ajungeau la Marea Interioară nu făceau ceva mistic, ci doar să prindă câțiva trilobiți și-i mâncau. Expediția însemna pentru Barrett mai mult decât ar fi crezut. Abia acum, când nu mai putea să meargă, își dădea seama de asta.

Dar anul trecut se cățărase pe lespezile dislocate de acțiunea neobosită a valurilor, aventurându-se fără un motiv bine definit pe un teritoriu riscant, iar oasele sale îmbătrânite îl trădaseră.

Adesea noaptea, asudat, se trezea ca să scape de visul în care retrăia momentul acela hidos: alunecând și

izbindu-se de stânci, o masă de piatră dislocată de nu se știe unde prăbușindu-se într-un impact de necrezută agonie pe piciorul său, înțepenindu-l, zdrobindu-l. Nu putea uita zgomotul oaselor care se sfărâmau, nici marșul spre casă de-a lungul a sute de mile de stâncă golașă, trupul său schilodit atârnând între siluetele curbate ale însoțitorilor săi. Credea că o să-și piardă piciorul dar Quesada îl cruțase de amputare. Nu mai putea să mai pună piciorul în pământ și nici să-și mai lase greutatea pe el vreodată. Ar fi fost mai simplu să i se taie terminația moartă. Cu toate acestea, Quesada s-a opus. Cine știe, spusese el, poate într-o zi ne vor trimite o trusă de transplant. Nu mai pot reconstitui un picior care a fost amputat. Și-așa, Barrett își păstrase piciorul zdrobit, dar de atunci nu mai fusese același om iar acum altcineva trebuia să conducă marșul.

Se întrebă cine-ar putea să o facă.

Quesada era cel mai potrivit. După Barrett el era cel mai puternic om de aici, puternic din toate punctele de vedere. Dar nu se putea lipsi de Quesada la Stație. Ar fi fost nimerit să aibă un medic în timpul expediției dar era vital să aibă unul și aici. După ce se gândi puțin, Barrett îl desemnă pe Charley Norton drept conducător. Îl adăugă pe Ken Belardi – cineva cu care Norton să poată discuta. Rudiger? Un adevărat punct de sprijin anul trecut, după rănirea lui Barrett; acesta nu era prea încântat să-l lase pe Rudiger să plece pentru un timp atât de îndelungat; adevărat, avea nevoie de oameni în putere pentru expediție, dar nu voia nici să lase stația de bază, căminul, pe mâna invalizilor, a nebunilor și a psihopaților. Rudiger rămânea. Doi dintre partenerii săi de pescuit fură trecuți pe listă, de asemenea Sid Hutchet și Arny Jan-Claude.

Barrett se gândi să-l introducă și pe Don Latimer în grup. Latimer devenise un caz mental limită, însă destul

de rațional, cu excepția momentelor în care se lăsa pradă meditațiilor sale psionice și, la urma urmei, nu avea să-l care nimeni în spate. Pe de altă parte Latimer era colegul de cameră al lui Lew Hahn. Deci Barrett îl voia pe Latimer pe-aproape ca să nu-l scape din ochi pe Hahn. Flirta cu ideea de a-i trimite pe amândoi dar o respinse. Hahn era încă o cantitate necunoscută. Era prea riscant să-l lase să plece acum cu echipa de la Marea Interioară. Cu toate acestea, va face parte probabil din grupul primăverii viitoare.

În cele din urmă, Barrett își alese cei doisprezece oameni. Le scrisese numele cu cretă pe tăbliță de ardezie din fața sălii de mese și îl găsi pe Charley Norton la micul dejun. Îl informă că va prelua conducerea.

I se părea ciudat să știe că va trebui să stea acasă în timp ce ceilalți plecau. Era o acceptere a faptului că începea să abdice după ce condusese Stația atât de multă vreme. Un bătrân schilod, asta ajunsese, chiar dacă-i plăcea sau chiar dacă nu-i plăcea să admită. Fusese aruncat într-o situație cu care trebuia să se împace cât mai repede.

După-amiază oamenii expediției de la Marea Interioară se strânseră să-și aleagă echipamentul și să-și stabilească itinerariul. Barrett se ținea deoparte. Acum era afacerea lui Charley Norton. Făcuse opt sau zece călătorii și știa ce are de făcut. Barrett nu voia să se amestece.

Dar un impuls masochist îl trăgea să facă o călătorie pe cont propriu. Dacă anul acesta nu putea să vadă apele vestice, cel puțin putea să facă o vizită Atlanticului în curtea din spatele casei. Barrett se opri la infirmerie și văzând că doctorul lipsea se servi cu un tub de stimulator neural. Șchiopătă de-a lungul drumului estic până ajunse la câteva sute de iarzi depărtare de clădirea principală. Acolo își dădu pantalonii jos, făcându-și câte o injecție

rapidă în fiecare coapsă. Pentru piciorul bun prima dată și-apoi pentru cel zdrobit. Asta o să-i amorțească mușchii îndeajuns ca să poată face un drum mai lung fără să simtă focul durerii în încheieturile răzvrătite. Știa că va plăti pentru asta opt ore mai târziu, când stimulatorul își va pierde efectul și impactul total al efortului îl va lovi ca un milion de pumnale. Dar dorea să accepte acest preț.

Drumul spre mare era lung și pustiu. Hawksbill Station fusese așezată pe marginea estică a Appalachiei, la mai mult de opt sute de picioare deasupra nivelului mării. În primii șase ani, oamenii din Stație ajungeau la ocean printr-un drum de sinucigaș care tăia stâncile abrupte, însă Berrett inițiase un proiect de săpături pentru o cărare. Acum trepte largi duceau spre Atlantic. Cioplirea lor în stâncă ținuse ocupați mulți oameni pentru o groază de vreme; prea ocupați ca să-și mai facă griji sau ca să alunece în nebunie. Barrett regreta că nu mai putea concepe un alt proiect de muncă rivalizând cu acesta, ca să-i țină ocupați și astăzi.

Treptele formau o succesiune de platforme mititele care coborau în spirală spre marginea apei. Era un drum obositor chiar și pentru un om sănătos. Pentru Barrett, în condiția sa actuală, era o încercare. Îi lua două ore să coboare pe o distanță care în mod normal putea fi traversată în jumătate din acest timp. Când ajunse jos se lăsă să cadă. Era frânt de oboseală. Se afla pe o stâncă plată mângâiată de valuri. Atunci își scăpă cârja. Degetele mâinii stângi îi erau înțepenite și deformate de la cârjă iar trupul scăldat de sudoare.

Apa arăta cenușie și semăna cu petrolul. Barrett nu putea explica lipsa de culoare dominantă în lumea Cambrianului Târziu, cu cerul acela sumbru, dar inima îi tresări din nou cu putere când zări niște vegetație verde. Îi era dor de clorofilă. Vălurelele întunecate se loveau de

stânca lui împingând înainte și înapoi o masă plutitoare de alge negre. Marea se întindea la infinit. Nu avea nici cea mai mică idee dacă măcar o zonă din Europa era deasupra apei în această epocă. În cea mai mare parte a timpurilor aproape toată planeta fusese scufundată. Doar la câteva sute de milioane de ani după aceea stâncile albe și fierbinți ale solului ieșiră la suprafață. Părea că tot ce există deasupra apei pe pământ era câte-o fâșie de teritoriu, ba ici, ba dincolo. Himalaya se născuse deja? Stâncoșii? Anzii? Știa granițele aproximative ale Americii de Nord din Cambrianul Târziu, dar în rest, totul rămânea mister. Golurile din cunoștințe nu erau ușor de umplut când singura legătură cu Frontul de Sus se făcea prin transportul unidirecțional. Hawksbill Station trebuia să se bazeze pe materialul de lectură sosit întâmplător, care venea înapoi în timp. Era groaznic de frustrant să-ți lipsească informații pe care le poate furniza acum orice text de geologie la nivel de colegiu.

În timp ce privea, un trilobit mare ieși pe neașteptate din apă. Era de tipul celor cu coada ca un țăruș, lung de aproape un iard, cu o carapace purpurie ca o pătlăgică și cu un aranjament țepos de spini subțiri de-a lungul marginilor. Părea să aibă o mulțime de picioare dedesubt. Trilobitul urcă pe țărmul lipsit de nisip, de plajă – doar o platformă de stâncă – și înainta până ajunse la opt sau zece picioare depărtare de apă.

„Bravo ție!" gândi Barrett. „Poate ești primul care a ieșit vreodată pe țărm să vadă cum este... Pionierul! Deschizătorul de drumuri."

Îi veni în minte că acest aventuros trilobit ar putea fi strămoșul tuturor creaturilor uscatului, din eonii care aveau să vină. Era un nonsens biologic, dar mintea obosită a lui Barrett imagina un tablou al unui proces evolutiv, cu pești și amfibii, reptile și mamifere, iar omul

oprind lanțul neștirbit care pornea de la această ființă grotescă și împlătoșată și care se mișca în cercuri nesigure la picioarele lui.

„Și dacă te-aș călca în picioare?" se gândi el.

O mișcare rapidă – sunetul carapacei zdrobite – zvârcolirea sălbatică a unei oști de picioruțe... Și întregul lanț al vieții a fost distrus la prima lui verigă. Evoluție nerealizată! Nicio creatură terestră nu se va mai dezvolta vreodată! Prin coborârea acestui picior greoi tot viitorul se va schimba și nu va mai exista niciodată vreo Hawksbill Station, vreo rasă umană vreun James Edward Barrett. Într-o secundă va avea și el revanșa sa asupra celor care îi condamnaseră să-și trăiască zilele în acest loc. Și eliberarea...

Își reveni. „Imaginație bolnavă! Celelalte miliarde vii și-ar fi văzut de treabă".

Nu făcu nimic. Trilobitul își termină rătăcirea înceată pe stâncile de pe linia țărmului și se aruncă înapoi în apă, neatins.

Vocea moale a lui Don Latimer îi lovi auzul:

– Te-am văzut stând aici, Jim. Te deranjează dacă rămân cu tine?

Barrett se întoarse surprins. Latimer coborâse atât de încet de la baraca lui din vârful dealului, încât el nu auzise nimic. Zâmbi silit și îi făcu semn lui Latimer spre o stâncă alăturată.

– Pescuiești? întrebă Latimer.

– Nu. Un bătrân stând la soare!

– Ai făcut atâta cale doar ca să stai la soare? râse Latimer. Dă-i drumul! Încerci să scapi de toate și probabil doreai să nu te fi deranjat.

– Nu-i adevărat. Stai aici. Cum se acomodează noul tău coleg de cameră?

– A fost ciudat, murmură Latimer. Ăsta-i unul din motivele pentru care am coborât să stau de vorbă cu tine.

Se aplecă și privi iscoditor în ochii lui Barrett.

– Jim, spune-mi, crezi că sunt nebun?

– De ce aș crede asta?

– Încercarea mea de a trece într-un alt tărâm al conștiinței. Știu că ești sceptic și încăpățânat. Probabil ești convins că nu este decât o mare prostie.

Barrett ridică din umeri.

– Dacă vrei adevărul gol-goluț, să știi că asta cred. N-am nici cea mai mică speranță că o să ne duci undeva, Don. Cred că e o risipă de timp și de energie pentru tine. Să stai acolo ore în șir, exploatându-ți puterile psionice sau, mă rog, ce faci tu acolo. Dar nu cred că ești nebun. Cred că ești subjugat obsesiei tele și că umbli după ceva lipsit de o bază serioasă, adică nu mergi pe o cale mintală rezonabilă. Am fost destul de clar?

– Mai mult decât clar. Nu-ți cer să ai încredere în cercetările mele, dar nu vreau să mă crezi un lunatic pentru că încerc să fac acest lucru. E important să mă privești ca pe un om sănătos, altfel ceea ce vreau să-ți spun despre Kahn nu o să aibă nicio valoare pentru tine.

– Nu văd legătura.

– Asta e, spuse Latimer. Pe baza observațiilor de o seară mi-am format o părere despre Hahn. E genul de opinie care ar putea fi emisă de un paranoic și dacă crezi că sunt nebun nu mai ai cum să ții seama de ideea pe care mi-am făcut-o despre Hahn.

– Nu te cred nebun. Ce părere ți-a făcut?

– Că ne spionează.

Barrett făcu un efort serios să-și înăbușe hohotul de râs care ar fi zdruncinat fragilul respect de sine a lui Latimer.

– Spionează? spuse el neglijent. Doar nu crezi asta. Cum poate cineva să spioneze aici? Vreau să spun, cum și-ar putea raporta descoperirile?

– Nu știu, spuse Latimer. Dar noaptea trecută mi-a pus un milion de întrebări. Despre tine, despre Quesada, despre câțiva dintre bolnavi vroia să știe totul.

– Curiozitatea normală a unui nou-venit.

– Jim, lua notițe. L-am văzut după ce crezuse că am adormit. A stat treaz două ore și a scris totul într-un carnețel.

Barrett se încruntă.

– Poate o să scrie un roman despre noi.

– Vorbesc serios, continuă Latimer. Întrebări-notițe. Și e șmecher. Încearcă să-l faci să vorbească despre el însuși.

– Am încercat. N-am aflat prea multe.

– Știi de ce-a fost trimis aici?

– Nu.

– Nici eu! accentuă Latimer. A zis ceva de crime politice dar era al naibii de vag. Părea că abia știe de ce este în stare guvernul actual, lăsând la o parte părerile despre el însuși. Nu detectez convingeri filozofice profunde la Mr Hahn. Iar tu știi tot atât de bine ca și mine că Hawksbill Station este o adunătură de rebuturi a revoluționarilor, agitatorilor, subversivilor și a tot felul de gunoaie asemănătoare, dar niciodată n-am avut prizonieri de felul ăsta aici.

Barrett spuse rece:

– Sunt de-acord cu faptul că Hahn este o enigmă, dar pentru cine ar putea spiona? Nu are niciun mijloc de a trimite informații dacă e cumva agent al guvernului. E țintuit aici pentru totdeauna, la fel ca noi.

– Poate a fost trimis să ne supravegheze, să se asigure că nu punem la cale ceva pentru a evada. Poate e un voluntar care a renunțat de bună voie la o viață în secolul XXI ca să poată veni printre noi și să ne pună bețe-n roate dacă clocim ceva. Poate le e teamă că am inventat călătoria în viitor ori prin asta am deveni o

amenințare pentru concordanța liniilor temporale. Orice. Deci Hahn vine printre noi ca să-și bage nasul pe aici și să blocheze orice pericol înainte de-a se întâmpla ceva.

Barrett simți un semnal de alarmă. Văzu cât de repede se îndrepta Latimer spre un comportament paranoic; în șase propoziții trecuse de la expresia rațională a unei suspiciuni justificabile, la frica îngrozitoare că oamenii din Frontul de Sus aveau să prevină și să blocheze calea de evadare pe care aproape o perfecționase.

Păstrând același ton îi spuse lui Latimer:

– Nu cred că e cazul să te îngrijorezi. Hahn e o persoană ciudată, dar nu a venit aici ca să ne facă necazuri. Tipii din Frontul de Sus ne-au făcut deja toate necazurile posibile pe care ar dori să ni le facă.

– Oricum, ai să-l supraveghezi, nu?

– Știi că da. Și nu ezita să mă anunți dacă Hahn mai face ceva neobișnuit. Ești cel mai în măsură să observi.

– O să-l urmăresc, aprobă Latimer. Nu putem accepta niciun spion din Frontul de Sus printre noi. Se ridică în picioare și-i zâmbi lui Barrett. Acum te las să stai la soare, Jim.

Latimer urcă pe cărare; Barrett se uită după el până când ajunse aproape de vârf, doar un punct șters pe peretele stâncos. După câtva timp Barrett își luă cârja și se ridică. Stătea așa, uitându-se la valuri și scufundându-și cârja în apă, alungând niște animale mici care se agitau în adâncuri. În cele din urmă se întoarse și începu urcușul lung și greoi, înapoi spre Stație.

Șase

Trecură câteva zile până când Barrett avu posibilitatea să-l ia de o parte pe Hahn pentru o discuție politică. Echipajul pentru călătoria spre Marea Interioară plecase

și, într-un fel, era cam rău, deoarece Barrett ar fi putut să folosească serviciile lui Charley Norton ca să străpungă armura lui Hahn. Dacă exista cineva care să poată descoperi adâncimea convingerilor marxiste ale lui Hahn, acela era Norton. Dar Norton conducea expediția, așa că Berrett trebuia să-l descoasă singur. Marxismul său era cam învechit și nu putea să-și croiască drum cu pricepere lui Norton prin școlile: leninistă, stalinistă, trotskistă, hruscevistă, maoistă, berenkovskistă și mgumbwistă. Totuși știa ce întrebări să pună.

Alese o seară ploioasă, când Hahn părea să fie destul de abordabil. În seara aceea se distraseră vreo oră cu un film ingenios făcut pe computer pe care Sid Hutchett îl programase săptămâna trecută. Frontul de Sus fusese destul de amabil să le trimită un computer modest iar Hutchett îl adaptase pentru crearea desenelor animate, specificând grosimile și lungimile liniilor, nuanțelor de gri și progresia unităților rasterului. Era o treabă simplă, dar remarcabil de inteligentă, care dădea strălucire unei seri plicticoase.

Mai târziu, văzând că Hahn era destul de relaxat, că lăsase garda puțin mai jos, Berrett atacă:

– Hutchett e o pasăre rară. L-ai întâlnit cumva înainte de a pleca în expediție?

– Un tip înalt, cu un nas ascuțit și fără bărbie?

– El e... Un băiat deștept. Era cel mai bun operator de computere de la Frontul Continental de Eliberare. Până când l-au prins, în '19. A programat transmisia aceea falsă în care Cancelarul Dantell își denunța propriul regim. Îți amintești?

– Nu sunt sigur. Hahn se încruntă. Cu cât timp în urmă s-a întâmplat?

– Transmisia a fost în 2018. Să se fi întâmplat cu atât de mult timp în urmă față de vremurile tale?... Acum unsprezece ani.

– Atunci aveam nouăsprezece ani, spuse Hahn. Cred că nu eram prea sofisticat din punct de vedere politic.

– Poate că erai prea ocupat cu studiul științelor economice.

Hahn făcu o grimasă:

– Adevărat. Adâncit în groaznica știință.

– Și n-ai auzit niciodată transmisia aceea? Nici măcar n-ai auzit de ea?

– Trebuie să fi uitat.

– Cea mai bună farsă a secolului și tu ai uitat de ea? Sigur că știi despre Frontul Continental de Eliberare.

– Sigur.

Hahn nu părea în apele lui.

– Din care grup zici că făceai parte?

– Cruciada de Eliberare a poporului.

– Nu-l cunosc. Unul din grupurile mai noi?

– Mai puțin de cinci ani vechime. A început în California.

– Care este programul lui?

– O, cel obișnuit, spuse Hahn. Alegeri libere, guvern reprezentativ, o deschidere a dosarelor de securitate, restaurarea libertăților civile.

– Și orientarea economică? Pur marxistă sau una din mlădițele ei?

– Cred că niciuna. Credeam într-un fel de, ei bine, într-un fel de capitalism cu îngrădiri guvernamentale.

– Puțin către dreapta socialismului statal și puțin către stânga pentru un *laissez faire*? sugeră Barrett.

– Cam așa ceva.

– Dar acest sistem a fost încercat și a dat greș, nu-i așa? Și-a trăit traiul. Ducea inevitabil spre socialismul total care producea lovitură compensatoare a capitalismului sindical și apoi aveam un guvern care se pretindea partizanul libertății absolute și care de fapt sugruma toate

libertăţile individuale. Deci dacă organizaţia ta voia pur şi simplu să întoarcă timpul în 1955, eu cred că nu era mare lucru de capul ei.

Hahn părea plictisit.

– Înţelege că nu făceam parte din consiliile ideologice de vârf.

– Simplu economist?

– Asta-i. Eu făceam planuri de convertire la sistemul nostru.

– Te bazai în munca ta pe liberalismul modificat al lui Ricardo?

– Da, într-un fel.

– Şi evitai tendinţa spre fascism care a fost descoperită în gândirea lui Keynes?

– S-ar putea spune şi aşa, acceptă Hahn. Se ridică rapid şi surâzând vag. Uite, Jim, mi-ar place foarte mult să continuăm discuţia asta dar altădată, acum trebuie să plec. Ned Altman a vorbit cu mine să-l ajut să facă un dans al fulgerului, ca să aducă la viaţă grămada aia de gunoi. Deci, dacă nu te deranjează...

Hahn bătu repede în retragere.

Acum, Berrett era mai uimit ca niciodată. Hahn nu discutase de loc în contradictoriu. Făcuse o conversaţie anemică şi şchioapă, lăsându-se împins dintr-o parte în alta de întrebările lui Berrett. Şi trântise o mulţime de prostii. Nu părea să-l deosebească pe Keynes de Ricardo şi nici nu-i păsa de chestia asta, ceea ce era ciudat pentru un om care spusese că este economist. Habar n-avea pentru ce luptă propriul său partid politic. Avea prea puţine cunoştinţe despre revoluţionari, nu ştia nici măcar de uluitoarea farsă a lui Hutchett de acum unsprezece ani.

Era fals din cap până-n picioare.

Totuşi cum putuseră să creadă că acest puşti merită exilul la Hawksbill Station? Aici veneau doar marii

agitatori. Condamnarea unui om la Hawksbill Station era asemeni unei pedepse cu moartea, iar această sentință nu se dădea prea ușor. Barrett nu-și putea imagina de ce se afla Hahn aici. Părea profund îndurerat de faptul că fusese exilat și evident lăsase în urmă o nevastă tânără mult-iubită, dar nimic altceva nu mai părea adevărat.

Era așa cum sugerase Latimer – un fel de spion?

Barrett respinse total această idee. Nu voia să se molipsească de paranoia lui Latimer. Guvernul nu ar fi avut niciun interes să trimită pe cineva doar ca să spioneze o adunare de revoluționari îmbătrâniți care nu-i mai puteau face vreodată necazuri, într-o călătorie fără întoarcere spre Cambrianul Târziu. Dar atunci ce căuta Hahn aici?

Barrett își propusese să-l supravegheze în continuare. O parte din urmărire o va lua pe seama lui. Dar avea și o mulțime de ajutoare: Latimer, Altman și încă șase sau șapte oameni. Latimer recrutase cea mai mare parte a cazurilor psihice ambulatorii, cei care funcționau superficial dar erau copleșiți de tot felul de temeri și credulități.

Îl vor urmări toți pe noul-venit.

Într-a cincea zi de la sosire, Hahn merse la pescuit cu echipa lui Rudiger. Barrett stătu multă vreme pe țărm, urmărind cu privirea bărcuța care sălta pe valurile Atlanticului în devenire. Rudiger nu se îndepărta niciodată prea mult – opt sute, o mie de iarzi – dar chiar și acolo apa era învolburată. Valurile se năpusteau cu o putere adunată cale de multe sute de mile. Platforma continentală forma un unghi mare cu țărmul, astfel încât, chiar la o distanță considerabilă în larg, apa nu era prea adâncă.

Rudiger făcuse sondaje la o milă în larg și nu constatase o adâncime mai mare de 160 de picioare. Nimeni nu ajunsese mai departe de o milă.

Nu pentru că le era frică să nu cadă în afara lumii dacă mergeau mult spre est, ci pentru că o milă era o distantă

apreciabilă de vâslit într-o barcă deschisă cu vâsle mici și butucănoase făcute din cutii vechi de împachetat. Frontul de Sus nu se gândise să strice pentru ei un motor atașabil la o ambarcațiune.

Privind orizontul, Barrett avu un gând ciudat. I se spusese că echivalentul feminin al Hawksbill Station era izolat în siguranță – de neatins – la câteva milioane de ani mai sus pe linia temporală. Dar cum putea să fie sigur de asta? Ar putea să existe o altă Stație undeva în același an și nu vor ști niciodată de ea. O tabără de femei, să spunem, trăind de cealaltă parte a oceanului sau de cealaltă parte a Mării Interioare.

Știa că nu prea era plauzibil. Având la dispoziție întregul trecut pentru a alege, țâfnoșii de pe Frontul de Sus nu și-ar asuma nici cel mai mic risc pentru ca cele două grupuri de exilați să se întâlnească și să dea naștere la un trib de mici subversivi. Ar lua orice precauție ca să pună o impenetrabilă barieră de epoci între ei. Totuși Barrett se gândea că ar merita să modeleze această ipoteză ca să sune convingător pentru ceilalți. Cu puțin efort, i-ar convinge probabil să creadă și în existența altor lumi simultane cu Hawksbill Station, împrăștiate pe acest nivel temporal. „Ceea ce ar putea fi salvarea noastră", se gândi el. Crizele de psihoză degenerativă deveniseră fenomene de masă. Prea mulți oameni erau aici de prea multă vreme și o cădere nervoasă o alimenta pe următoarea în această lume aparent goală, lipsită de verigile sociale, care nu era destinată făpturilor dotate cu rațiune. Oamenii aveau nevoie de proiecte care să-i facă să meargă mai departe. Începuseră să alunece în proiecte nesăbuite, ca iubita lui Frankenstein concepută de Altman sau căutarea psionică a lui Latimer.

„Să presupunem", gândea Barrett, „că aș putea să-i stimulez să ajungă la celelalte continente. O expediție în jurul lumii. Poate ar putea construi un fel de corabie uriașă. Asta o să țină o mulțime de oameni ocupați pentru mult

timp. Şi o să aibă nevoie de instrumente de navigaţie – compase, sextante, cronometre, tot felul de fleacuri. Cineva va trebui să improvizeze un aparat de emisie-recepţie... Era un proiect care ar putea să le ia treizeci sau patruzeci de ani." „Un ţel pentru energiile noastre", se trezi că articulează în şoaptă. „Bineînţeles nu am să mai apuc ziua în care corabia o să fie lansată la apă. Dar chiar şi aşa, este o cale de a opri dezastrul. Ne-am construit scările spre mare. Acum avem nevoie de ceva mai important de realizat. Mâini inutile lucrează pentru minţi inutile... minţi bolnave..."

Îi plăcea ce pusese la cale. De câteva săptămâni, Barrett îşi făcea griji pentru starea proastă a lucrurilor în Staţie şi căuta o cale să-i pună capăt. Acum credea că găsise ceva. Umbla de colo până colo, atent să nu-şi trădeze intenţiile, gândurile. Se oprise nehotărât.

Întorcându-se, îi văzu pe Latimer şi pe Altman stând în spatele său, la câţiva paşi.

– De când staţi aici, întrebă el?

– De două minute, spuse Latimer. Ti-am adus ceva să arunci o privire.

Altman dădu din cap cu putere.

– Trebuie s-o citeşti. Ţi-am adus-o special ca s-o citeşti.

– Ce-i asta?

Latimer îi înmâna un teanc de hârtii îndoite.

– Le-am găsit în cuşeta lui Hahn după ce-a plecat cu Rudiger. Ştiu că nu trebuia să dau buzna în lucrurile lui dar trebuia să arunc o privire pe ce-a scris. Uite! E spion!

Barrett trase cu ochiul la hârtiile din mână.

– Am să le citesc mai târziu. Despre ce este vorba?

– E o descriere a Staţiei şi o caracterizare a celor mai mulţi dintre noi, spuse Latimer. Zâmbi îngheţat. Părerea personală a lui Hahn este că am înnebunit. Despre tine are însă o părere mai bună. Dar nu cu mult.

Altman adăugă:

– Şi se mai şi învârte în jurul „Ciocanului".

– Mai clar!

– L-am văzut ducându-se acolo noaptea trecută. A intrat în clădire. L-am urmărit. Se uita la „Ciocan".

– De ce nu mi-ai spus imediat? pufni Barrett.

– Nu credeam că este important, răspunse Altman. Trebuia să vorbesc mai întâi cu Don. Şi nu puteam până când Hahn nu pleca la pescuit.

– Ascultă Ned, dacă îl mai prinzi vreodată pe Hahn că se apropie de echipamentul pentru călătoria în timp, mă anunţi imediat fără să te consulţi cu Don sau cu altcineva, clar?

– Clar, răspunse Altman, apoi chicoti. Ştii ce cred? Cei din Frontul de Sus s-au hotărât să ne extermine. Hahn a fost trimis aici să ne controleze, într-o misiune sinucigaşă. Apoi ne vor trimite o bombă – prin „Ciocan" – şi ne vor arunca în aer. Trebuie să stricăm „Ciocanul" şi „Nicovala" înaintea lor.

– Dar de ce-ar trimite un voluntar într-o misiune sinucigaşă? întrebă Latimer. Doar dacă nu au vreo metodă de a-şi salva spionul.

– În orice caz nu trebuie să ne asumăm niciun risc, replică Altman. Să stricăm „Ciocanul" ca să-l împiedicăm să ne bombardeze din Frontul de Sus.

– Ar fi o idee foarte bună dar...

– Tăceţi amândoi! mârâi Barrett. Lăsaţi-mă să mă uit pe hârtii. Se depărta câţiva paşi şi se aşeză pe o lespede de piatră. Desfăcu hârtiile şi începu să citească.

Şapte

Hahn avea un scris înghesuit, ilizibil, care conţinea maximum de informaţii într-un spaţiu minim, ca şi cum ar fi considerat risipirea hârtiei ca pe un păcat mortal.

Şi avea destulă dreptate, hârtia fiind un lux. Evident, Hahn adusese aceste foi cu el din Frontul de Sus. Cu toate acestea, scria clar. Deci astea îi erau părerile dureroase.

Scrisese o analiză a condiţiilor din Hawksbill Station scoţând în evidenţă tot ceea ce Berrett ştia că merge rău. Îi etichetase cu precizie pe cei de aici ca fiind revoluţionari îmbătrâniţi în care vechea fervoare se înăcrise; făcuse o listă cu cei care erau în mod sigur psihopaţi, cu cei care erau pe cale să devină şi cu cei care mai erau încă sănătoşi, precum Quesada, Norton şi Rudiger. Berrett era mirat văzând că Hahn îi categorisise chiar şi pe cei trei ca suferind de o puternică încordare nervoasă şi fiind predispuşi să se îmbolnăvească în orice moment. Pentru el, Quesada, Norton şi Rudiger păreau tot atât de echilibraţi ca şi în momentul când căzuseră pe „Nicovala" din Hawksbill Station; dar putea fi efortul distorsionat al simţurilor sale înceţoşate. Pentru cineva din afară, ca Hahn, lucrurile apăreau altfel, poate mai clare.

Barrett se forţă să nu-şi iasă din sărite când îşi văzu evaluarea făcută de Hahn.

Nu era mulţumit când ajunse la ea.

Barrett, scrisese Hahn, este ca o fasole puternică, rezistentă care a fost roasă în interior de termite. Pare solid, dar un şoc puternic l-ar face să clacheze. O rană recentă, la un picior, a avut în mod sigur un efect nociv asupra lui. Ceilalţi oameni spun că era un bărbat viguros din punct de vedere fizic şi o mare parte din autoritatea sa provenea din statura şi forţa pe care le etala. Acum, abia mai poate să meargă. Dar simt că necazul lui Barrett rezultă din viaţa de la Hawksbill Station şi nu are prea mult de-a face cu şchiopătatul. A fost prea multă vreme separat de relaţiile umane normale. Exercitarea puterii i-a dat iluzia stabilităţii dar e o putere care acţionează în vid iar în interiorul lui s-au petrecut fenomene de care nu-şi

dă seama. Are neapărată nevoie de îngrijire medicală. S-ar putea să nu mai poată fi ajutat.

Barrett citi pasajul de câteva ori. Roasă în interior de termite... un șoc puternic... în interiorul lui s-au petrecut fenomene... neapărată nevoie de îngrijire medicală... să nu mai poată fi ajutat.

Era mai puțin supărat decât credea că ar trebui să fie. Hahn era îndreptățit să aibă părerile lui. În cele din urmă, Barrett încetă să-și mai recitească profilul și își continuă lectura până ajunse la ultima pagină a eseului lui Hahn. Se termina cu următoarele cuvinte:

„Prin urmare, recomand desființarea promptă a coloniei penale de la Hawkshill Station și acolo unde este posibil reabilitarea terapeutică a locuitorilor ei."

Ce dracu era asta?

Suna ca raportul unui purtător de cuvânt. Dar nu exista niciun mod de a expedia acest raport din Hawksbill Station. Propoziția finală spulbera toată viabilitatea a ceea ce fusese scris înainte. Evident, Hahn pretindea că întocmește un raport pentru guvernul din Frontul de Sus. Dar un zid de două miliarde de ani grosime împiedica primirea acestui raport. Deci Hahn suferea de deziluzii ca și Altman, ca și Valdesto, ca și ceilalți. Cu mintea sa înfierbântată, el credea că putea trimite mesajul spre Frontul de Sus, documente pompoase, descriind defectele și ciudățeniile colegilor săi de închisoare. Se contura o perspectivă înfiorătoare. Hahn putea fi nebun, dar nu era în Stație de prea multă vreme ca să fi înnebunit aici. Trebuie să fi venit deja bolnav.

Dar dacă nu mai utilizau Hawksbill Station ca pe un lagăr de prizonieri politici și începeau să o transforme într-un azil de nebuni?

O cascadă de nebuni revărsându-se asupra lor. Oamenii care trăiau într-o stare de stres, explicabilă prin

izolarea la care fuseseră supuși, vor trebui să-și împartă camerele cu nebunii obișnuiți. Barrett fu cuprins de frisoane. Împachetă la loc hârtiile lui Hahn și i le întinse lui Latimer care urmărea cu atenție de la câțiva iarzi depărtare.

– Ce părere ai? întrebă Latimer.

– Greu de evaluat. Dar foarte posibil ca prietenul Hahn să aibă tulburări emoționale. Pune chestiile astea exact de unde le-ai luat, Don. Și nu-i provoca lui Hahn nici cea mai mică bănuială că le-ai citit sau le-ai luat de acolo.

– Bine.

– Și vino la mine ori de câte ori crezi că apare ceva, ce-ar trebui să știu despre el, spuse Barrett. S-ar putea ca băiatul ăsta să fie foarte bolnav. N-ar fi exclus să aibă nevoie de tot ajutorul pe care i-l putem da.

Expediția care fusese la pescuit reveni în Stație după-amiază, devreme. Barrett văzu că bărcuța era plină ochi cu prada capturată, iar Hahn venea spre tabără cu brațele pline de trilobiți prinși cu cangea; era bronzat și mulțumit de ieșirea pe care-o făcuse. Barrett trecu pe-acolo să inspecteze prada. Rudiger era expansiv și ținea un crustaceu de un roșu-aprins care s-ar putea să fi fost stră-străbunicul tuturor homarilor fierți, cu excepția faptului că nu avea clești în față și nici coadă, iar în locul ei era un fel de țăruș triplu înfiorător. Avea cam două picioare lungime și era urât.

– O specie nouă! strigă Rudiger. Nu există nimic de felul ăsta în niciun muzeu. Aș vrea să-l pun undeva să fie găsit. Poate pe vârful unui munte!

– Dacă ar fi fost să fie găsit, l-ar fi găsit, îi aminti Barrett. Vreun paleontolog din secolul XX l-ar fi dezgropat. Așa că las-o baltă, Mel!

– Mă gândesc și eu la asta, interveni Hahn. Cum de încă n-a dezgropat nimeni din Frontul de Sus rămășițele

fosilelor de la Hawksbill Station? Nu-i îngrijorează că unul dintre primii vânători de fosile o să le găsească în straturile cambriene? Atunci să vezi scandal!

Barrett dădu din cap.

– Nu-i îngrijorează din următorul motiv: niciun paleontolog, de la începuturile științei și până la construirea Stației, în 2005, nu a dezgropat Hawksbill Station-ul. E o chestiune de arhive și nu au de ce să se teamă. Dacă a ieșit la lumină după 2005, toată lumea va ști ce s-a-ntâmplat. Nu e niciun paradox aici.

– În afară de asta, spuse Rudiger cu tristețe, peste un miliard de ani această limbă stâncoasă va fi pe fundul Atlanticului acoperită cu sedimente groase de o milă. Nu avem nicio șansă să fim găsiți sau ca cineva din Frontul de Sus să-l vadă pe tipul ăsta pe care l-am prins azi. Nu că mi-ar păsa, eu l-am văzut, îl voi diseca, pierderile sunt de partea lor.

– Dar regreți faptul că știința nu va afla niciodată de specia asta, spuse Hahn.

– Bineînțeles. Dar e vina mea? Știința cunoaște această specie. Eu sunt cel mai bun paleontolog al acestei epoci. Pot să fac ceva dacă nu am posibilitatea să-mi public descoperirile în ziarele de specialitate?

Se încruntă și plecă luând uriașul crustaceu roșu.

Hahn și Barrett se uitară unul la altul. Își zâmbiră, având în priviri o replică naturală și reciprocă la izbucnirea de nemulțumire a lui Rudiger. Apoi surâsul lui Barrett se stinse.

„... termite .....un șoc puternic..... îngrijire medicală..."

– E ceva în neregulă? întrebă Hahn.

– De ce?

– Te-ai întunecat, așa, de-odată.

– Am avut un junghi în picior, minți Barrett. Se mai întâmplă, știi. Uite, am să-ți dau o mână de ajutor să cari bunătățile alea. Diseară o să avem cocktail de trilobiți proaspeți!

Opt

Puțin înainte de miezul nopții, Barrett fu trezit de zgomotul unor pași lângă baracă. În timp ce se ridica și căuta comutatorul, Ned Altman intră bâjbâind. Barret îl privi somnoros.

– Ce se-ntâmplă?

– Hahn! șuieră Altman. Iar se învârte pe la „Ciocan". Tocmai l-am văzut intrând în clădire.

Barret își scutură somnolența asemeni unei foci țâșnind din valuri. Ignorând zvâcnetul din piciorul stâng, se ridică din pat și înșfacă niște haine. Era mai îngrijorat decât credea Altman. Dacă Hahn își băga nasul în mecanismul temporal și strica din întâmplare „Ciocanul", era posibil să nu se mai primească niciun alt transport din Frontul de Sus. Ceea ce însemna că toate încărcăturile viitoare, dacă vor mai fi, vor veni asemeni unor gloanțe trase la întâmplare și vor ateriza cine știe unde. Dar oricum, ce treabă avea Hahn cu mașina temporală?

Altman interveni:

– Latimer e acolo, îl supraveghează. A devenit bănuitor când Hahn nu s-a mai întors în baracă, a venit la mine și ne-am dus să-l căutăm. Era acolo, adulmecând în jurul „Ciocanului".

– Ce făcea?

– Nu știu. Imediat ce l-am văzut intrând am venit la tine. Don îl supraveghează.

Barrett se grăbi să iasă și făcu tot ce putu ca să fugă până la clădirea principală. Durerea îl săgeta ca și cum

șuvoaie de acid fierbinte i-ar fi trecut prin jumătatea inferioară a trupului. Cârja i se afunda fără milă sub brațul stâng în timp ce-și lăsa toată greutatea pe ea. Piciorul zdrobit, legănându-se liber, îl ardea rece. Piciorul drept, care ducea aproape toată povara, scârțâia și trosnea. Altman alergă gâfâind pe lângă el. Stația era pustie la această oră.

Când trecură pe lângă baraca lui Quesada, Barrett se gândi să-l trezească și să-l ia cu el. Dar renunță. Oricâte necazuri i-ar mai face Hahn, Barrett știa că se va descurca și singur. La urma urmelor, mai rămăsese ceva putere în bătrâna fasole roasă pe dinăuntru!

Latimer stătea la intrarea domului principal. Era pe cale să intre în panică sau poate chiar intrase. Se bâlbâia din cauza fricii și a șocului. Barrett nu mai văzuse pe cineva bâlbâindu-se într-așa hal. Îl lovi prietenește pe umărul firav cu palma lui uriașa și spuse aspru:

– Unde e?... Unde e Hahn?

– A... dispărut!...

– Ce vrei să spui? Unde s-a dus?

Latimer gemu. Fata îi era albă ca burta unui pește.

– S-a urcat pe „Nicovală", scăpă celălalt. A venit lumina, apoi strălucirea aceea!... Și Hahn a dispărut!

– Nu! spuse Barrett. E imposibil. Cred că te-nșeli.

– L-am văzut plecând!

– Se ascunde undeva în clădire, insistă Barrett. Închideți ușa! Căutați-l!

Altman se grăbi să adauge:

– Probabil a dispărut cu-adevărat, Jim! Dacă Don spune că a dispărut...

– S-a urcat direct pe „Nicovală". Apoi totul s-a-nroșit și-a dispărut.

Barrett strânse pumnii. O durere puternică în spatele frunții îl făcea să uite aproape de tot de picior. Acum

vedea ce greșeală făcuse. Se bizuise pe doi spioni care erau fără-ndoială nebuni. Dar nici acțiunea lui nu fusese a unui om sănătos. Așa slugă, așa stăpân! Ei bine, se bizuise pe Altman și pe Latimer iar acum aceștia îi dădeau informațiile la care te puteai aștepta din partea unor astfel de spioni.

– Ai halucinații, îi spuse tăios lui Latimer. Ned, îl trezești pe Quesada și-l aduci imediat aici. Tu, Don, stai pe loc la ieșire. Dacă apare Hahn zbieri din fundul plămânilor! Am să răscolesc clădirea în căutarea lui.

– Așteaptă! spuse Latimer. Părea că reușise din nou să se controleze. Jim, îți amintești când te-am întrebat dacă ești convins că sunt nebun? Ai spus „că nu crezi asta". Ai avut încredere în mine. Ei bine, te rog acordă-mi și acum încrederea ta. Îți spun că nu am halucinații. L-am văzut pe Hahn dispărând. Nu pot să-ți explic lucrul ăsta, dar sunt destul de sănătos ca să știu ce-am văzut.

Barrett bombăni ceva mai potolit:

– Bine, poate că este așa. Oricum, stai la ușă. Am să fac un scurt control.

Începu controlul domului. Porni cercetările cu camera în care se afla „Ciocanul". Acolo totul părea în ordine. Nicio activare a Câmpului Hawksbill nu era semnalată și nimic nu fusese deranjat. Camera nu avea toalete sau dulapuri în care Hahn s-ar fi putut ascunde. După ce făcu o inspecție amănunțită, Barrett trecu la infirmerie apoi se uită în sala de mese, în bucătărie și în camera de recreere. Se uită și pe sus și pe jos. Nici urmă de Hahn. Bineînțeles erau o mulțime de ascunzători posibile în camere, dar Barrett se îndoia că Hahn ar fi fost acolo. Deci totul nu fusese decât fantezia înfierbântată a lui Latimer. Își încheie turul și ajunse din nou la intrarea principală. Latimer încă mai făcea de gardă. Quesada, somnoros, i se alăturase. Altman palid, tulburat, era în fața ușii.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Quesada.

– Nu sunt sigur, spuse Barrett. Lui Don și lui Ned li s-a părut că-l văd pe Hahn făcându-și de lucru la echipamentul temporal. Am controlat clădirea și nu e nicăieri. S-ar putea deci ca ei să fi greșit. Îți sugerez să-i duci pe amândoi la infirmerie, să le faci câte o injecție sau să le dai ceva care să-i liniștească. N-ar fi rău după aceea să ne ducem la culcare.

– Ți-am spus că l-am văzut..., insistă Latimer.

– Gura! izbucni Altman. Ascultă! Ce-i cu zgomotul ăsta?

Barrett deveni atent. Sunetul era clar și puternic; vaietul șuierător al ionizării. Era zgomotul produs de funcționarea Câmpului Hawksbill. Deodată simți cum i se face pielea ca de găină. Spuse încet:

– Câmpul e activat. Probabil primim o încărcătură.

– La ora asta? făcu uimit Latimer.

– Nu știu ce oră e în Frontul de Sus. Toată lumea să stea pe loc. Am să verific „Ciocanul".

– Poate-ar trebui să merg cu tine, sugeră calm Quesada.

– Stai aici! tună Barrett, apoi tăcu stânjenit de izbucnirea explozivă de mânie. E nevoie doar de unul dintre noi. Mă întorc imediat.

Fără să mai aștepte alte păreri, se întoarse și plecă șchiopătând de-a lungul holului spre camera „Ciocanului". Deschise ușa cu umărul și aruncă o privire înainte. Nu avea nevoie să aprindă lumina. Lucirea roșie a Câmpului Hawksbill lumina totul în jur.

Barrett se opri în cadrul ușii. Abia îndrăznind să respire se uită fix la „Ciocan", urmărind lumina care devenea din ce în ce mai profundă, trecând prin nuanțe diferite de la roz până la purpuriu; apoi se răspândi

până când ajunse să cuprindă „Nicovala" care aștepta sub „Ciocan".

O secundă infinită se scurse.

După care veni tunetul imploziei. Lew Hahn căzu de nu se știe unde și rămase un moment întins, în stare de șoc temporal, pe suprafața amplă a „Nicovalei".

Nouă

Fiind întuneric, la început Hahn nu-și dădu seama de prezența lui Barrett. Se ridică încetișor, descotorosindu-se de amorțeala călătoriei în timp. După câteva secunde se împinse pe marginea „Nicovalei", lăsându-și picioarele să alunece în afara ei. Începu să și le legene pentru a stimula circulația sângelui. Respiră adânc de câteva ori. În cele din urmă alunecă pe podea. Strălucirea câmpului se stinsese în momentul sosirii, așa încât se mișcă prudent, ca și cum n-ar fi vrut să se atingă de ceva.

Brusc, Barrett aprinse lumina și strigă:

– De ce te-ai dus acolo sus, Hahn?

Bărbatul mai tânăr se dădu înapoi temător, de parc-ar fi primit o lovitură în stomac. Își pierdu respirația, sări câțiva pași într-o parte și-și repezi mâinile în față, într-un gest de apărare.

– Răspunde-mi! ordonă Barrett.

Hahn își regăsi echilibrul. Aruncă o scurtă privire spre holul din spatele arătării mătăhăloase, agresive a lui Barrett.

– Lasă-mă să trec! Te rog! Nu-ți pot explica acum.

– Mai degrabă mi-ai explica imediat.

– Ar fi mai ușor pentru toată lumea dacă nu aș face-o! îngăimă repede Hahn. Te rog, lasă-mă să trec!

Barrett continua să blocheze ușa.

– Vreau să știu unde-ai fost. Ce-ai făcut cu „Ciocanul"?

– Nimic. Doar îl studiam.

– Acum un minut nu erai în cameră. Apoi ai apărut. De unde-ai venit?

– Greșești... Stăteam chiar în spatele „Ciocanului". Nu am...

– Te-am văzut căzând pe „Nicovală". Ai făcut o călătorie în timp, nu-i așa?

– Nu.

– Minți! Ai găsit o cale de a te-ntoarce în viitor, nu-i așa? Ne-ai spionat și te-ai dus undeva să-ți predai raportul – iar acum te-ai întors.

Fruntea lui Hahn strălucea. Spuse:

– Te previn, nu-mi pune prea multe întrebări. O să știi totul la timpul potrivit. Acest moment nu a venit încă. Acum, te rog, lasă-mă să trec!

– Întâi vreau răspunsurile, insistă Barrett. Își dădu seama că tremura. Știa deja răspunsurile și acestea îl tulburau în adâncul sufletului. Știa unde fusese. Dar Hahn trebuia să recunoască singur. Hahn însă nu adăugă nimic. Făcu doar câțiva pași ezitanți spre Barrett care rămăsese nemișcat. Părea că așteaptă momentul în care să se năpustească asupra ușii.

Barrett ajunsese la marginea răbdării:

– N-ai să ieși de-aici până nu-mi vei spune ce vreau să știu!

Hahn se încordă.

Barrett se postă hotărât, cu cârja înțepenită în tocul ușii și piciorul sănătos bine proptit în podea, așteptându-l pe tânăr să vină spre el. Își dădu seama că era cu optzeci de livre mai greu decât Hahn. Asta ar fi fost de-ajuns să echilibreze situația: era mai bătrân cu treizeci de ani și avea și piciorul beteag. Ajunseră unul în fața celuilalt iar Barrett își lăsă mâinile pe umerii lui Hahn, încercând să-l rețină, să-l forțeze să se ducă în camera lui.

Hahn se retrase un pas. Se uita mut, cu ochii larg deschiși la Barrett și-l împinse din nou.

– Nu,... am,... mormăi Barrett. Nu am să te las...

– Nu vreau să fac așa ceva, șopti Hahn.

Împinse din nou. Barrett simți cum se îndoaie sub apăsare, își înțepeni mâinile cât putu de tare în umerii celuilalt și încercă să-l împingă înapoi în cameră, dar Hahn se ținu bine iar întreaga energie a lui Barrett se repercuta asupra lui. Scăpă cârja care-i alunecă de sub braț. Timp de un moment agonizant, întreaga greutate a lui Barrett se lăsă pe piciorul zdrobit, nefolositor și-apoi, ca și cum mădularele i s-ar fi topit sub el, începu să alunece pe podea. Aterizã cu o bubuitură zgomotoasă.

Quesada, Altman și Latimer se năpustiră înăuntru. Barrett zăcea îndurerat pe podea. Hahn stătea deasupra lui, arătând nefericit, cu mâinile împreunate.

– Îmi pare rău, îngână el. N-ar fi trebuit să mă forțezi în halul ăsta.

Barrett îl privi aspru.

– Ai călătorit în timp, nu-i așa? Acum poți să-mi răspunzi!

– Da, spuse Hahn în cele din urmă. Am fost în Frontul de Sus.

O oră mai târziu, după ce Quesada pompase în el destul depresor neural ca să n-o ia razna de durere, Barrett află întreaga poveste. Hahn nu dorise s-o dezvăluie atât de repede, dar se răzgândise după mica încăierare.

Totul era foarte simplu. Acum călătoria în timp se putea face în ambele direcții. Zvonurile superficiale și impresionante despre scăderea entropiei se dovediseră a nu fi decât zvonuri.

– De cât timp se cunosc toate astea? întrebă Barrett.

– De cel puțin cinci ani. Nu știm încă în ce moment s-a produs descoperirea. După ce terminăm de verificat toate documentele secrete ale fostului guvern.....

– Fostul guvern?

Hahn dădu din cap. Revoluția a fost în ianuarie. N-a fost violentă. Sindicaliștii erau mucegăiți în interior și când au primit primul șoc au căzut.

– Erau mucegai? întrebă Barrett cu înțeles. Sau erau termite? Fii constant cu metaforele.

Hahn se uită în altă parte.

– Oricum, guvernul a căzut. Acum avem un regim liberal provizoriu. Nu mă întreba prea multe despre el. Nu sunt teoretician politic. Nu sunt nici măcar economist. De asta ți-ai dat seama.

– Atunci ce ești?

– Polițist, se grăbi să confirme Hahn. Fac parte din comisia de investigare a sistemului de închisori al fostului guvern. Trebuia să includ și această închisoare, nu?

Barrett se uita la Quesada, apoi la Hahn. Gândurile i se învolburau și nu-și putea aduce aminte de când nu mai fusese atât de copleșit de evenimente. Se stăpânea să nu înceapă iar să tremure. Vocea îi gâlgâi puțin când spuse:

– Ai venit să investighezi Hawksbill Station, corect? Și te-ai dus astă noapte în Frontul de Sus să le spui ce-ai văzut la noi. Crezi că suntem o adunătură destul de tristă, nu?

– Ați trăit aici într-o stare de stres puternic, observă polițistul. Luând în considerare condițiile în care ați fost închiși.

Quesada izbucni:

– Dacă acum este un guvern liberal la putere și dacă se poate călători în timp în ambele sensuri, atunci am dreptate trăgând concluzia că prizonierii din Hawksbill vor fi trimiși în Frontul de Sus?

– Bineînțeles, spuse Hahn. Cât mai curând posibil. Acesta a fost scopul misiunii mele de recunoaștere. În primul rând să văd dacă voi, oameni buni, mai sunteți încă în viață și-apoi să văd în ce stare ați ajuns, cât de multă nevoie aveți de tratament. O să beneficiați de întreaga terapie modernă – fiți convinși. Nimic nu va fi prea puțin ca să...

Barrett nu mai era aproape deloc atent la ce spunea polițistul. Se temuse de așa ceva în fiecare noapte de când Altman îi spusese că Hahn se învârte în jurul „Ciocanului", dar niciodată nu îndrăznise să creadă că așa ceva ar fi posibil. Acum își vedea regatul prăbușindu-se. Se văzu întorcându-se într-o lume pe care n-ar mai fi fost în stare s-o înțeleagă – un Rip van Winkle[1] șchiop, întorcându-se după douăzeci de ani. Se văzu părăsind un loc ce devenise căminul lui. Spuse obosit:

– Știi, câțiva oameni nu vor fi în stare să reziste șocului libertății. O întoarcere la lumea adevărată ar putea să-i ucidă. Vreau să spun psihopații avansați, Valdosto și alții ca el.

– Da, confirmă Hahn. I-am menționat în raportul meu.

– Va fi necesar să-i pregătim treptat pentru întoarcere. S-ar putea să treacă vreo câțiva ani până vom reuși să-i obișnuim cu această idee. N-ar fi imposibil să ia chiar mai mult timp!

– Nu sunt și medic, interveni Hahn. Vom face pentru ei tot ceea ce cred medicii că e mai bine. Poate va trebui să-i ținem aici. Îmi dau seama că va fi destul de greu să-i trimitem înapoi după ce și-au petrecut atâția ani în lagăr, crezând că nu există cale de întoarcere.

– Mai mult decât atât, spuse Barrett. Câte nu mai sunt de făcut aici! Munca științifică. Explorare... Nu cred că Hawskbill Station ar trebui să fie închisă.

---

[1] Tipul omului demodat, personaj al scriitorului Washington Irving (n. tr.)

– Nimeni nu spune că va fi închisă. Avem intenția s-o lăsăm să funcționeze în continuare, dar nu ca închisoare. Conceptul de închisoare a dispărut.

– Bine, acceptă Barrett. Își căută cârja, o găsi și se ridică greoi. Quesada făcu o mișcare spre el ca și cum ar fi vrut să-l susțină.

– Hai să mergem afară, opină el.

Părăsiră clădirea. O ceață cenușie învăluise Stația și începuse să cadă o burniță măruntă. Barrett se uită în jur la barăcile împrăștiate, privi oceanul abia vizibil spre est în lumina palidă a Lunii. Se gândi la Charley Norton și la echipajul care plecase în expediția anuală spre Marea Interioară. Băieții aceea vor avea o adevărată surpriză când se vor întoarce peste câteva săptămâni și vor descoperi că toată lumea era liberă să meargă acasă.

Foarte ciudat. Barrett simțea o presiune bruscă în jurul genelor, ca și cum lacrimile ar fi încercat să-și facă drum.

Apoi se întoarse spre Hahn și Quesada, spunând încet:

– Ați înțeles, băieți, ce vreau să vă spun? Cineva trebuie să stea aici și să înlesnească tranziția pentru cei bolnavi care nu vor fi în stare să suporte șocul întoarcerii. Cineva trebuie să mențină baza în stare de funcționare. Cineva trebuie să explice lucrurile noilor oameni ce vor veni aici, oamenii de știință.

– Bineînțeles, aprobă Hahn.

– Cel care face asta – cel care rămâne – cred că trebuie să fie cineva care cunoaște bine Stația, cineva care e potrivit să se întoarcă pe Frontul de Sus dar care își dorește să se sacrifice și să rămână. Mă urmăriți? Un voluntar.

Îi zâmbeau acum. Barrett se întreba dacă nu era și ceva protector în zâmbetele lor. Se întreba dacă nu fusese prea transparent. „La naiba cu amândoi!" se gândi el. Trase aer cambrian în plămâni până simți că i se umflă pieptul.

– Mă ofer să rămân, spuse Barrett cu voce puternică. Se uită la ei cu o căutătură cruntă, ca să-i împiedice să obiecteze. Știa că nu vor îndrăzni să obiecteze, știa asta. În Hawksbill Station el era regele. Și dorea ca lucrurile să rămână la fel.

– Eu am să fiu acel voluntar, adăugă hotărât. Eu voi fi cel care rămâne.

De pe culmea dealului își trecea în revistă regatul.

1967

PASAGERII

Primul număr din ORBIT ajungea pe rafturile magazinelor cam pe vremea când scriam *Hawksbill Station*. ORBIT era editată de formidabilul critic, traducător și scriitor Damon Knight și a devenit o antologie anuală, *hardcover*, cu povestiri de SF nepublicate anterior. Acum, că eram din nou activ în SF și totodată în cea mai bună formă pentru scris, Knight mi-a sugerat să-i dau o poveste și spre sfârșitul lui 1966 i-am trimis *Pasagerii*. Mi-a înapoiat-o, cu sugestii pentru re-scriere. Era cred, pentru prima oară în cinci ani, că nu reușeam să vând ceva scris de mine din prima prezentare. Am lăsat-o să stea câteva zile, am rescris-o și i-am expediat-o din nou lui Damon. Iar el mi-a returnat-o din nou, pentru alte modificări. Manuscrisul a ajuns la el de cinci sau șase ori și a primit de fiecare dată ceea ce mie mi se părea o infinită serie de schimbări minore; aici un paragraf, colo o modificare de accent, până în ianuarie 1967 când povestirea a atins forma ei finală. Eram deranjat de nevoia de a o ține minte multe săptămâni la rând, de reintrarea repetată în sumbra și înfricoșătoarea ei lume, dar trebuie să admit că am devenit mai puternic sub imboldurile continui ale lui Damon Knight.

Pasagerii a fost publicată în ORBIT 4. SFWA a premiat-o cu Nebula în 1969 la categoria Best Short Story și a fost și printre cele propuse pentru Hugo. (S-a plasat pe locul doi!) A fost inclusă în multe antologii și a fost chiar și adaptată pentru un teatru *underground*.

Narațiunea la timpul prezent mi-a părut necesară datorită caracterului efemer al experiențelor personajelor posedate dar am descoperit, lucrând cu timpul prezent pentru prima dată, că el poate aduce multă vioiciune și un caracter direct așa că l-am reluat atât de des în povestirile și romanele ulterioare, încât a devenit o foarte ușor de recunoscut caracteristică stilistică ce mă reprezenta.

*

În clipa asta, din mine au mai rămas doar fragmente. Crâmpeie de amintiri s-au eliberat, îndepărtându-se asemeni unor ghețari nou formați. Așa se întâmplă totdeauna când un Pasager ne părăsește. Nu putem fi niciodată siguri de toate lucrurile pe care le-au făcut trupurile noastre luate cu împrumut. Ne rămân doar urmele persistente.

Ca nisipul lipit de sticla aruncată în ocean. Ca zvâcnirile picioarelor amputate.

Mă ridic. Mă adun. Părul mi-e ciufulit: îl pieptăn. Fața mi-e boțită de prea puțin somn. În gură simt acreală. Să fi mâncat Pasagerul meu rahat, cu gura mea? Ei fac așa ceva. Ei fac orice.

Este dimineață.

O dimineață cenușie și nesigură. Privesc la ea un timp apoi, tremurând, opacizez fereastra și înfrunt suprafața gri și nesigură a panoului interior. Camera mea este în neorânduială. Am avut o femeie aici? În scrumiere sunt resturi de țigări. Observ multe mucuri cu urme de ruj. Da, aici a fost o femeie.

Pipăi cearceafurile. Încât poartă căldura împărtășită. Ambele perne sunt boțite. Ea a plecat. La fel și Pasagerul, iar eu sunt singur.

Cât a durat de data asta?

Iau telefonul și sun Centralul: „Ce dată este?"

Computerul îmi răspunde cu o voce feminină, amabilă: „Vineri, 4 decembrie 1987".

– Ora?

– 9:51, E.S.T.[1]

– Prognoza vremii?

– Temperatura probabilă pentru ziua de azi va fi între 30 și 38. Temperatura în acest moment, 31. Vânt dinspre nord cu 16 mile pe oră. Mici șanse de precipitații.

– Ce recomanzi contra mahmurelii?

– Mâncare sau medicamente?

– Orice vrei.

Computerul analizează chestia asta un timp apoi se decide pentru amândouă și activează bucătăria. Cana se umple cu suc de roșii de la gheață. Ouăle încep să se prăjească. Din fanta medicală curge un lichid purpuriu. Computerul Central este întotdeauna atât de serios... Mă întreb dacă Pasagerii îl călăresc vreodată? Ce senzații le-ar putea aduce asta? Cu siguranță trebuie să fie mult mai excitant să împrumuți milioane de minți ale Centralului decât să trăiești temporar în sufletul imperfect, scurtcircuitat al unei ființe umane supuse degradării!

Patru decembrie, a zis Computerul. Vineri. Deci Pasagerul m-a avut trei nopți.

Beau zeama purpurie și-mi verific memoriile cu grijă, așa cum cineva verifică o rană infectată.

Îmi amintesc dimineața de marți. La slujbă, o zi proastă. Niciuna din scheme nu iese ca lumea. Șeful de secție e nervos. Pasagerii l-au avut de trei ori în cinci săptămâni și drept urmare secția lui este în neorânduială iar premiul de Crăciun, în primejdie. Deși se obișnuiește să nu se penalizeze o persoană care greșește din cauza

[1] Ora oficială pe coasta de est a Americii de nord (n. tr.)

Pasagerilor, conform sistemului, șeful de secție presimte că nu va fi tratat în mod cinstit. Vremuri grele. Revizuirea schemelor, actualizarea cu programul, verificarea bazelor, de peste zece ori. Și ies: prognozele detaliate pentru variațiile de preț la asigurările serviciilor publice pentru februarie–aprilie 1988. În aceeași după-amiază trebuie să ne întâlnim să discutăm graficele și ceea ce ne puteau oferi ele.

Nu-mi amintesc după-amiaza de marți.

Probabil că atunci m-a înșfăcat Pasagerul. Poate la birou. Poate chiar din sala de consiliu, cea cu lambriuri de mahon, în timpul conferinței. Fețe rozalii și concentrate în jurul meu, iar eu tușesc, mă ridic clătinându-mă. Toți dau din cap cu tristețe. Nimeni nu se apropie de mine. Nimeni nu mă oprește. E prea periculos să ai de-a face cu cineva aflat sub Pasager. Sunt șanse foarte mari ca un al doilea Pasager să pândească prin apropiere, decorporalizat, căutând pe cineva de călărit. Așa că sunt evitat. Părăsesc clădirea.

Și dup'aia ?

Șezând în camera mea, în dimineața mohorâtă de vineri, mănânc ouă prăjite și încerc să reconstitui cele trei nopți pierdute.

Bineînțeles că este imposibil. În timpul captivității conștientul funcționează, dar odată cu retragerea Pasagerului îi dispare aproape orice fel de amintire. Rămân doar resturi ușoare, o peliculă brută de amintiri șterse și fantomatice. Cel posedat nu mai este niciodată exact același dinainte; deși nu-și poate aminti detaliile aventurii ea îl influențează în mod subtil, fără ca el să-și dea seama.

Încerc să-mi amintesc.

O fată ? Da: ruj pe chiștoace. Sex dup'aia, aici, în camera mea. Tânără ? Matură ? Blondă ? Brunetă ? Totul este cufundat în ceață. Cum s-a comportat trupul meu luat cu împrumut ? Am fost un amant bun ? Când sunt eu însumi, încerc să fiu. Mă păstrez în formă. La 38 de ani

sunt în stare să joc trei seturi de tenis, într-o după-amiază de vară, fără să cad grămadă. Pot să fac o femeie să se înfierbânte așa cum trebuie să se înfierbânte o femeie. Nu glumesc: doar inventariez. Avem fiecare talentele noastre. Ale mele, astea sunt...

Se spune că Pasagerii încearcă o satisfacție perfidă prin transformarea însușirilor noastre. Să-i fi provocat vreo satisfacție deosebită călărețului meu găsirea unei femei cu care să mă facă să dau greș în repetate rânduri?

Gândul îmi provoacă repulsie.

Ceața începe să mi se ridice de pe creier. Medicamentul dat de Computerul Central își face efectul cu repeziciune. Mănânc, mă bărbieresc, stau sub vibrator până ce-mi simt pielea curată. Fac exercițiile de gimnastică. Oare Pasagerul mi-a pus trupul la gimnastică miercuri și joi dimineața? Probabil nu. Trebuie să recuperez. Mă apropii de vârsta de mijloc, tonusul pierdut nu se mai poate recupera cu ușurință.

Cu genunchii lipiți, îmi ating vârfurile picioarelor de douăzeci de ori.

Apoi cu picioarele în aer, le lovesc repetat.

Întins pe podea, încerc să mă ridic pe brațe.

Trupul mă ascultă, așa maltratat cum a fost. Este primul moment luminos de când m-am trezit: să simt vibrația interioară, să știu că mai am încă vigoare.

Apoi, îmi doresc niște aer proaspăt. Mă strecor rapid în haine și ies. Nu e nevoie să sun azi la serviciu. Cei de-acolo știu că începând de marți după-amiază m-am procopsit cu un Pasager și nu e cazul să se afle că m-a lăsat înainte de dimineața de vineri. Voi avea deci o zi liberă. Mă voi primba pe străzile orașului dezmorțindu-mi membrele, recompensându-mi trupul pentru abuzurile suferite.

Intru în lift. Cobor 50 de etaje până la sol. Pășesc afară, în melancolia de decembrie.

Zgârie-norii New York-ului se înalță deasupra mea.

Pe stradă mașinile curg înainte. Șoferii stau la volan plini de încordare. Nu poți să știi când e împrumutat șoferul mașinii din față, iar când Pasagerul o face se lasă totdeauna cu debandadă. În felul ăsta se pierd multe vieți omenești pe străzile și autostrăzile noastre dar niciodată viața vreunui Pasager.

Încep să mă plimb fără un țel anume. Traversez Strada 14, îndreptându-mă spre nord, ascultând vibrațiile violente dar înăbușite ale motoarelor electrice. Văd un băiat dând din mâini și din picioare în mijlocul străzii și știu că este călărit. La intersecția dintre Strada 5 și Strada 22, un burtos cu înfățișare prosperă se apropie, cu cravata aiurea și cu numărul de dimineață al lui Wall Street Journal ițindu-se din buzunarul pardesiului. Se hlizește, scoate limba. E călărit, posedat. Îl evit. Cu mișcări iuți ajung în pasajul subteran care preia circulația pe sub Strada 31 înspre Queens și mă opresc o clipă să privesc la cearta dintre două adolescente, pe marginea fâșiei pentru pietoni. Una e negresă. Ochii i s-au rotunjit de spaimă. Cealaltă o împinge mai aproape de balustradă. Posedată. Dar Pasagerul nu are de gând să omoare, vrea doar să se distreze. Negresa este eliberată și cade tremurând între oamenii adunați grămadă. Se ridică și-o ia la fugă. Cealaltă fată își bagă în gură o șuviță lungă de păr strălucitor, o mestecă și pare să se trezească. E uluită.

Îmi feresc privirea. Nu te uiți când un tovarăș de suferință se trezește. Există o moralitate a celor călăriți și avem atâtea obiceiuri tribale noi în aceste vremuri întunecate...

Mă grăbesc.

Unde merg atât de zorit? Am parcurs deja mai mult de o milă. Dau impresia că mă mișc spre un țel anume, ca și cum Pasagerul încă îmi mai cocoșează creierul și mă

împinge de la spate. Eu știu însă că nu este așa. Cel puțin pentru moment, sunt liber.

Dar pot să fiu sigur de asta?

Cogito ergo sum nu se mai poate aplica. Continuăm să raționăm chiar și în timp ce suntem sub control, trăim într-o disperare tăcută, incapabili să stopăm traiectoriile noastre indiferent cât de auto-distructiv. Sunt sigur că pot face distincție între starea de purtător al unui Pasager și cea de a fi liber. Sau poate că nu. Poate că port un Pasager al naibii de rău ce nu m-a părăsit deloc, ci doar s-a mulțumit să se retragă în cerebel lăsându-mi iluzia libertății în timp ce mă conduce pe furiș spre un țel anume, numai de el știut.

Oare am avut noi vreodată mai mult decât iluzia libertății?

Dar ceea ce mă tulbură este gândul că aș putea fi călărit fără să-mi dau seama. Transpir abundent și nu doar din cauza străduinței de a merge pe jos. Stai. Oprește-te aici. De ce trebuie să umbli? Ești pe Strada 42, iată biblioteca. Nimic nu te obligă să continui. Oprește-te o clipă – îmi zic – și te odihnește pe treptele bibliotecii.

Mă așez pe piatra rece și îmi spun că m-am oprit pentru că așa am vrut eu.

Oare? Asta-i vechea problemă, voința liberă contra determinismului, transpusă în cel mai trăznit mod cu putință. Determinismul nu mai e o problemă abstractă a filozofului, ci tentacule străine și insensibile strecurate printre suturile craniene când Pasagerii au apărut cu trei ani în urmă. De atunci m-au avut de cinci ori iar lumea noastră este complet diferită. Dar ne-am adaptat și la asta. Ne-am adaptat. Avem obiceiurile noastre. Viața merge înainte. Guvernele își execută prerogativele, parlamentele se întrunesc, bursele fac afaceri ca de obicei și avem metode de a compensa dezastrele ce survin la întâmplare.

Asta e singura cale. Ce altceva am putea face? Să ne ofilim în înfrângere? Avem un adversar cu care nu putem lupta; în cel mai bun caz putem rezista prin răbdare. Așa că răbdăm.

Sub mine, treptele de piatră sunt reci. Puțini oameni se așază aici în decembrie.

Îmi spun că am făcut această lungă plimbare din propria-mi voință, că m-am oprit aici din propria voință și că niciun Pasager nu-mi călărește creierul în clipa de față. Poate. Poate. Nu mă pot lăsa să cred că nu sunt liber.

Mă întreb dacă ar fi posibil ca un Pasager să fi lăsat în mine o comandă cu acțiune întârziată. Du-te în cutare loc, oprește-te aici. E posibil și așa ceva.

Privesc în jur, la ceilalți oameni de pe treptele bibliotecii.

Un bătrân cu privirea goală, stând pe un ziar. Un puști de vreo 13 ani sau cam așa ceva, cu nările dilatate. O femeie durdulie. Să fie cu toții sub control? Astăzi Pasagerii par să se adune în jurul meu. Cu cât îi cercetez mai mult pe cei călăriți, cu atât mai mult mă conving că pentru moment sunt liber. Ultima dată am avut trei luni de libertate între două posesii. Unii oameni – se spune – abia dacă sunt vreodată liberi. Trupurile lor sunt foarte solicitate și ei cunosc doar frânturi răzlețe de libertate, o zi aici, o săptămână acolo, o oră. Nu am fost niciodată capabili să numărăm câți Pasageri ne împânzesc lumea. Milioane... Sau poate numai cinci. Cine știe?

Fuioare de zăpadă se răsucesc din cerul cenușiu. Computerul Central spusese că sunt puține șanse să fie precipitații. Oare l-au luat și pe el în stăpânire în dimineața asta?

Zăresc fata.

Stă în diagonală față de mine, cu cinci trepte mai sus și la o sută de metri mai departe, cu fusta neagră trasă deasupra genunchilor, revelând picioare frumoase. E tânără.

Părul îi este de un castaniu adânc, bogat. Ochii sunt deschiși la culoare dar de la distanța asta nu pot să-mi dau seama precis ce nuanță. E îmbrăcată simplu. Are mai puțin de 30 de ani. Poartă un palton verde-închis iar rujul are o tentă coralie. Buzele-i sunt pline, nasul subțire este arcuit în sus, sprâncenele sunt pensate cu grijă.

O cunosc.

Am petrecut ultimele trei nopți împreună, în camera mea. Ea este aceea. Posedată, a venit la mine, iar eu aflat de asemenea sub control, m-am culcat cu ea. Sunt sigur de asta. Vălul memoriei se dă la o parte, îi văd trupul gol, zvelt, întins în patul meu.

Cum este posibil să-mi amintesc așa ceva?

Este prea puternică pentru a fi o iluzie. În mod clar, este ceva ce *mi s-a permis* să-mi amintesc din motive pe care nu le pot pricepe. De pildă, suspinele de plăcere. Știu că trupul meu nu m-a trădat în aceste trei nopți și că nu am înșelat nici așteptările ei.

Și mai e ceva. Amintirea unei muzici sinuoase; mirosul de tinerețe din părul ei, foșnetul brazilor. Într-un fel ea îmi restituie un timp al inocenței, un timp în care eu sunt tânăr iar ele, fetele misterioase, un timp al petrecerilor, al dansurilor, al înfierbântării, al secretelor.

Acum sunt atras către ea.

Și în asemenea împrejurări există o etichetă. E de prost gust să te apropii de cineva pe care l-ai întâlnit în vreme ce erai călărit – o astfel de întâlnire nu-ți poate da niciun fel de privilegii. Un străin rămâne un străin, indiferent ce-ați făcut sau ați spus, tu și ea, atât timp cât ați fost împreună contrar voinței voastre.

Și totuși sunt atras către ea.

De ce această violare a unui tabu? De ce această brutală încălcare a etichetei? Niciodată n-am făcut una ca asta. Am fost corect.

Dar acum mă ridic în picioare și merg de-a lungul treptei pe care am stat, până ajung în dreptul fetei și privesc în jur. Ea își apropie gleznele și-și îndoaie genunchii, ca și cum ar fi conștientă de lipsa de modestie a poziției ei. Datorită acestui gest sunt sigur că acum nu este călărită. Ochii mei îi întâlnesc pe ai ei. Mă înșelasem. Nu sunt albaștri. Are ochii de un verde palid. E frumoasă și-mi chinui memoria în căutarea altor detalii ale pasiunii noastre.

Urc treptele una câte una până ajung în fața ei.

– Bună, îi spun.

Îmi aruncă o privire indiferentă. Nu pare să mă recunoască. Ochii îi sunt voalați. Așa cum sunt de regulă ochii oamenilor imediat după plecarea Pasagerului. Își face buzele pungă și mă măsoară distantă.

– Bună, îmi răspunde ea cu aceeași indiferență. Nu cred că te cunosc.

– Așa-i. Nu mă cunoști. Dar simt că acum nu vrei să fii singură. Și mai știu că nici eu nu vreau. Încerc să o conving din priviri că motivele mele sunt decente. Ninge, îi spun. Putem găsi un loc mai călduros. Mi-ar place să stau de vorbă cu tine.

– Despre ce?

– Hai să mergem în altă parte și-o să-ți spun. Mă numesc Charles Roth.

– Helen Martin.

Se ridică. Încă nu a renunțat la neutralitatea ei rece. Este bănuitoare și stingheră. Dar măcar e dispusă să meargă cu mine. Un semn bun.

– Este cumva prea devreme să bem ceva? o întreb.

– Nu sunt sigură. Nu prea știu ce oră este.

– Înainte de prânz.

– Hai să bem ceva totuși, îmi răspunde.

Și zâmbim amândoi.

Intrăm într-un bar de cealaltă parte a străzii. Ne sorbim băuturile stând față în față, în obscuritate, „Daiquiri" pentru ea și „Bloody Mary" pentru mine. Fata pare ceva mai relaxată. Mă întreb ce vreau de fapt. Plăcerea companiei, da... Însoțit în pat? Dar am avut deja această plăcere, trei nopți la rând deși ea nu știe nimic. Vreau ceva mai mult. Mai mult. Ce?

Ochii îi sunt congestionați. A dormit puțin în aceste ultime trei nopți. O întreb:

– A fost foarte neplăcut?

– Ce?

– Pasagerul.

O grimasă îi umbrește fața.

– De unde știi că am avut un Pasager?

– Știu.

– N-ar trebui să discutăm despre asta.

– Sunt un tip cu vederi largi. Pasagerul meu m-a lăsat astă noapte. Am fost călărit de marți după-amiază.

– Al meu cred că a plecat cam cu vreo două ore în urmă. Obrajii i se îmbujorară. Era o mare îndrăzneală pentru ea să vorbească în felul ăsta. M-a luat sub control de luni noaptea. Pentru mine a fost a cincea oară.

– Și pentru mine la fel.

Ne jucăm cu paharele. Relația noastră se înfiripă aproape fără să fie nevoie de cuvinte. Recentele noastre experiențe sub Pasageri ne dau ceva în comun, deși Helen nu realizează cât de intim am împărtășit aceste experiențe.

Vorbim. Ea este decoratoare de vitrine. Are un mic apartament la numai câteva blocuri distanță. E singură. Mă întreabă cu ce mă ocup și-i răspund „analist de asigurări". Zâmbește. Are o dantură perfectă. Luăm un al doilea rând de băuturi. Acum sunt foarte sigur că ea este fata care a fost în camera mea cât timp m-am aflat sub control.

O fărâmă de speranță încolțește în mine. O întâmplare fericită ne-a adus iar împreună atât de repede după ce ne-am despărțit ca niște lunatici. O altă întâmplare fericită este faptul că mi-a dăinuit în minte o rămășiță a visului.

Ne-am bucurat împreună de ceva, cine știe ce, dar trebuie să fi fost ceva bun din moment ce a lăsat o amprentă atât de puternică asupra mea, iar acum vreau să ajung la fată în mod conștient, stăpân pe mine însumi și să reînnod această relație, făcând-o de această dată să fie reală. Nu s-ar cuveni, pentru că încalc un privilegiu care nu este al meu decât în virtutea scurtei prezențe a Pasagerilor în interiorul nostru. Și totuși am nevoie de ea. O doresc.

Se pare că și ea are nevoie de mine deși nu realizează cine sunt. Frica o trage însă înapoi.

Mi-e teamă să n-o sperii, așa că nu încerc să profit de avantajul meu cu prea multă repeziciune. Poate că acum o să mă ia în apartamentul ei, poate că nu, dar nu întreb nimic. Ne terminăm băuturile. Aranjăm să ne întâlnim iarăși, a doua zi, tot pe treptele bibliotecii. Pentru o clipă mâna mea o atinge ușor pe a ei. Apoi fata pleacă.

În acea noapte umplu trei scrumiere. Analizez iar și iar dacă este bine ceea ce fac. De ce să n-o las în pace? N-am niciun drept să mă atașez de ea. În ceea ce lumea noastră a devenit, este mai înțelept să stăm deoparte.

Și totuși – când mă gândesc la ea apare rana adâncă a jumătății de memorie.

Vine dimineața, o dimineață liniștită de sâmbătă. Mă întorc la bibliotecă fără să sper prea mult că o voi găsi. Dar fata este acolo, pe trepte, iar revederea este pentru mine ca o grațiere. Pare foarte prudentă, tulburată. Evident, s-a frământat toată noaptea și nu a mai dormit. Ne plimbăm împreună de-a lungul Bulevardului 5. Merge foarte aproape de mine dar nu mă ia de braț. Pașii îi sunt mici, vioi, nervoși.

Aș vrea să-i sugerez să mergem la ea acasă în loc de restaurant. În aceste zile trebuie să ne mișcăm repede, cât timp suntem liberi. Dar știu că ar fi o greșeală să mă gândesc la așa ceva ca la o chestiune de tactică. Graba grosolană ar fi fatală, aducându-mi poate doar o victorie banală, cu germenii înfrângerii amorțiți în ea. În orice caz, comportarea ei pare prea puțin promițătoare. O privesc visând la muzică de coarde și la noi ninsori iar ea se uită în sus, către cerul plumburiu:

– Simt cum mă urmăresc tot timpul. Ca niște vulturi rotindu-se în înalturi, așteptând, așteptând... Gata să se năpustească.

– Există totuși o cale să-i înfruntăm. Putem înșfăca mici felii de viață când ei nu se uită.

– Se uită *totdeauna.*

– Nu, îi spun eu. Nu sunt destui pentru asta. Uneori se uită în altă parte și în vreme ce ei fac asta, doi oameni se pot apropia să-și împărtășească prietenia unul altuia.

– Ce folos?

– Ești prea pesimistă, Helen. Câteodată nu ne iau în seamă luni de zile. Avem o șansă. Avem o șansă...

Dar nu pot străpunge carapacea ei de teamă. Este paralizată de apropierea Pasagerilor, nevoind să înceapă nimic de frică să nu fie înhățată de călăii noștri. Ajungem la clădirea unde locuiește și sper să se înduplece și să mă invite înăuntru. Preț de o clipă, fata șovăie, dar numai o clipă. Îmi ia mâna într-ale ei, zâmbește, apoi zâmbetul i se șterge și pleacă, lăsându-mă doar cu aceste cuvinte: „Hai să ne întâlnim din nou, mâine, la prânz".

Fac lungul drum către casă de unul singur, prin frig.

Ceva din pesimismul ei se strecoară în mine, în noaptea ce urmează. Pare inutil să salvăm ceva. Mai mult, pentru mine pare imoral s-o scot dintr-ale ei, să-i ofer o iubire nesigură din moment ce nu pot fi liber. În această lume – îmi

spun – ar trebui să ne păstrăm departe unii de alţii, astfel încât să nu provocăm nimănui vreun rău atunci când suntem luaţi la călărit.

A doua zi nu mă duc la întâlnire.

E mai bine aşa – insist eu – să nu am niciun fel de legături cu Helen. Mi-o imaginez la bibliotecă întrebându-se de ce întârzii, tot mai încordată, neliniştită, supărată. Va fi furioasă pe mine că am stricat întâlnirea dar furia i se va potoli şi mă va uita destul de repede.

Soseşte ziua de luni. Mă întorc la slujbă.

Natural, nimeni nu discută absenţa mea. Ca şi cum nici n-aş fi fost plecat, *Piaţa* e puternică în acea dimineaţă, munca mă absoarbe. E trecut de jumătatea programului când mă gândesc pentru prima oară la Helen. Dar odată ce am făcut-o, nu mă mai pot gândi la nimic altceva. Laşitatea mea de a-i sta în faţă. Copilăreştile mele gânduri negre din noaptea de sâmbătă. De ce să fiu pasiv în faţa sorţii? De ce să mă las bătut? Vreau să lupt acum, să-mi creez un locşor unde să mă simt în siguranţă, contrar condiţiilor nefavorabile. Am o profundă convingere că se poate. Poate că Pasagerii nu ne vor mai lua la călărit pe amândoi deodată. Iar acel zâmbet abia schiţat sâmbătă, în faţa locuinţei ei, acea strălucire de o clipă, ar fi trebuit să-mi spună că în spatele zidului de frică încerca şi ea aceleaşi speranţe. Mă aştepta să preiau eu iniţiativa. Iar eu, în loc de asta, am stat acasă.

La ora prânzului mă duc la bibliotecă deşi sunt convins că este inutil.

Dar ea este acolo. Păşeşte încolo şi încoace, de-a lungul treptelor, iar vântul îi şfichiuieşte chipul prelung. Mă duc la ea. Rămâne tăcută o clipă.

– Bună, îmi zice în cele din urmă.

– Îmi pare rău pentru ieri.

– Te-am aşteptat multă vreme.

Ridic din umeri:

– M-am gândit că nu are niciun sens să vin. Dar apoi mi-am schimbat părerea iar.

Încearcă să facă pe supărata. Dar știu că e bucuroasă să mă vadă din nou, altfel de ce-ar mai fi venit azi, aici? Nu-și poate ascunde plăcerea interioară. Nici eu. Arăt cu degetul în direcția barului de peste drum.

– Un daiquiri? În semn de pace.

– De-acord.

Localul este arhiplin azi, dar găsim un loc. În ochii ei se zărește o strălucire pe care n-am mai sesizat-o până acum. Simt că se năruie o barieră în ea.

– Ți-e mai puțin frică de mine, Helen?

– Nu mi-a fost niciodată teamă de tine. Mi-e teamă doar de ce s-ar putea întâmpla dacă acceptăm riscul.

– Să nu-ți fie... Să nu-ți fie.

– Încerc. Câteodată însă, totul mi se pare fără de speranță. De când au venit *ei* aici...

– Totuși putem să încercăm să ne trăim propriile vieți.

– Poate.

– Trebuie! Hai să facem un pact. Fără tristețe! Să nu ne mai speriem de lucrurile îngrozitoare care doar s-ar putea întâmpla. De-acord?

O pauză. Apoi o mână rece peste a mea:

– De-acord.

Ne terminăm băuturile, prezint cartea de credit pentru plată, apoi ieșim în stradă. Doresc să-mi spună să dau uitării munca din ziua aceea, doresc să mergem la ea acasă. Mai mult ca sigur că-mi va cere asta dar mai bine mai devreme decât mai târziu.

Depășim primul bloc. Nu face nicio invitație. Intuiesc lupta ce se dă în sufletul ei și aștept ca acest zbucium să-și afle rezolvarea fără vreun amestec din parte-mi. Depășim al doilea bloc. M-a luat de braț dar vorbește numai de munca ei, de vreme și vorbește ca un automat – conversație

formală. La următoarea intersecție face stânga-mprejur și, îndepărtându-se de casa ei, se întoarce spre barul pe care abia l-am părăsit. Mă străduiesc să am răbdare.

Nu e cazul să grăbesc lucrurile tocmai acum. Trupul fetei nu mai constituie un secret pentru mine. Am început prietenia noastră de-a-ndoaselea, cu partea fizică. Acum va fi nevoie de ceva timp să revenim la partea mult mai complicată pe care unii oameni o numesc dragoste.

Bineînțeles că ea nu știe că ne-am cunoscut deja în felul ăsta. Vântul ne suflă în față fulgi de zăpadă și, într-un fel, pișcătura lor înghețată trezește în mine onestitate. Știu ce trebuie să spun. Trebuie să renunț la avantajul meu necinstit.

– Helen, cât timp am fost sub *control*, săptămâna trecută, am avut o fată la mine-n cameră.

– De ce să vorbim tocmai acum despre asemenea lucruri?

– Trebuie, Helen! Tu ai fost fata aceea.

Se oprește. Se întoarce spre mine. Pe stradă, oamenii se grăbesc să ne depășească. Fața ei este foarte palidă, cu pete de un roșu profund pătându-i obrajii.

– Nu-i de glumit, Charles.

– Nici nu vreau așa ceva. Ai fost cu mine de marți seara până vineri dimineața.

– Cum poți să știi?

– Știu. Știu! Amintirea e limpede. Cumva s-a păstrat. Ți-am văzut întreg trupul.

– Încetează, Charles!

– Ne-am potrivit foarte bine, continui eu. Trebuie că i-am mulțumit pe Pasagerii noștri de ne-am potrivit atât de bine. Iar să te văd... a fost ca și cum m-am trezit dintr-un vis și-am descoperit că visul a fost real, iar fata chiar aici...

– Nu!

– Hai să mergem în apartamentul tău și s-o luăm de la început.

– Ești mizerabil în mod intenționat și nu știu de ce. Doar nu aveai niciun motiv să-ți bați joc. Poate-am fost sau poate că nu am fost cu tine, tu n-ai fi știut-o iar dacă totuși știi, ar fi trebuit să-ți ții gura și...

– Ai un semn din naștere, de mărimea unui bănuț, cam la trei degete sub sânul stâng.

Izbucnește în hohote de plâns și se aruncă asupra mea, acolo, în stradă. Unghiile ei lungi și argintate îmi zgârie obrajii. Mă pălmuiește. O prind în brațe. Mă asaltează cu genunchii. Nimeni nu ne dă atenție; cei care trec pe acolo consideră că suntem călăriți și-și întorc privirile. E toată o furie dar brațele mele o cuprind ca niște benzi de metal; poate numai să dea din picioare și să răsufle zgomotos, iar trupul ei este lipit de al meu. E încordată, angoasată.

Îi spun cu voce joasă, imperativă:

– O să-i înfrângem, Helen! Vom termina ceea ce au început. Nu te lupta cu mine. Nu ai niciun motiv să te lupți cu mine. Știu, e o întâmplare că-mi amintesc de tine, dar lasă-mă să te însoțesc și-am să-ți probez că aparținem unul altuia.

– Dă-mi... drumul...

– Te rog! Te rog! De ce să fim dușmani? Nu vreau să-ți fac niciun rău. Te iubesc, Helen! Mai ții minte? Când eram copii puteam să ne jucăm de-a îndrăgostiții. Eu m-am jucat, trebuie că te-ai jucat și tu. Aveam 16 sau 17 ani. Șoaptele, tainele... totul era un mare joc și o știam. Dar jocul s-a terminat. Nu ne mai putem permite să ne hărțuim și-apoi s-o luăm la goană. Suntem liberi atât de puțin timp... trebuie să avem încredere, să ne deschidem unul altuia...

– Nu-i bine.

– Nu! Dacă există prostul obicei ca doi oameni care au fost aduși unul lângă celălalt de Pasageri să se evite reciproc după aceea, nu înseamnă că trebuie să o și facem. Helen... Helen...

Ceva din tonul meu o convinge. Încetează să se mai zbată. Trupul ei încordat se înmoaie. Privește spre mine, are fața brăzdată de lacrimi iar ochii umbriți.

– Crede-mă. Ai încredere-n mine, Helen!

Ezită. Apoi zâmbește.

În chiar acea clipă simt răceala de la baza craniului. Senzația că un ac de oțel îmi pătrunde adânc în ceafă. Înțepenesc. Brațele-mi cad moi de-a lungul trupului, eliberând-o. Pentru un moment nu mai știu ce-i în jurul meu apoi, când ceața se împrăștie, totul este diferit.

– Charles! mă strigă ea. *Charles?*

Își mușcă pumnii. Mă întorc ignorând-o și revin la local.

Un bărbat tânăr stă pe unul din scaunele din fața barului. Părul lui negru strălucește de pomezi. Obrajii îi sunt catifelați. Ochii lui îi întâlnesc pe-ai mei.

Mă așez. Comandă de băut. Nu vorbim.

Mâna mea cade pe încheietura lui și rămâne acolo. Barmanul care ne servește se încruntă dar nu spune nimic. Ne sorbim băuturile și punem paharele goale deoparte.

– Să mergem, spune tânărul.

Îl urmez afară.

1968

ARIPI DE NOAPTE

La sfârșitul lui 1961 cumpărasem o casă mare și elegantă aflată într-o încântătoare margine a New York-ului și care aparținuse lui Mayor Fiorello la Guardia. Iar acolo, într-un birou de la etajul al treilea, cu vederea spre parcul cu stejari și arbori de cauciuc uriași, am scris cea mai mare parte a povestirilor din aceasta carte. Într-o noapte de februarie, în 1968, la mansardă a izbucnit focul care a ajuns rapid în birou, iar între trei și patru dimineața a devorat aproape întreaga casă. Am salvat ce-am putut din cărțile și însemnările mele, am cumpărat o nouă mașină de scris și-am închiriat o căsuță amărâtă din apropiere. Eram confuz și epuizat. Refacerea casei a durat un an și două luni, în primele nouă luni trăind în căsuța aceea de închiriat, timp pe care l-am considerat ca pe un exil.

În primele săptămâni de după incendiu ideea de a scrie era de neconceput; eram prea obosit și oricum, ocupat cu salvarea a ceea ce rămăsese neatins, cu agenții de asigurări și cu ajutatul soției mele la organizarea reconstrucției.

M-am apucat apoi să scriu o povestire și, în ciuda lipsei de confort din noua mea locuință, am reușit să-mi termin treaba, încă amorțit și epuizat i-am zis lui Fred Pohl că intenționam să scriu o nuvelă pentru GALAXY. Așezându-mă la masă, fără să am un plan anume, am creat *Aripi de noapte* în șase sau șapte zile.

Nu știu de unde s-a născut povestea asta. Nu aveam niciun fel de rezerve de energie din care să o pot extrage și totuși *Aripi*

de noapte este bogată, inventivă, cu multe scene și personaje – și este probabil cea mai îndrăgită lucrare pe care am scris-o vreodată. A câștigat un premiu Hugo și puțin a lipsit să ia și un Nebula, a fost inclusă în multe antologii și tradusă în franceză, italiană, germană, olandeză, spaniolă, japoneză și alte câteva limbi și, în general, pare că s-a impus ca un SF clasic. Ceea ce cred că dovedește faptul că scriitorii nu scriu cele mai bune cărți doar atunci când sunt bine odihniți. Mai târziu (tot în 1968), am scris două continuări la *Aripi de noapte* și anume *Among the Rememberers (Printre cei care își amintesc)* și *The Road To Jorslem (Drumul spre Jorslem),* de asemenea publicate în GALAXY; toate trei formează romanul *Aripi de noapte* publicat pentru prima oară în 1969 dar povestirea care îi dă titlul, prezentă aici, este inima trilogiei, esența viziunii viitorului îndepărtat care mi-a apărut în mod inexplicabil în acele zile reci, bântuite de foc, ale lui martie 1968.

Unu

Roum este un oraș ridicat pe șapte coline. Se zice că într-unul din ciclurile anterioare a fost una dintre capitalele umanității. Nu știam asta pentru că ghilda mea stătea de Veghe, nu Amintea. Ajungând însă, pe neașteptate lângă oraș, dinspre sud, la vremea amurgului, am putut să văd că în zilele lui de glorie trebuie să fi fost de mare importanță. Chiar și acum era un oraș puternic, cu multe mii de suflete.

Turnurile lui scheletice se înălțau ascuțite împotriva crepusculului. Lumini licăreau atrăgător. În stânga mea, cerul ardea orbitor sub soarele în retragere; fâșii tremurânde de azur, violet și purpuriu, se răsuceau și se înlănțuiau una în jurul celeilalte, într-un dans de seară aducător al întunericului. În dreapta mea era deja noapte. Am încercat să aflu cele șapte coline fără să reușesc însă. Știam totuși că acesta era acel Roum al majestății, acel oraș spre care

duceau toate drumurile și am simțit sfială și adânc respect pentru munca părinților noștri, cei de mult plecați.

Rămăsesem pe drumul lung și drept privind spre Roum. Am zis:

– E un oraș binevoitor. Acolo vom găsi de lucru.

Lângă mine, Avluela își agită aripile dantelate:

– Și mâncare? întrebă cu vocea ei înaltă de flaut. Și adăpost? Și vin?

– Da. Și acestea. Toate acestea.

– De când suntem pe drum, Veghetorule?

– Două zile. Trei nopți.

– Dacă aș fi zburat ar fi durat mai puțin.

– Pentru tine. Ne-ai fi lăsat mult în urmă și nu ne-ai mai fi văzut vreodată. Aceasta este dorința ta?

Veni aproape de mine, zgrepțănă ușor țesătura aspră de pe umărul stâng, apoi îmi atinse trupul, cu o zvâcnitură ca de pisică. Prin aripile ei nestrânse în cele două văluri cuprinzătoare de funigei, puteam încă zări apusul și luminile serii, estompate, fermecate. Am simțit aroma de miez de noapte a părului ei și i-am îmbrățișat trupul zvelt, copilăresc.

– Tu știi că dorința mea este să fiu mereu cu tine, Veghetorule. Întotdeauna.

– Da, Avluela.

– Fi-vom noi fericiți în Roum?

– Vom fi fericiți.

Și i-am dat drumul.

– Acum intrăm în Roum?

– Cred că ar trebui să-l așteptăm pe Gormon, i-am răspuns dând din cap. Va reveni curând din explorările lui. Nu voiam să-i vorbesc despre oboseala mea. Era doar un copil de șaptesprezece veri; ce știa ea de oboseală și de bătrânețe? Iar eu eram bătrân. Nu atât de bătrân ca Roum dar orișicât.

– În timp ce așteptăm pot să zbor?

– Da, zboară.

M-am ghemuit lângă căruțul nostru și mi-am încălzit mâinile la generatorul vibrând, în timp ce Avluela se pregătea de zbor. Mai întâi și-a dat jos straiele pentru că aripile ei nu aveau suficientă putere să ridice atâta greutate suplimentară. Suplă, agilă, își scoase bulele sticloase din picioarele mititele, se eliberă de jacheta stacojie și de pantalonii moi, îmblăniți. Lumina dispărând spre vest licărea peste formele ei subțiri. Ca la toate Zburătoarele, corpul ei nu avea niciun surplus de țesut: sânii erau simple cucuie, fesele cam plate, coapsele fusiforme și când se așeza rămânea o mulțime de spațiu între ele. Să fi avut mai mult de cincizeci de kilograme? Mă îndoiam. Privind la ea mă simțeam ca de obicei, greoi și iremediabil terestru, o bucată de carne dezgustătoare, deși nu sunt deloc un tip masiv.

Se ghemui acolo, în mijlocul drumului, cu pumnii pe sol, cu capul pe genunchi în timp ce spunea ce spun de obicei Zburătoarele în astfel de ocazii. Stătea cu spatele la mine. Aripile delicate fluturau însuflețite, o învăluiau ca o mantie umflată de vânt. Nu puteam înțelege cum de asemenea aripi erau în stare să ridice o făptură, chiar dacă aceasta era ușoară precum Avluela. Nu erau aripi de șoim, ci aripi transparente de fluture, străbătute de vinișoare pătate ici și colo de pigmenți: ivoriu, turcoaz, stacojiu. Un ligament solid le unea cu cele două fâșii de mușchi moi și plați de sub pielea umerilor ascuțiți, dar ceea ce îi lipsea era sternul masiv al unei creaturi aeriene, mușchii asemeni unor frânghii, necesari zborului. O, știu că Zburătoarele folosesc mai mult decât numai mușchii pentru a se ridica de la pământ, că există canoane mistice în secretele lor. Chiar și așa, eu care eram un Veghetor priveam sceptic ghildele mai fantastice.

Avluela își termină zicerea, se ridică, își luă avânt și se înălță la câteva picioare. Rămase acolo suspendată între

cer și pământ în timp ce aripile îi băteau frenetic. Nu era încă noapte deplină dar aripile Avluelei erau deja aripi de noapte. În timpul zilei nu putea zbura pentru că presiunea teribilă a vântului solar ar fi doborât-o. Nici acum, la jumătatea căii dintre amurg și întuneric, nu era încă momentul cel mai bun pentru zbor. Am văzut-o avântându-se spre est, către ultimii stropi de lumină ai cerului. Brațele, ca și aripile i se mișcau convulsiv; fețișoara ei ascuțită se crispa de concentrare; pe buzele subțiri erau cuvintele ghildei sale. Cu un zvâcnet adoptă o poziție de zbor orizontală, cu fața în jos și aripile bătând aerul. *Sus Avluela, sus!*

Zbura ca și cum numai prin voința ei cucerise vestigiile luminii încă strălucitoare.

Supravegheam cu plăcere trupul ei gol, profilat pe fondul întunecat. O puteam vedea clar pentru că un Veghetor are ochii ageri. Acum se ridicase la o înălțime de cinci ori mai mare decât a ei, aripile-i fiind complet desfăcute. Turnurile din Roum erau parțial eclipsate de corpul ei. Îmi făcu semn și i-am trimis un sărut și i-am oferit cuvinte de dragoste. Veghetorii nu se căsătoresc și nu fac copii dar Avluela era totuși ca o fiică pentru mine, eram mândru de zborul ei. Se împlinea un an de când călătoream împreună, de la întâlnirea noastră din Agupt; mă simțeam de parcă aș fi cunoscut-o dintotdeauna. Ea mi-a dat puteri noi. Nu știu ce a găsit la mine. Poate siguranță, cunoaștere, o continuitate a zilelor dinaintea nașterii ei. Speram doar că mă iubea așa cum o iubeam și eu.

Acum era sus de tot. Se rotea, se înălța, cobora în spirale, făcea piruete, dansa; pletele ei negre erau învolburate. Trupul ei părea doar un apendice întâmplător al aripilor uriașe ce pulsau strălucitor în noapte. Se ridica liberă spre înălțimi triumfând asupra gravitației, făcându-mă să-mi simt picioarele de plumb. Asemeni unei rachete lungi și

subțiri, se îndreptă brusc spre râu. I-am văzut tălpile, vârfurile aripilor și apoi nimic.

Am oftat. Mi-am înghesuit mâinile la subsuori să le încălzesc. Cum de simțeam un frig de iarnă în timp ce Avluela putea să se înalțe spre cer fericită în goliciunea ei?

Se împlinea cea de a douăsprezecea oră din cele douăzeci și venea vremea Vegherii. M-am dus la cărucior, mi-am deschis cutiile și mi-am pregătit instrumentele. Câteva din capacele cadranelor erau îngălbenite și învechite. Acele indicatoare își pierduseră strălucirea, urmele apei de mare desfigurase apărătorile instrumentelor, o relicvă a timpurilor în care piraților mă atacaseră pe Oceanul Terestru. Pârghiile, îmbinările uzate și crăpate, răspundeau ușor atingerii mele pe măsură ce începeam pregătirile preliminarii. Mai întâi te rogi pentru o minte limpede și receptivă, creezi afinitatea cu propriile-ți instrumente, apoi faci adevărata Veghe căutând inamicii omului pe cerurile înstelate. În ăsta consta talentul și arta mea. Am apucat mânerele sferice, mi-am golit mintea, m-am pregătit să devin o extindere a instrumentelor.

Tocmai trecusem pragul spre prima fază a Vegherii când o voce adâncă și vibrantă spuse în spatele meu:

– Ei bine, Veghetorule, cum îți merge?

M-am prăbușit peste cărucior. O întrerupere neașteptată a muncii mele implica durere fizică. Pentru moment am simțit gheare încleștându-mi inima. M-am aprins la față; nu-mi puteam focaliza privirea; gâtul mi se uscase. Cât de repede posibil am luat măsurile de protecție cuvenite pentru alinarea epuizării metabolice și m-am desprins de instrumentele mele. M-am întors, ascunzând pe cât posibil tremurul meu.

Gormon, celălalt membru al micului nostru grup, apăruse și stătea indiferent lângă mine. Rânjea amuzat de disperarea mea dar nu puteam să mă supăr pe el. Nimeni

nu-și arată ostilitatea față de o persoană fără de ghildă, indiferent de provocare.

– Ți-ai petrecut timpul într-un mod satisfăcător? l-am întrebat cu vocea sugrumată.

– Foarte satisfăcător. Unde-i Avluela?

I-am arătat cerul. Gormon dădu din cap.

– Ce-ai descoperit? l-am întrebat iar.

– Că acest oraș este cu siguranță Roum.

– Dar n-a existat niciodată vreo îndoială.

– Pentru mine a fost. Dar acum am dovezi.

– Da?

– În buzunarul detașabil. Uite!

Își scoase buzunarul detașabil și-l puse jos, lângă mine. Apoi îl desfăcu îndeajuns de mult ca să-și poată băga mâinile în el. Mormăind, începu să scoată ceva greu – ceva din piatră albă – vedeam o coloană de marmură, lungă, scobită și mâncată de vreme.

– Dintr-un templu al Imperialului Roum! jubilă Gormon.

– N-ar fi trebuit s-o iei.

– Așteaptă! strigă el și mai căută ceva în buzunarul detașabil.

Scoase o mână de plăci metalice, circulare și le împrăștie zăngănind la picioarele mele.

– Monezi, bani!! Uită-te la ele, Veghetorule! Chipurile Cezarilor!

– Ale cui?

– Ale vechilor conducători. Nu-ți cunoști istoria din ciclurile trecute?

I-am aruncat o privire curioasă.

– Zici că nu ai nicio ghildă... Gormon, ai putea să fii un Amintitor și să ascunzi asta de mine?

– Privește-mi fața, Veghetorule! Aș putea să aparțin vreunei ghilde? Ar fi acceptat un Elfin?

– Mda, asta așa e, am zis, examinându-i tenta aurie, pielea groasă, cerată, ochii cu pupile roșii, gura crestată. Gormon fusese înțărcat cu droguri teratogene, era un monstru, fără îndoială, un Elfin, în afara legilor și obiceiurilor omului așa cum erau ele practicate în cel de-Al Treilea Ciclu de civilizație. Și nu exista o ghildă a Elfinilor.

– Mai e ceva. Buzunarul detașabil avea o capacitate infinită; dacă era cazul putea depozita în burta lui cenușie și scorojită o lume întreagă. Și totuși nu era mai lung de o mână omenească. Gormon scoase din el bucăți de mecanisme, ceva de citit, o chestie unghiulară din metal maro și care putea fi o unealtă străveche, trei pătrate de sticlă strălucitoare și cinci foi de hârtie – *hârtie!* – și multe alte relicve ale antichității.

– Vezi, spuse el, o plimbare fructuoasă, Veghetorule! Nu doar o pradă întâmplătoare. Totul înregistrat, etichetat, stratul, vârsta estimată, poziția. Aici avem multe mii de ani din Roum.

– Chiar trebuia să iei lucrurile astea? am întrebat nesigur.

– De ce nu? Cui o să-i lipsească? Cui îi mai pasă de trecut, în acest ciclu?

– Amintitorilor.

– Ei nu au nevoie de obiecte în munca lor.

– Totuși, de ce vrei aceste lucruri?

– Mă interesează trecutul, Veghetorule. Chiar lipsit de ghildă, am și eu proiectele mele științifice. E ceva rău în asta? Nici măcar unui monstru nu i se permite cunoașterea?

– Sigur, sigur. Caută ce vrei, realizează-te în felul tău. Acesta e Roum. În zori intrăm. Sper să găsesc de lucru aici.

– S-ar putea să ai dificultăți.

– Cum așa?

– Fără-ndoială, în Roum sunt deja mulți Veghetori. Nu prea vor mai avea nevoie de serviciile tale.

– Am să cer o favoare Prinţului din Roum.

– Prinţul din Roum e un bărbat dur, rece şi crud.

– Ştii ceva despre el?

Gormon ridică din umeri:

– Câte ceva.

Începu să strângă vestigiile în buzunarul detaşabil. Şi zise:

– Încearcă-ţi norocul cu el, Veghetorule. Ai altă alternativă?

– Niciuna.

Gormon râse, dar eu nu. Îşi făcea de lucru cu prada răpită trecutului. Mi-am dat seama că eram profund deprimat de cuvintele lui. Părea atât de sigur de el, într-o lume nesigură; fiinţa asta fără ghildă, monstrul ăsta, omul ăsta cu aspect inuman, cum putea să fie atât de calm, de nonşalant? Trăia fără să-i pese de calamitate şi-şi bătea joc de cei care-şi recunoşteau frica. Gormon călătorea cu noi de numai nouă zile, de când îl întâlnisem în vechea cetate de la poalele vulcanului, spre sud, pe ţărmul mării. Nu-i sugerasem să ni se alăture, se invitase singur, iar eu mă lăsasem convins de Avluela. Drumurile sunt reci şi întunecate în această perioadă a anului, abundă în fiare periculoase de diverse specii iar un bătrân, călătorind cu o fată, n-ar greşi luând cu el un maroniu ca Gormon. Totuşi, uneori îmi doream să nu fi venit cu noi, iar acum era un astfel de moment.

M-am întors încet la echipamentul meu.

Gormon spuse ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama:

– Te-am întrerupt din veghe?

– Da, i-am răspuns cu blândeţe.

– Îmi pare rău. Du-te şi ia-o de la capăt, am să te las în pace – şi-mi oferi surâsul lui strâmb şi ameţitor, atât de fermecător, încât mă făcu să uit uşoara aroganţă a vorbelor sale.

Am atins mânerele sferice, am făcut conexiunile, am verificat cadranele. Dar nu începeam veghea pentru că eram conștient de prezența lui și mi-era teamă că în ciuda promisiunii sale avea să intervină încă odată într-unul din momentele dureroase ale concentrării. Mi-am luat privirea de la aparate. Gormon era de cealaltă parte a drumului, sucindu-și gâtul, și încercând s-o zărească pe Avluela. Când m-am întors spre el și-a dat seama de prezența mea.

– Ceva în neregulă, Veghetorule?

– Nu. Nu este momentul potrivit. Voi aștepta.

– Spune-mi, când inamicii Pământului vor veni cu adevărat din stele, mașinăriile tale îți vor da de veste?

– Am încredere în ele.

– Și după aceea?

– După aia am să-i anunț pe Apărători.

– Și munca ta de o viață se va termina?

– Poate.

– Atunci de ce există o întreagă ghildă a Veghetorilor? De ce nu un centru principal de unde să se facă Veghea? De ce o mulțime de Veghetori nomazi, umblând de colo, colo?

– Cu cât sunt mai mulți vectori de detecție, cu atât există o șansă mai mare să ne dăm seama rapid de invazie.

– Atunci un Veghetor individual ar putea să-și folosească bine aparatele fără să vadă nimic, deși un invadator e deja aici.

– S-ar putea. De asta practicăm redundanța.

– Cred că uneori exagerezi – râse Gormon – chiar crezi că invazia va avea loc?

– Da, am răspuns înțepat. Dacă nu, viața mea a fost o risipă.

– Și de ce și-ar dori populațiile stelare să ocupe Pământul? Ce avem noi aici în afară de rămășițele vechilor imperii? Ce-ar face cu un Roum mizerabil? Cu Perris?

Cu Jorslem? Cetăți putrezite! Prinți idioți! Hai, Veghetorule, recunoaște, invazia este un mit iar tu faci de patru ori pe zi niște chestii fără sens.

– Talentul și arta mea constau în Veghere. Tu ai batjocura. Fiecare cu specialitatea lui.

– Iartă-mă, spuse cu o umilință batjocoritoare. Du-te și Veghează.

– Așa voi face.

Supărat, m-am întors la instrumentele mele, hotărât să ignor orice întrerupere, oricât de brutală. Răsăriseră stelele, priveam constelațiile strălucitoare iar mintea mea înregistra automat multitudinea lumilor. „Hai să Veghem", m-am gândit. „Hai să ne continuăm veghea în ciuda batjocoritorilor."

Am intrat în plină veghe.

M-am agățat de mânere și-am lăsat valul puterii să se năpustească asupra mea. Mi-am trimis mintea spre ceruri și-am căutat entitățile ostile. Ce extaz! Ce splendoare incredibilă! Eu care nu părăsisem niciodată această planetă mică cutreieram spațiile negre ale vidului, alunecam de la o stea la alta, vedeam planetele rotindu-se. În timpul călătoriei alte chipuri îmi întorceau privirea, unele fără ochi, altele cu mulți ochi, întreaga complexitate a galaxiilor populate care îmi erau accesibile. Am pândit posibilele concentrări de forțe inamice. Am inspectat spații de antrenament și tabere militare. Căutam invadatorii care ne fuseseră promiși, cuceritorii care la sfârșit erau destinați să ne ia lumea noastră ruinată; căutam așa cum o făcusem de atâtea ori, în fiecare zi a vieții mele de adult.

Nu am găsit nimic. Iar când am ieșit din transă, asudat și epuizat, am zărit-o pe Avluela coborând. Aterizează ușoară ca o pană. Gormon o strigă, ea alergă goală, cu sânii mici tremurători iar el îi cuprinse trupul mărunțel

în brațele puternice. Se sărutară fără pasiune dar cu bucurie. Când îi dădu drumul, ea se întoarse spre mine.

– Roum, gâfâi ea. *Roum!*

– L-ai văzut?

– Tot! Mii de oameni! Lumini! Bulevarde! O piață! Clădiri în ruină, vechi de multe cicluri. O, Veghetorule, cât de minunat e Roum!

– Atunci ai avut un zbor bun.

– O minune!

– Mâine o să avem de-a face cu Roum.

– Nu Veghetorule, în seara asta. În seara asta!

Era entuziasmată ca o fetiță cu fața strălucind de încântare.

– Numai puțin! Uite, aproape că am ajuns! insistă ea.

– Ar trebui să ne odihnim mai întâi. Nu voiam să ajungem în Roum obosiți.

– Ne putem odihni când ajungem acolo, replică ea. Hai! Strânge tot! Ți-ai făcut Veghea, da?

– Da, da.

– Atunci să mergem. Spre Roum! Spre Roum!

L-am privit rugător pe Gormon. Venise noaptea; era timpul să ne așezăm tabăra, să prindem câteva ore de somn.

De data asta Gormon era de partea mea. Îi spuse Avluelei:

– Veghetorul are dreptate, toți avem nevoie de odihnă. Vom merge în zori.

Avluela era botoasă. Semăna mai mult ca niciodată cu un copil. Aripile i se pleoștiseră; trupul ei subdezvoltat se încovoie. Mofturoasă, își strânse aripile până când ajunseră ca două cocoașe de mărimea unui pumn și-și culese hainele pe care le împrăștiase pe drum. Am distribuit tabletele cu hrană, am intrat în receptaculele noastre iar eu am căzut într-un somn agitat, visând-o pe Avluela agățată de Luna sfărâmicioasă și cu Gormon alături.

Cu două ore înainte de răsăritul soarelui m-am trezit și am făcut prima Veghe a zilei în timp ce ei încă dormeau. Apoi i-am trezit și am luat drumul legendarului oraș imperial. Drumul spre Roum.

Doi

Lumina dimineții era tăioasă de parcă am fi fost într-o lume tânără, nou-creată. Drumul era pustiu în aceste vremuri, oamenii nu călătoreau prea mult decât dacă erau rătăcitori prin obișnuință și profesie. Din când în când, făceam loc trăsurii vreunui membru al ghildei Stăpânilor, trasă de o duzină de neutri placizi și înhămați în serie. În primele două ore ale dimineții au trecut pe lângă noi patru asemenea vehicule, bine închise și acoperite pentru a ascunde mândrele trăsături ale Stăpânului de privirile unor oameni de rând ca noi. Câteva care încărcate cu produse, planoare... În general drumul era numai al nostru.

Împrejurimile Roum-ului expuneau vestigii ale antichității: coloane izolate, bucăți dintr-un apeduct care nu mai transporta nimic nicăieri, portalurile unui templu uitat. Ceea ce vedeam noi era vechiul Roum, dar existau și urme ale orașelor din ciclurile ulterioare: colibe de țărani, domurile centralelor energetice, carcasele blocurilor-turn, uneori și câte un fuselaj ars de avion. Gormon cerceta totul și din când în când lua și probe. Avluela privea cu ochii mari fără să zică ceva. Am continuat să mergem până ce zidurile orașului se iviră în fața noastră.

Erau din pietre albăstrii și glănțuite, strâns îmbinate și avea cam înălțimea a opt oameni. Drumul nostru străpungea zidul pe sub o arcadă cu consolă. Poarta era deschisă. Apropiindu-ne de ea, o siluetă se îndreptă spre noi. Un om cu glugă, mască și înălțime neobișnuită, purtând veșmintele întunecate ale ghildei Pelerinilor. Nimeni nu

trebuie să se apropie de astfel de persoane din proprie inițiativă dar, dacă ți se cere, trebuie să-i dai Pelerinului toată atenția. Acesta ne-a făcut semn cu mâna. Și prin grila din dreptul gurii ne-a întrebat:

– De unde veniți?

–Din sud. Am trăit un timp în Agupt apoi am traversat Podul de Pământ spre Talya – a fost răspunsul meu.

– Încotro?

– Roum, pentru un timp.

– Cum merge Veghea?

– Ca de obicei.

– În Roum aveți unde să stați?

Am negat din cap:

– Sperăm în bunătatea Voinței.

– Voința nu este totdeauna bună. Și nici nu este nevoie de Veghetori în Roum. De ce călătorești cu o Zburătoare?

– Pentru companie. Și pentru că este tânără și are nevoie de protecție.

– Cine este celălalt?

– Nu este din vreo ghildă, este un Elfin.

– Văd asta. Dar de ce te însoțește?

– El este puternic iar eu sunt bătrân; și-așa, călătorim împreună. Încotro te îndrepți, Pelerinule?

– Spre Jorslem. Există vreo altă destinație pentru cei din ghilda mea?

Am încuviințat, plecându-mi capul.

– De ce nu vii la Jorslem cu mine?

– Acum drumul meu este spre nord iar Jorslem este în Sud, aproape de Agupt.

– Ai fost în Agupt și n-ai ajuns în Jorslem? Era uimit.

– Da. Nu mi-a venit încă vremea să văd Jorslem.

– Vino acum. Vom face drumul împreună, Veghetorule, și vom discuta despre vremurile apuse și despre cele

ce vor veni și-am să te asist în Veghea ta iar tu ai să mă asiști în comuniunea mea cu Voința. De-acord?

Era tentant. Prin fața ochilor mei trecu fulgerător auriul Jorslem, clădirile și mormintele sfinte, locurile unde cei bătrâni erau întineriți, turnurile și acoperișurile bisericilor. Deși sunt consecvent obiceiurilor și hotărârilor mele, pe moment am dorit să abandonez Roum și să-l însoțesc pe Pelerin către Jorslem. L-am întrebat:

– Dar însoțitorii mei...

– Lasă-i. Pentru mine este interzis să umblu cu cei fără de ghildă sau cu femelele. Doar noi doi, Veghetorule, vom merge la Jorslem.

Avluela care se ținea la o parte, încruntată la auzul acestei propuneri îmi azvârli o căutătură plină de teroare.

– Nu am să-i abandonez.

– Voi merge atunci de unul singur la Jorslem, hotărî Pelerinul.

Din roba lui se ivi o mână osoasă cu degete lungi, albe și ferme. Le-am atins vârfurile cu respect iar el mi-a zis:

– Fie ca Voința să te binecuvânteze, prietene Veghetor. Și când vei ajunge în Jorslem să mă cauți.

Plecă fără alte cuvinte.

– Te-ai fi dus cu el, nu-i așa?

– M-am gândit la așa ceva.

– Ce-ar putea găsi în Jorslem și să nu fie pe aici? E un oraș sfânt ca și acesta. Aici te poți odihni un timp. Acum nu mai ești în stare de o altă călătorie.

– S-ar putea să ai dreptate, am încuviințat eu.

Și cu ultimele forțe am pășit spre poarta lui Roum.

Ochi vigilenți ne iscodeau prin fantele zidurilor. Când am ajuns în mijlocul porții, o Santinelă grasă și ciupită de vărsat, cu fălci căzute, ne-a oprit să mă-ntrebe ce treabă avem în Roum. I-am zis ghilda și scopul meu iar el s-a strâmbat dezgustat.

– Du-te-n altă parte, Veghetorule! Avem nevoie numai de oameni utili aici.

– Veghea are foloasele ei.

– Fără-ndoială, fără-ndoială!

Se uită chiorâș spre Avluela și întrebă iar:

– Ce-i asta? Veghetorii sunt celibatari, nu?

– Nu-i decât un însoțitor de călătorie. Santinela izbucni într-un râs grosolan:

– Pun pariu că e un drum făcut adesea! Nu c-ar fi cine știe ce de capul ei. Câți ani are, treisprezece, paisprezece? Vino-ncoace, copilă! Lasă-mă să te verific dacă n-ai ceva ascuns, de contrabandă.

Își plimbă repede mâinile pe ea, încruntându-se când dădu de sâni, apoi ridicând sprâncenele la găsirea umflăturilor de pe umeri.

– Ce-i asta? Ce-i asta? Mai mult în spate decât în față! O Zburătoare, asta ești, nu? Ce porcărie, o Zburătoare însoțind un Veghetor bătrân și nebun!

Chicotește și-și pune laba pe trupul Avluelei într-un mod care-l înfurie pe Gormon; citesc ură în ochii lui tiviți parcă de flăcări, îl prind la timp și-mi folosesc toată puterea să-l opresc să ne nenorocească pe toți prin atacul asupra Santinelei. Se smucește aproape să mă dea jos apoi se calmează și se supune, privind rece cum Santinela își termină „controlul" asupra Avluelei.

La sfârșit, Santinela se întoarse cu dezgust spre Gormon:

– Ce fel de lucru ești tu?

– Fără ghildă, cu bunăvoința ta, rostește Gormon tăios, umil și fără de valoare, produs de teratogeneză. Cu toate acestea, un om liber ce dorește să intre în Roum.

– Avem nevoie de monștri în plus?

– Mănânc puțin și pot munci din greu.

– Ai fi muncit și mai cu spor dacă erai neutralizat.

Gormon se încruntă iar. Am intervenit:

– Ne este permis să intrăm?

– Un moment.

Santinela își puse pe cap tichia gânditoare și îngustându-și privirea transmise mesajul de rigoare spre rezervoarele de informații. Fața-i era încordată de efort. Apoi se înmuie. Câteva clipe mai târziu veni răspunsul. Nu puteam auzi nimic, dar după dezamăgirea de pe chipul său mi-am dat seama că nu se găsise niciun motiv să ni se refuze intrarea în Roum.

– Intrați. Toți trei. Grăbiți-vă!

Și am trecut pragul.

– Puteam să-l omor dintr-o lovitură, zise Gormon.

– Și ne-ar fi neutralizat pe toți până la căderea nopții. Puțină răbdare și ajungem.

– Și cum punea mâna pe ea...

– Ai o atitudine foarte posesivă față de Avluela. Amintește-ți că este o zburătoare și nu este disponibilă sexual celor fără de ghildă.

Gormon ignoră atenționarea mea.

– Nu mă stârnește mai mult decât pe tine, Veghetorule. Dar mă doare să o văd tratată astfel. Dacă nu mă țineai, l-aș fi omorât.

– Unde-o să stăm acum? întrebă Avluela.

– Mai întâi lăsați-mă să găsesc sediul ghildei Veghetorilor. Mă voi înregistra acolo. Apoi o să căutăm reședința Zburătoarelor pentru masă.

– Și-apoi vom merge la Șanțul celor fără de ghildă și vom cerși câțiva bănuți, zise Gormon sec.

– Îmi pare rău că ești un Elfin, dar mi se pare dizgrațios să te plângi. Vino.

Am pornit pe o străduță pietruită și întortocheată. Eram în inelul exterior, un sector cu căsuțe joase, lipite de pământ, dominate de structurile masive ale instalațiilor de apărare. În interior se aflau turnurile lucitoare pe

care le văzusem din câmp noaptea trecută, rămășițe ale vechiului Roum păstrate cu grijă timp de peste zece mii de ani; piața, zona fabricilor, cocoașele instalațiilor pentru comunicare, templele voinței, rezervoarele de informații, refugiile de noapte, bordelurile extratereștrilor, clădirile guvernamentale, sediile diferitelor partide.

La un colț, lângă o clădire din Al Doilea Ciclu, cu pereții acoperiți cu o structură cauciucată, am găsit o tichie gânditoare pentru public și mi-am pus-o pe frunte. Instantaneu, gândurile mele au fugit pe circuit până la interfața ce-mi asigura accesul la unul din creierele rezervorului de informații. Am pătruns prin interfață și am văzut însuși creierul încrețit și cenușiu pe fundalul verde-închis al adăpostului său. Odată, un Amintitor mi-a spus că în ciclurile trecute oamenii construiau mașini care să gândească pentru ei și în locul lor, cu toate că aceste mașini erau infernal de scumpe și necesitau spații largi. Sugeau energia cu lăcomie. Asta nu era cea mai rea dintre nebuniile strămoșilor, dar de ce să construiești mașini când moartea elibera zilnic o mulțime de „mașini" naturale pe care puteai să le înhami la rezervoarele de informații? Oare le lipseau cunoștințele necesare? Îmi venea greu să cred așa ceva.

I-am prezentat creierului identificarea ghildei mele și i-am cerut coordonatele hanului nostru. Le-am primit instantaneu și-am pornit mai departe, Avluela într-o parte, Gormon de cealaltă iar la mijloc eu și căruțul meu cu instrumente, ca de obicei.

Orașul era aglomerat. Nu mai văzusem o astfel de îmbulzeală nici în adormitul și toropitul Agupt, nici în altă zonă, pe timpul călătoriei mele spre nord. Străzile erau pline de Pelerini, secretoși și mascați. Printre ei se furișau Amintitori pierduți în meditație, Comercianți cu chipuri încruntate; ici și colo se putea zări litiera vreunui

Stăpân. Avluela văzu mai multe Zburătoare; nu avea dreptul să le salute, după doctrinele ghildei ei, deoarece nu-și dusese la bun sfârșit ritualа purificare. Îmi pare rău s-o recunosc, însă am iscodit mulți Veghetori, toți uitându-se la mine cu neplăcere și fără a-mi ura bun venit. Am observat un număr important de Apărători precum și pe neconfundații reprezentanți ai unor ghilde minore, cum ar fi cele ale Servitorilor, Meșteșugarilor, Scribilor, Comunicanților, Transportatorilor. Natural, o grămadă de neutri își vedeau de treburile lor în tăcere. Erau și destui extraterestri, de toate felurile, majoritatea probabil turiști, unii veniți pentru afaceri, atât cât se putea face cu necăjita și împovărata de sărăcie lume a Pământului. Am observat și câțiva Elfini, furișându-se prin mulțime, dar niciunul cu ținuta atât de mândră ca a lui Gormon. Era unic printre ai săi: ceilalți, pestriți și tărcați, asimetrici, fără membre sau cu prea multe, deformați într-o mie de feluri, inimaginabile; erau șerpuitori, chiori, șovăielnici, sâsâiți, umili, însă niciunul nu se purta ca și cum s-ar fi considerat om.

Informația creierului fusese exactă. În mai puțin de o oră am ajuns la hanul Veghetorilor. I-am lăsat pe Avluela și pe Gormon la intrare și mi-am împins căruțul în interior.

În sala principală erau cam o duzină de membri ai ghildei mele. Le-am dat salutul uzual și mi-au răspuns apatici. Aceștia să fi fost oare gardienii de care depindea securitatea Pământului? Nerozi și debili?

– Unde mă pot înregistra? am întrebat.

– Ești nou? De unde vii?

– Agupt a fost ultimul loc unde m-am înregistrat.

– Trebuia să rămâi acolo. Nu-i nicio nevoie de Veghetori aici.

– Unde mă pot înregistra? am întrebat din nou.

Un tânăr îngâmfat mi-a indicat un ecran în fundul sălii. M-am dus acolo, mi-am arătat amprentele, am fost întrebat și mi-am dat numele – pe care un Veghetor nu și-l poate spune decât altui Veghetor și numai în incinta unui han. Un panou se deschise brusc și un tip cu ochi umflați (care purta emblema Veghetorilor pe obrazul drept și nu pe cel stâng, semn de rang mare în ghildă), mi-a rostit numele și mi-a zis:

– Trebuia să faci ceva mai bun decât să vii în Roum. Suntem peste numărul permis.

– Cer adăpost și slujbă, am insistat politicos.

– Un om cu simțul umorului așa cum ești tu ar fi trebuit să se fi născut în ghilda Clownilor.

– Nu văd nimic de râs.

– Conform legilor promulgate de ghilda noastră la ultima sesiune niciun han nu mai este obligat să dea adăpost și hrană unui nou venit dacă și-a atins capacitatea nominală de cazare. Hanul este deja la capacitatea nominală. La revedere, prietene!

Am fost șocat.

– N-am auzit de-așa reglementare – eram consternat – este incredibil! O ghildă să refuze unui membru adăpostul în propriul han? Când este înțepenit de frig și are picioarele umflate de umblet? Un om de vârsta mea, care a traversat Podul de Pământ tocmai de la Agupt și ajunge flămând și necunoscând pe nimeni în Roum...

– De ce nu ne-ai întrebat, mai întâi?

– N-am crezut nicio clipă că ar fi necesar.

– Noile reglementări...

– Fie ca Voința să ofilească aceste noi reglementări! am strigat. Cer adăpost! Să dai afară pe unul care a Vegheat dinainte de a te naște tu...

– Ușurel frate, ușurel!

– Nu se poate să nu ai vreun colț unde să pot dormi, câteva firimituri să pot mânca...

Deși tonul meu trecuse de la urlet la rugăminte, expresia lui a trecut doar de la indiferentă la dispreț.

– Nu avem nicio cameră. Nu avem niciun fel de mâncare. Sunt vremuri grele pentru ghilda noastră. Știi doar. Se zvonește că vom fi desființați ca un lux inutil, o risipă pentru resursele Voinței... Avem talente limitate. Pentru că Roum are prea mulți Veghetori ni s-au micșorat rațiile și dacă te primim și pe tine rațiile noastre vor fi și mai mici.

– Dar unde să mă duc?

– Te sfătuiesc să apelezi la bunăvoința Prințului din Roum.

Trei

Afară i-am zis totul lui Gormon, iar el a izbucnit într-un râs amestecat cu furie, o furie atât de puternică, încât striațiile de pe obrajii lui curați luceau ca niște dâre de sânge.

– Mila Prințului din Roum! repetă el. Mila Prințului din Roum...

– Nefericiții obișnuiesc să ceară ajutorul conducătorului local, am spus rece.

– Prințul din Roum nu cunoaște mila, replică Gormon. Prințul din Roum te-ar hrăni cu propriile-ți măruntaie ca să-ți astâmpere foamea.

– Poate ar trebui să încercăm să găsim reședința Zburătoarelor, se amestecă Avluela. Ne vor hrăni acolo.

– Nu și pe Gormon; avem obligații unii față de ceilalți.

– I-am putea duce mâncare.

– Prefer să vizitez mai întâi Curtea, am insistat eu. Hai să ne asigurăm de situația noastră. După asta, dacă

trebuie, putem să improvizăm niște aranjamente pentru locuit.

Ea se dădu bătută iar noi plecarăm spre palatul Prințului din Roum, o clădire masivă în fața căreia se afla o piață imensă încercuită de coloane, de partea cealaltă a râului care traversa cetatea. În piață am fost acostați de tot felul de cerșetori, dintre care unii nici măcar nu erau pământeni; ceva cu tentacule mici și o față brăzdată, lipsită de nas, ceru de pomană până când Gormon o împinse la o parte; puțin mai târziu o a doua creatură, tot atât de ciudată ca și prima, cu pielea găurită de cratere luminiscente și mădulare căptușite cu ochi, îmi îmbrățișă genunchii și ceru milă în numele Voinței.

– Sunt doar un biet Veghetor, am spus, arătând spre cărucior, eu însumi am nevoie de milă. Dar creatura insistă, plângându-și nefericirea cu o voce moale, întretăiată. În final, spre imensul dezgust al lui Gormon, am aruncat câteva tablete cu hrană în punga mică, asemeni unui raft, care-i atârna pe piept. Apoi ne-am croit drum spre porțile palatului. În portic ni se înfățișă o priveliște și mai groaznică: un Zburător schilodit, cu mădularele fragile îndoite și răsucite, cu o aripă pe jumătate desfăcută și tăiată adânc iar cealaltă lipsindu-i de tot. Zburătorul se năpusti asupra Avluelei strigând un nume, oricum nu al ei, udându-i pantalonii cu lacrimi, astfel încât blănița de pe ei se pleoști.

– Ajută-mă să ajung la Reședință, o rugă el. M-au refuzat pentru că sunt schilod, dar dacă mă ajuți...

Avluela îi spuse că nu poate face nimic, că era o străină în acel oraș. Zburătorul rănit nu-i dădea drumul și atunci Gormon îl ridică delicat, ca pe o grămadă de oase uscate ce era și-l așeză alături. Urcarăm spre portic și pentru prima oară ne confruntarăm cu un trio de neutri, cu fețe apatice, care ne întrebară de treaba noastră acolo

și ne lăsară repede să trecem spre următoarea barieră păzită de o pereche de Indexatori zbârciți. Am fost chestionați la unison.

– Dorim o audiență, am spus, o favoare.

– Audiențele sunt peste patru zile, spuse Indexatorul din dreapta. O să înregistrăm cererea ta.

– Nu avem unde dormi! izbucni Avluela. Ne este foame!...

I-am făcut semn să tacă. Între timp Gormon căuta ceva în buzunarul detașabil. Niște chestii lucioase îi apărură în mână: piese de aur, eternul metal ștanțat cu chipuri bărboase, cu nasuri vulturești. Le găsise scotocind prin ruine. Îi aruncă o monedă Indexatorului care ne refuzase. Acesta o prinse din zbor, își trecu degetul mare peste suprafața strălucitoare și o băgă imediat într-o cută a hainei. Al doilea Indexator aștepta și el. Zâmbind, Gormon îi dădu și lui moneda dorită.

– Poate se poate aranja o audiență specială, am spus eu.

– Poate, răspunse unul dintre Indexatori. Intrați.

Și așa am trecut în incinta palatului, în spațiul imens, plin de ecouri care dădea spre holul central al sălii tronului, aflată în absidă. Acolo erau mai mulți cerșetori, cei autorizați, moștenitorii ereditari ai acestui drept și în special o mulțime de Pelerini, Comunicanți, Amintitori, Muzicieni, Scribi și Indexatori. Am auzit rugăciuni mormăite, am simțit mirosul înțepător al mirodeniilor, vibrația gongurilor subterane. În ciclurile trecute, această clădire fusese templul uneia din vechile religii – Creștinii – după cum îmi spusese Gormon, făcându-mă să-l suspectez din nou că este un Amintitor deghizat în Elfin. Locul încă mai păstra ceva din caracterul sfânt, chiar dacă servea ca sediu guvernării seculare din Roum. Dar cum vom reuși să-l vedem pe Prinț? Spre stânga era o capelă mică, împodobită bogat, în care intra încet un șir de

Negustori și de Proprietari-de-pământuri prosperi. Trăgând cu ochiul, în spatele lor am văzut trei căpățâni fixate pe un dispozitiv de transmis întrebări – o intrare pentru rezervoarele de informații – iar lângă ele un scrib solid. După ce am cerut însoțitorilor mei să mă aștepte în hol, m-am așezat la rând.

Se mișca neregulat și trecu aproape o oră până când am ajuns la dispozitivul de transmis întrebări. Căpățânile îmi clipiră încetișor. În interiorul craniilor închise, fluidele nutritive spumegau și plescăiau, îngrijind creierele moarte dar încă funcționale și ale căror bilioane și bilioane de unități sinaptice serveau acum drept instrumente incomparabile de îmbogățire a memoriei. Scribul păru dezgustat la vederea unui Veghetor dar, înainte de a mă întreba el, am izbucnit:

– Am venit ca străin de acest oraș să cer mila Prințului. Eu și însoțitorii mei nu avem unde sta! Propria mea ghildă m-a refuzat. Ce să fac? Cum să obțin o audiență?

– Revino peste patru zile.

– Am dormit mult timp pe drumuri. Acum trebuie să mă odihnesc.

– Un han public...

– Dar am o ghildă! am protestat eu. Atât timp cât ghilda mea are un han propriu nu o să fiu admis în cele publice, iar ghilda mea mă refuză din cauza unor reguli noi și... Înțelegi ce-ți zic?

Cu vocea obosită, Scribul îmi răspunse:

– Poți să ceri o audiență specială. O să-ți fie refuzată dar poți s-o faci.

– Unde?

– Aici. Declară scopul venirii tale.

M-am identificat în fața căpățânilor prin denumirea mea publică, am înșirat numele și starea celor doi însoțitori ai mei și mi-am explicat cazul. Totul a fost înregistrat

și transmis creierelor aflate undeva în adâncurile cetății. Când am terminat, Scribul spuse:

– Dacă cererea este aprobată, ai să fii căutat.

– Unde-am să stau între timp?

– Îți sugerez să stai pe lângă palat.

Am înțeles. Puteam să mă alătur acelei legiuni de nefericiți care umpleau piața. Câți dintre ei ceruseră vreo favoare specială Prințului și stăteau acolo de luni de zile, de ani, așteptând să fie chemați? Dormeau pe pietre, cerșind rămășițe, trăind cu o speranță nebună.

Acum îmi epuizasem toate posibilitățile. M-am întors la Gormon și la Avluela, le-am spus care era situația și le-am sugerat să vânăm orice posibilitate de cazare. Gormon, lipsit de ghildă, era binevenit în oricare din mizerabilele hanuri publice ținute pentru cei de felul lui. Avluela putea să găsească Reședința propriei ghilde, numai eu trebuia să dorm pe străzi – și nu pentru prima oară. Dar speram că nu va trebui să ne despărțim. Ajunsesem să mă gândesc la noi ca la o familie, ciudat gând chiar din partea unui Veghetor.

Când ne îndreptam spre ieșire, ceasul din propriu-mi creier mă avertiză că sosise ora de Veghere. Erau obligația și privilegiul meu să veghez oriunde aș fi fost, fără să țin seama de circumstanțe, oricând ar fi fost vremea. M-am oprit, am deschis căruciorul și am activat echipamentul. Gormon și Avluela stăteau lângă mine. Am văzut zâmbete de satisfacție dar și batjocură deschisă pe figurile celor care intrau și ieșeau din palat. Veghea nu era prea prețuită pentru că se făcea de multă vreme iar inamicul promis nu venise niciodată. Totuși, fiecare are îndatoririle lui oricât de caraghioase ar părea celorlalți. Ceea ce pentru unii este un ritual lipsit de sens, pentru alții înseamnă munca vieții lor. Încăpățânat, m-am forțat să intru în starea de veghe. Pentru mine lumea dispărea și mă

avântam spre ceruri. Mă cuprinse bucuria, ca întotdeauna. Căutam locurile familiare, dar și pe cele mai puțin familiare, mintea mea amplificată alunecând printre galaxii în salturi sălbatice. Se aduna o armadă? Se antrenau trupe pentru cucerirea Pământului? De patru ori pe zi Vegheam, la fel cum făceau și ceilalți membri ai ghildei mele la intervale scurte de timp, astfel încât niciun moment nu trecea fără ca o minte vigilentă să nu fie de Veghe. Nu cred că era o chemare prostească.

Când am ieșit din transă o voce stridentă țipa:

– ...pentru Prințul din Roum! Faceți loc pentru Prințul din Roum!

Am clipit, mi-am tras sufletul și m-am luptat să-mi scutur ultimele rămășițe ale concentrării. Un palanchin aparținând altei ghilde, înconjurat de o falangă de neutri, ieșise din palat și se îndrepta spre mine. Patru bărbați, purtând costumele elegante și măștile strălucitoare ale ghildei Stăpânilor, flancau litiera, precedată de trei Elfini îndesați și ale căror gâtlejuri fuseseră modificate pentru a imita cutiile de rezonanță ale broaștelor-bou. În timp ce avansau, monștrii emiteau un sunet maiestuos de trompetă. M-a frapat faptul că un Prinț admitea Elfini în serviciul său – chiar dacă erau atât de dotați precum aceștia.

Căruciorul meu bloca drumul magnificei procesiuni. M-am străduit să-l strâng în grabă și să mă dau la o parte înainte ca parada să treacă peste mine.

Din cauza vârstei și a fricii degetele-mi tremurau și nu puteam să închid bine cutiile; în timp ce mă agitam stângaci, Elfinii țepeni se apropiaseră atât de mult, încât vocile lor mă asurzeau. Gormon încercă să mă ajute, forțându-mă să le șuier că este interzis celor străini de ghilda mea să atingă echipamentul. L-am dat la o parte. Un moment mai târziu, o avantgardă de Neutri a năvălit asupra mea, pregătindu-se să mă alunge cu biciurile lor strălucitoare.

– În numele Voinței! am strigat. Sunt un Veghetor!

Iar replica profundă, enormă, calmă, veni într-un răspuns clar:

– Lăsati-l în pace! Este un Veghetor.

Orice mișcare încetă. Vorbise Prințul din Roum.

Neutrii dădură înapoi. Elfinii încetară să mai „cânte". Purtătorii palanchinului îl așezară ușor pe podea. Toți cei din holul palatului se și dăduseră câțiva pași mai în spate, cu excepția noastră. Perdelele unduitoare ale palanchinului se desfăcură. Doi dintre Stăpâni se grăbiră să întindă mâinile spre bariera sonică interioară, oferind ajutor monarhului. Bariera dispăru cu un bâzâit ușor.

Apăru Prințul din Roum.

Era atât de tânăr! Un băiat cu părul negru, bogat și fața proaspătă. Dar fusese născut să conducă și în ciuda tinereții sale era la fel de potrivit ca și ceilalți monarhi pe care-i mai văzusem.

Buzele subțiri și strânse, nasul acvilin, ascuțit și agresiv, ochii adânci și reci ca niște lacuri infinite. Purta hainele împodobite ale ghildei Dominatorilor, dar pe piept avea crucea dublă a Apărătorilor iar în jurul gâtului eșarfa întunecată a Amintitorilor. Un Dominator poate să facă parte din câte ghilde dorește și-ar fi fost un lucru ciudat pentru el să nu fie un Apărător. M-am mirat totuși să văd că face parte și dintre Amintitori. În mod normal, aceasta nu este o ghildă potrivită celor puternici.

M-a privit cu ceva interes și rosti:

– Ți-ai ales un loc ciudat pentru Veghere, bătrâne!

– Ora alege locul, Sire. Eram aici când m-a cerut datoria. Nu puteam să știu că erați pe drum.

– N-ai găsit niciun inamic?

– Niciunul, Sire!

Eram gata să-mi forțez norocul, să profit de neașteptata apariție a Prințului ca să-i cer ajutorul; dar interesul lui

pentru mine muri ca o lumânare consumată în timp. Stăteam acolo și nu îndrăzneam să-l rog, după ce-și întorsese privirile de la mine. Îl măsură un timp pe Gormon, încruntându-se și trăgându-se de bărbie. Apoi privirea i se opri pe Avluela. Ochii îi străluciră, nările delicate i se dilatară.

– Vino aici, micuță Zburătoare, rosti el, făcând un gest de apropiere. Ești prietena acestui Veghetor?

Ea aprobă din cap temătoare.

Prințul întinse o mână și o prinse. Ea alunecă spre palanchin; cu un rânjet atât de groaznic, încât părea o parodie a răutății, tânărul Dominator o trase înăuntru. În același moment, doi Stăpâni refăcură bariera sonică, însă procesiunea nu se mișcă. Amuțisem. Gormon stătea înghețat lângă mine, cu trupul său puternic țeapăn ca un lemn. Mi-am dus căruțul într-un loc mai ferit. Trecură clipe lungi. Curteanul rămânea tăcut, uitându-se discret în altă parte. Perdeaua se mai desfăcu o dată. Avluela ieși clătinându-se, palidă, clipind repede. Părea amețită. Urme de sudoare. Îi străluceau pe obraji. Aproape căzu, dar un Neutru o prinse și-i făcu vânt pe podea. Sub jachetă, aripile-i se desfăcuseră parțial, transformându-se într-o cocoașă, ceea ce pentru ea era semnul unei mari emoții. Alunecând și împiedicându-se, veni spre noi tremurând, fără un cuvânt. Îmi aruncă o privire și se repezi la pieptul lui Gormon.

Purtătorii ridicară palanchinul. Prințul din Roum părăsi palatul.

Când plecă, Avluela articulă răgușit:

– Prințul ne-a oferit adăpost în hanul regal.

Patru

Hangiii, bineînțeles că nu ne-au crezut.

Oaspeții Prințului erau găzduiți în hanul regal aflat în spatele palatului, într-o mică grădină, cu ferigi înflorite.

Obișnuiții acestui han erau Stăpâni sau câte-un întâmplător Dominator, iar în cazuri speciale un Amintitor important aflat în cercetare sau vreun Apărător de rang înalt venit pentru planuri strategice. Să adăpostești o Zburătoare în hanul regal era, evident, foarte ciudat; la fel și pentru un Veghetor, iar în ceea ce privește unul fără de ghildă era improbabil dincolo de înțelegere. Așa că, atunci când ne-am prezentat, atitudinea Servitorilor a fost ca pentru o glumă bună, apoi de iritare iar în final de furie.

– Plecați! Lepădăturilor!

Avluela li se adresă pe un ton grav:

– Prințul ne-a acordat găzduire aici iar voi nu ne puteți refuza.

– Afară! Afară!

Un servitor solid scoase un baston neural și-l agită în fața lui Gormon, făcând și ceva remarci prostești la adresa lipsei lui de ghildă. Gormon zvârli bastonul din mâna Servitorului nepăsător la atingerea dureroasă și-l lovi în stomac. Servitorul căzu grămadă, încovoiat. Instantaneu, o mulțime de Neutri se repeziră afară din han. Gormon apucă pe-un alt Servitor și-l aruncă în mijlocul lor, transformându-i într-o grămadă informă. Țipetele sălbatice și înjurăturile furioase atraseră atenția unui Scrib venerabil care se legănă spre ușă, cerând să se facă liniște și care ne interogă să afle ce-i cu noi. „Asta este ușor de verificat", spuse el, după ce Avluela îi povesti totul. Se adresă disprețuitor unui alt Servitor:

– Trimite un gând Indexatorilor! Repede!

Cu timpul, confuzia fu lămurită iar noi admiși. Ni s-au dat camere separate dar alăturate. Nu mai cunoscusem asemenea lux și probabil că nici nu aveam să mai cunosc. Camerele erau lungi, înalte, largi. Se putea intra în ele prin puțuri dotate cu platforme telescopice și încuiate cu un cod determinat de căldura trupului. Lumini luceau

la cea mai mică mișcare a rezidentului, pentru că, atârnând în globuri sau cuibărite în cupole, se găseau spicule de stăpâna-luminii aduse de pe una din lumile stelei Brightstar (Steaua Strălucitoare), antrenate prin suferință să îndeplinească astfel de comenzi. Ferestrele se deschideau și se închideau la dorință. Când nu erau utilizate puteau fi mascate de strimeri de gaze cvasireceptive aduse din lumile exterioare și funcționau ca niște monitoare pentru a prezenta urme luminoase conform unor modele alese dinainte. Camerele erau echipate cu tichii gânditoare conectate la rezervoarele de informații centrale. Aveau circuite pentru chemarea Servitorilor, a Scribilor, Indexatorilor și Muzicienilor, după dorință. Bineînțeles că un om, aparținând unei ghilde umile ca a mea, nu ar fi îndrăznit să se folosească de alte ființe umane în acest fel. Dincolo de teamă și resentimente, pur și simplu aveam prea puțină nevoie de ele.

Nu am întrebat-o pe Avluela ce se întâmplase în palanchinul Prințului de ne adusese așa o generozitate. Puteam ușor să-mi imaginez, așa cum de altfel putea și Gormon. Mânia lui, greu ținută în frâu, era elocventă pentru iubirea ce o purta palidei și zveltei Zburătoare.

Ne-am cazat. Am plasat căruțul în fața ferestrei (pe aceasta am drapat-o cu unul din modele) și l-am lăsat acolo, pregătit pentru următoarea Veghere. Mi-am curățat trupul de murdărie și în tot acest timp entități înglobate în ziduri mi-au intonat cântece pacifice. Apoi am mâncat. Mai târziu, a venit la mine Avluela, relaxată și înviorată, și-a stat lângă mine și-am vorbit de întâmplările noastre. Ore întregi, Gormon nu apăru deloc. Credeam că renunțase la hanul regal, găsind atmosfera prea rarefiată pentru el și căutase companie mai bună printre cei de-un fel cu el. Dar în amurg, când am ieșit împreună cu Avluela în curtea interioară a hanului și-am suit

rampa să privim la apariția stelelor pe cerul lui Roum, Gormon era acolo, împreună cu un Amintitor, uscățiv și cu fața emaciată. Vorbea cu voce coborâtă. Gormon mă salută din cap:

– Veghetorule, el este noul meu prieten.

Tipul uscățiv, cu degetele pe șalul lui, se prezentă:

– Sunt Amintitorul Basil. Am venit de la Perris să pătrund în Misterele lui Roum. Voi sta aici mulți ani.

Vocea lui era subțire ca o frescă ce tocmai fusese dată jos de pe perete.

– Amintitorul are multe de spus, povești frumoase, ne informă Gormon. Este unul dintre cei de prim rang din ghilda lui. Pe când vă apropiați, îmi descria tehnicile prin care este dezvăluit trecutul. Fac un șanț prin straturile celui de-Al Treilea Ciclu și cu aspiratoare înlătură moleculele de pământ, dezgolind vechile depozite.

– Aici am găsit catacombele orașului imperial, ruinele Epocii Gunoaielor, cărți înscrise pe foi de metal alb de la sfârșitul celui de-Al Doilea Ciclu. Toate astea vor merge la Perris pentru examinare, clasificare și descifrare. După care vor fi înapoiate. Te interesează trecutul, Veghetorule?

– Într-o anume măsură, da. Elfinul de aici dovedește însă o pasiune mult mai mare. Uneori mă îndoiesc de autenticitatea lui. Ai recunoaște un Amintitor deghizat?

Basil privi cercetător la Gormon, întârzie asupra trăsăturilor lui bizare, asupra mușchilor lui deosebit de bine dezvoltați și concluziona:

– Nu este un Amintitor dar sunt de acord că are curiozități de anticar. Mi-a pus multe întrebări importante.

– De exemplu?

– Dorește să afle despre originea ghildelor, numele geneticianului care a creat primul Zburător veritabil, de ce există Elfini și dacă ei sunt realmente blestemați de Voință.

– Și i-ai răspuns la ele?

– La unele da. La altele, nu.

– Originea ghildelor? am întrebat și eu.

– Să ofere o structură și un scop într-o societate descompusă, răspunse Basil – la sfârșitul celui de-Al Doilea Ciclu toate erau în flux. Nimeni nu-și cunoștea rangul și scopul. Și în lumea noastră au pătruns extratereștrii care ne priveau ca pe ceva inutil. Era necesar să se stabilească acele categorii de referință, ca fiecare să-și cunoască valoarea față de ceilalți. Și-așa au apărut primele ghilde: Dominatorii, Stăpânii, Comercianții, Proprietarii-de-pământ, Vânzătorii și Servitorii. Mai târziu au fost înființate cele ale Scribilor, Muzicienilor, Clownilor, Transportatorilor. Apoi au devenit necesari Indexatorii, Veghetorii și Apărătorii. Când Anii Farmecelor ne-au dat Elfinii și Zburătoarele, s-au înființat și ghildele lor. Apoi au apărut neutrii...

– Dar Elfinii n-au nicio ghildă, se știe doar, interveni Avluela.

Amintitorul privi la ea pentru prima oară.

– Cine ești tu, copilă?

– Avluela Zburătoarea, călătoresc împreună cu acest Veghetor și cu acest Elfin.

– Așa cum spuneam, la început Elfinii au avut și ei o ghildă a lor dar ea a fost dizolvată cu o mie de ani în urmă prin Ordinul Consiliului Dominatorului, după încercarea unei fracțiuni a Elfinilor de a pune mâna pe locurile sfinte din Jorslem. De atunci Elfinii sunt fără de ghildă iar rangul lor este mai mare doar decât cel al neutrilor.

– N-am știut, am recunoscut eu.

– Nu ești un Amintitor, spuse Basil plin de el. Descoperirea trecutului este talentul nostru.

– Adevărat, adevărat.

– Dar azi, câte ghilde există? întrebă Gormon.

– Cam vreo sută, prietene, răspunse Basil încurcat. Unele sunt foarte mici, altele sunt locale. Eu mă ocup numai de ghildele originale și de succesorii lor direcți. Ceea ce s-a întâmplat în ultimele sute de ani este în atenția altor Amintitori. Să cer o informație pentru tine?

– A, nu, era doar o curiozitate, se eschivă Gormon.

– Curiozitatea ta este bine dezvoltată.

– Consider lumea și tot ce conține ea ca fiind foarte interesantă. Este acesta un păcat?

– E numai ciudat. Arareori cei fără de ghildă privesc dincolo de propriul lor orizont.

Apăru un Servitor. Cu un amestec de respect și de dispreț, îngenunche în fața Avluelei și-i spuse:

– Prințul s-a întors. Dorește compania ta în palat, la această oră.

Teroarea sclipi în ochii Avluelei. Dar refuzul era de neconceput.

– Trebuie să vin cu tine?

– Te rog. Trebuie să fii îmbrăcată și parfumată. El mai dorește ca tu să vii cu aripile deschise.

Avluela se supuse, iar Servitorul o conduse servil.

Noi am mai rămas un timp pe rampă. Amintitorul Basil ne-a povestit despre zilele din trecutul Roum-ului, eu am ascultat, iar Gormon a stat cu privirile ațintite în întuneric. În cele din urmă, cu gâtul uscat, Amintitorul se scuză și se retrase solemn.

Câteva momente mai târziu, o ușă se deschise și Avluela păși în curte. Mergea de parcă ar fi fost din ghilda Somnambulilor, nu din cea a Zburătoarelor. Era goală sub rochia transparentă iar trupul ei fragil lucea cu un alb fantomatic la lumina stelelor. Aripile-i erau întinse și tremurau ușor, trist. Doi Servitori o conduceau, ținând-o fiecare de câte un cot. Părea că ei o împingeau

spre palat, era ca și cum ea ar fi fost un vis al ei înseși, iar nu o femeie reală.

– Zboară, Avluela! Zboară! Scapă cât mai poți! mârâi Gormon.

Ea dispăru într-o intrare laterală a palatului. Elfinul privi spre mine:

– S-a vândut Prințului să ne câștige nouă adăpost.

– Așa s-ar părea.

– Aș putea să fac praf tot palatul ăsta!

– O iubești?

– Ar trebui să fie evident.

– Liniștește-te! Ești un bărbat deosebit dar o Zburătoare nu e totuși de nasul tău. Mai ales Zburătoarea care a împărțit patul cu Prințul din Roum.

– A zburat din brațele mele într-ale lui. Am fost șocat.

– Ai cunoscut-o deja?

– Și nu numai o dată, zâmbi trist. În momentul extazului aripile ei se zbat ca frunzele în furtună.

M-am prins de parapet să nu cad. Stelele se învârteau deasupra mea, bătrâna Lună și cele două companii ale ei săreau de colo, colo. Eram șocat fără să înțeleg deplin cauza emoției mele. Era mânie pentru că Gormon îndrăznise să violeze unul din canoanele legii? Era poate o manifestare a sentimentelor aproape părintești pe care le nutream pentru Avluela? Sau poate, mai degrabă, invidie la adresa lui Gormon pentru că îndrăznise să comită un păcat dincolo de capacitatea mea deși nu și în afara dorințelor mele. I-am zis:

– Ți-ar putea arde creierul pentru asta. Să-ți împuținez sufletul. Și mă faci să mă simt inutil.

– Și? Prințul comandă și are... dar au fost alții înaintea lui. Trebuia să o spun cuiva.

– Destul. Destul.

– O s-o mai vedem oare?

– Prinții se satură repede de soațele lor. Câteva zile, poate numai o noapte... și-apoi ne-o va arunca înapoi. Și poate că atunci va trebui să părăsim acest han. Măcar știm mai mult decât am fi meritat...

– Unde-ai să te duci? m-a întrebat Gormon.

– Am să mai stau în Roum, un timp.

– Chiar dacă ai să dormi în stradă? Nu pare să fie mare cerere de Veghetori aici.

– Am să mă descurc. Apoi, poate-am să mă duc spre Perris.

– Să înveți de la Amintitori?

– Să văd Perris. Dar tu? Ce vrei în Roum?

– Pe Avluela.

– Încetează.

– Bine, zâmbi amar, dar am să stau aici până ce Prințul se va sătura de ea și-atunci o să fie a mea. Și-o să găsim noi mijloace de supraviețuire. Cei fără de ghildă sunt plini de resurse nebănuite. Așa trebuie să fie. Poate-o să mai stăm un timp în Roum dar apoi te vom urma spre Perris. Dacă vrei să călătorești cu un monstru și cu o Zburătoare fără de credință.

– O să vedem când va veni vremea.

– Ai mai fost în compania unui Elfin?

– Nu prea des. Și nu pentru mult timp.

– Sunt onorat. Nu mă alunga, Veghetorule! Am un motiv să vreau să rămân cu tine.

– Care?

– Să-ți văd fața în ziua în care mașinile tale îți vor spune că a început invazia Pământului.

– În cazul ăsta ai să stai multă vreme cu mine. M-am aplecat în față și mi-am lăsat umerii să cadă.

– Nu crezi că invazia va veni?

– Într-o zi, dar nu prea curând.

– Greșești. Aproape că a și venit, chicoti Gormon.

– Nu mă amuză.

– Ce-i Veghetorule? Ţi-ai pierdut credinţa? Este ştiut de mii de ani că o altă rasă râvneşte Pământul şi-l posedă pe bază de convenţie. Şi într-o zi va veni să-l ia. Asta-i hotărât de la sfârşitul celui de-Al Doilea Ciclu.

– Ştiu toate astea deşi nu sunt un Amintitor.

Apoi m-am întors către el şi am rostit cuvinte pe care nu credeam că le voi rosti vreodată:

– Elfinule, ascult stelele şi-mi fac Vegherea de un timp dublu vârstei tale. Ceva făcut atâta vreme îşi pierde adeseori înţelesul. Rosteşte-ţi numele de zece mii de ori şi va deveni un sunet gol de orice înţeles. Am Vegheat – şi am Vegheat bine! – iar în orele întunecate ale nopţii m-am gândit uneori că o fac degeaba, că mi-am risipit viaţa. Există o plăcere a Vegherii dar poate că nu există un scop real.

Mâna lui îmi încercui umerii.

– Confesiunea ta este şocantă pentru mine. Păstrează-ţi credinţa, Veghetorule. Invazia vine.

– Cum ai putea tu să ştii?

– Au şi cei fără de ghildă talentele lor.

Conversaţia mă tulburase. I-am zis:

– E dureros să fii fără de ghildă?

– Te obişnuieşti. Şi există unele libertăţi compensatorii pentru lipsa de statut. La urma urmei pot vorbi liber.

– Observ.

– Mă mişc liber. N-am probleme cu mâncarea şi cu adăpostul, deşi alimentele pot fi uneori stricate iar adăpostul sărăcăcios. Femeile se simt atrase de mine contrar tuturor interdicţiilor. De asta poate că nu sunt tulburat de vreo ambiţie.

– Niciodată n-ai dorit să fii mai presus de rangul tău?

– Niciodată!

– Ai putea fi fericit ca Amintitor.

– Sunt fericit acum. Nu pot avea plăcerile unui Amintitor fără să am și responsabilitățile lui.

– Cât de îngâmfat poți fi! Să faci o virtute din lipsa de ghildă!

– Cum altfel s-ar putea îndura apăsarea Voinței? Privi spre palat. Cel umil se ridică, cel puternic cade. Ia-o ca pe o profeție, Veghetorule. Prințul ăsta desfrânat va cunoaște mai multe de la viață înainte de venirea verii. Am să-i scot ochii pentru că a luat-o pe Avluela.

– Dure cuvinte. În noaptea asta te joci cu rațiunea.

– Ia-o ca pe o profeție.

– Nici nu te poți apropia de el.

Apoi, iritat că i-am luat neroziile în serios, am adăugat:

– ... și de ce-l condamni? Face și el ce fac prinții de obicei. Pe față trebuie să o condamni, pentru că s-a dus la el. Putea să-l refuze.

– Și-și pierdea aripile. Sau murea. Nu, ea nu a avut de ales!

Și într-un gest teribil, brusc, de parcă ar fi scos doi ochi cu degetele mâinii sale, Elfinul spuse:

– ... așteaptă și-ai să vezi!

În curte apăruseră doi Cronomanți; își pozară aparatele ghildei lor și aprinseră lumânări de spermanțet să afle cum va fi ziua ce urma. Un miros rău ajunse la nările noastre. Pierdusem de acum orice dorință de a mai vorbi cu Elfinul.

– S-a făcut târziu. Am nevoie de odihnă și acuși trebuie să Veghez din nou.

– Veghează cu grijă, îmi spuse Gormon.

Cinci

Noaptea, în cameră, mi-am îndeplinit cea de-a patra și ultima veghe pentru acea lungă zi. Și pentru prima oară din viața mea am detectat o anomalie. Nu o puteam înțelege.

Era o senzație obscură, un amestec de gusturi și sunete, sentimentul contactului cu o masă colosală. Îngrijorat, am stat lângă instrumentele mele mai mult ca de obicei, însă n-am obținut nimic mai clar.

După asta m-am întrebat asupra obligațiilor mele.

Veghetorii sunt antrenați din copilărie să fie iuți în a da alarma, iar alarma trebuie dată atunci când un Veghetor consideră lumea în pericol. Acum eram obligat să-i anunț pe Apărători? În viața mea alarma fusese dată de patru ori. De fiecare dată din greșeală; și fiecare Veghetor ce stârnise o falsă mobilizare suferise o înspăimântătoare pierdere de statut. Unul devenise un Neutru dincolo de rușine. Unul donase creierul său unui rezervor de informații. Al treilea își făcuse praf instrumentele și se dusese să trăiască printre cei fără de ghildă, iar al patrulea, încercând să-și continue munca, se trezise bătaia de joc a confraților săi. Nu vedeam nicio virtute în a-ți bate joc de unul care stârnise o falsă alarmă pentru că era de preferat ca un Veghetor să strige prea devreme decât să nu strige deloc! Dar eram constrânși de legile ghildei și ele erau așa cum erau.

Mi-am evaluat situația și am decis că nu aveam informații valide pentru alarmare.

M-am gândit că Gormon plasase câteva idei în mintea mea și probabil că eu reacționam doar la vorbăria lui despre o iminentă invazie.

Nu puteam acționa. Nu doream ruinarea poziției mele printr-un țipăt pripit. M-am înșelat de unul singur.

Nu am dat alarma.

Confuz, agitat, cu sufletul fierbând, mi-am strâns instrumentele și m-am lăsat să cad în somn ca un drogat.

Când m-am trezit în zori, m-am repezit la fereastră, așteptându-mă să-i văd deja pe invadatori în stradă. Dar totul era liniștit, cenușiul iernii întinzându-se peste

curtea interioară. Servitori somnoroși împingeau la treabă Neutri pasivi. Mi-am îndeplinit prima veghere cu dificultate. Spre ușurarea mea ciudățenia din noaptea precedentă nu s-a repetat. Totuși eram conștient că sensibilitatea structurală îmi fusese diminuată în cursul dimineții.

Am mâncat și am ieșit în curte. Gormon și Avluela erau deja acolo. Ea părea obosită, abătută, epuizată de noaptea petrecută cu Prințul din Roum. Nu am întrebat-o nimic. Gormon, rezemat indiferent de unul din pereții ornamentați cu cochilii radiante de moluște, mă întrebă:

– A mers bine, Veghetorule?

– Destul de bine.

– Ce facem azi?

– Ies prin Roum. Veniți și voi?

– Sigur.

El a fost cel care a răspuns. Ea doar a dat ușor din cap. Și-am pornit să cercetăm Roum ca niște turiști.

Gormon ne-a fost ghid în trecuturile amestecate ale lui Roum, contrazicându-și afirmația că nu mai fusese niciodată pe aici. La fel de bine ca un Amintitor, ne-a prezentat ceea ce vedeam în timp ce străbăteam străduțele bătute de vânturi. Erau expuse toate nivelele miilor de ani de istorie. Am văzut domurile centralelor energetice construite în Al Doilea Ciclu. Am văzut Colosseum-ul, unde într-un trecut inimaginabil oameni și fiare se întreceau ca niște creaturi ale junglei. În zidul spart al acestei construcții a ororilor Gormon ne-a povestit despre sălbăticiile din acel inimaginabil trecut.

– Luptau goi în fata unor mulțimi uriașe. Cu mâinile goale, bărbații înfruntau bestii numite lei, niște pisici enorme și păroase cu capete bombate. Iar când leul cădea în propriul sânge, victoriosul se întorcea spre Prințul din

Roum și cerea iertare pentru crima ce-l adusese în arenă. Dacă luptase bine, Prințul făcea un gest cu mâna și omul era eliberat. Gormon ne arătă un astfel de gest: degetul mare în sus și aruncat peste umărul drept. Și continuă să ne povestească... Dar dacă omul dovedea lașitate, dacă leul se distinsese prin maniera în care murise, Prințul făcea alt gest și omul era condamnat să înfrunte o altă sălbăticiune. Gormon ne arătă și acest gest: degetul mijlociu din pumnul strâns, îndreptat în sus într-o mișcare scurtă.

– Cum de se știu astfel de lucruri? întrebă Avluela, dar Gormon se prefăcu mai surd ca de obicei.

Am văzut coloanele de fuziune, construite la începutul celui de-Al Treilea Ciclu să absoarbă energia din miezul pământului. Deși ruginite, corodate, funcționau încă. Am văzut trunchiul sfărâmat al unei Mașini de Climatizare din cel de-Al Doilea Ciclu – o coloană încă impozantă de înălțimea a aproape douăzeci de oameni. Am văzut un deal pe care erau împrăștiate relicve de marmură albă din Primul Ciclu, ca niște flori palide de gheață. Pătrunzând în centrul orașului am dat peste amplasamentul amplificatoarelor defensive, așteptând să arunce toată forța Voinței împotriva invadatorilor. Am văzut o piață unde vizitatorii din alte stele se târguiau cu localnicii pentru fragmente de antichități. Gormon pătrunse în mulțime și făcu mai multe achiziții. Am ajuns și la o *casă-de-carne* pentru călătorii veniți de foarte departe, unde se putea cumpăra orice, de la cvasi-viață la grămezi de gheață pasională. Am mâncat la un mic restaurant de pe marginea râului Tver, unde cei fără de ghildă erau serviți fără probleme și unde, la insistențele lui Gormon, am înghițit mormane dintr-o substanță flască și am băut un vin gălbui și acidulat, specialitatea casei.

Am trecut apoi printr-un pasaj acoperit unde negustori grași vindeau mărunțișuri aduse din stele, mici bijuterii costisitoare aduse din Afreek, produse străvezii din atelierele locale. Imediat după asta am dat într-o piață – cu o fântână în formă de corabie, având în apropiere un zbor de trepte de piatră tocită și sfărâmată – care duceau către o zonă acoperită cu moloz și bălării. La insistența lui Gormon am urcat până acolo și-am parcurs-o rapid; apoi spre o altă piață unde un palat somptuos – aparent din Al Doilea Ciclu sau poate chiar din primul – parcă plutea melancolic deasupra unui deal cu pantele acoperite de un covor vegetal.

– Se zice că ăsta este centrul lumii, ne informă Gormon.

– În Jorslem se mai află un loc ce pretinde această onoare.

– Cum poate lumea să aibă un centru când este rotundă? Gormon râse la întrebarea Avluelei.

Am intrat în palat. Înăuntru, într-o încremenire glacială, stătea un glob colosal încrustat cu giuvaieruri, luminat de o strălucire interioară.

– Iată lumea noastră, ne arătă Gormon cu un gest de măreție teatrală.

– Oh!... Totul! Totul este aici! Avluela era entuziasmată.

Harta era o capodoperă de măiestrie meșteșugărească. Arăta contururile, înălțimile naturale, mări ce păreau fântâni adânci și lichide, deșerturi atât de uscate că făceau să izbucnească setea în gura oricui, orașe pline de vigoare și viață. Am cuprins cu privirea continentele Eyrop, Afreek, Ais, Stralya. Am văzut imensitatea Oceanului Terestru, am Traversat auriul Podului-de-Pământ pe care păsisem cu atâta trudă nu cu mult timp în urmă. Avluela se grăbi să ne arate Roum cu degetul. Apoi Agupt, Jorslem, Perris, Munții înalți din Hind. Șopti

moale: „Asta este locul nașterii mele, aici unde gheața e vie iar munții ating Luna; aici este regatul Zburătoarelor. Își plimbă degetul spre vest până la Fars și apoi dincolo de el pe cumplitul desert Arban și iar pe Agupt! Pe aici am zburat când am ieșit din adolescență. Noaptea noi trebuie să zburăm toți. Eu am zburat aici. De o sută de ori am crezut că am să mor. Aici. Aici în deșert, cu gâtul și aripile pline de nisip am fost forțată să cobor și-am zăcut în nisipul fierbinte zile în șir. Un Zburător m-a văzut și-a coborât la mine și m-a ajutat să mă ridic, iar când am ajuns în înalturi mi-am recăpătat puterea și am zburat spre Agupt. El a murit pe când eram deasupra mării, viața lui s-a întrerupt deși era tânăr și puternic, și a căzut iar eu am coborât să fiu lângă el, iar apa era fierbinte deși mă aflam în plină noapte. Am plutit până dimineața și – atunci am văzut pietre vii crescând în apă precum copacii, și pești de multe culori și ei s-au dus la el – plutea cu aripile larg desfăcute – și au ciupit din carnea lui iar eu l-am lăsat acolo și l-am încredințat adâncurilor pentru odihnă și m-am ridicat și-am zburat spre Agupt singură, înfricoșată, iar acolo te-am întâlnit pe tine, Veghetorule!" Mi-a zâmbit cu timiditate.

– Arată-ne locul unde erai copil, Veghetorule! mă rugă dânsa.

Greoi, pentru că brusc genunchii îmi înțepeniseră, am șonticăit până la glob. Avluela mă urmă în timp ce Gormon rămase în urmă, ca și cum nu l-ar fi interesat deloc. Am arătat spre o grupare de insule – două dâre pe Oceanul Terestru – rămășițe ale Continentelor Pierdute.

– Aici. M-am născut aici – și-am arătat insula mea natală dinspre vest.

– Atât de departe!

– Și-atât de demult, am completat eu. La mijlocul celui de-Al Doilea Ciclu, sau cel puțin mie așa mi se pare.

– Nu. Nu e posibil! Dar mă privea ca și cum așa ar fi fost, ca și cum aș fi avut mii de ani.

Am zâmbit și-am mângâiat-o pe obrazul mătăsos:

– Dar așa mi se pare.

– Când ai plecat de-acasă?

– Pe când aveam de două ori vârsta ta. Mai întâi am fost acolo – și-am indicat grupul estic de insule – am petrecut douăzeci de ani ca Veghetor în Palash. Apoi Voința m-a traversat Oceanul Terestru spre Afreek. Am trăit un timp în acele țări fierbinți. M-am dus în Agupt și-acolo am întâlnit o oarecare Zburătoare mică.

Am tăcut și-am privit un timp la insulele ce-mi fuseseră cămin iar în minte, imaginea mea a trecut de la vechitura ce devenisem la mine-cel-tânăr, mușchiulos, cățărându-mă pe munții înverziți și înotând în marea înghețată, executându-mi Vegherea pe malul unei plaje albe bătute de brizanți.

În timp ce eu meditam melancolic, Avluela se întoarse spre Gormon și-i zise:

– E rândul tău, arată-ne de unde vii, Elfinule!

Gormon ridică din umeri:

– Locul nu apare pe acest glob.

– Dar este *imposibil!*

– Zău?

Ea îl împinse, el scăpă și-apoi trecurăm printr-o ieșire laterală înapoi în străzile lui Roum.

Obosisem. Avluela dorea să vadă orașul, să-l afle tot în acea după-amiază, așa că am mers mai departe prin labirintul de străzi întretăiate, printr-o zonă de reședință scânteietoare de Stăpâni și Comercianți, printr-o mulțime de Servitori și Vânzători, care se întindea până în catacombe, printr-un loc unde se manifestau Clowni și Muzicieni și printr-un altul unde ghilda Somnambulilor oferea dubioasele ei produse.

O femelă de Somnambul, umflată, ne-a invitat să intrăm și să cumpărăm *Adevărul* ce vine prin transă, iar Avluela a vrut să intre dar Gormon a negat din cap. Eu am zâmbit și-am trecut cu toții mai departe. Eram acum la marginea parcului din centrul orașului. Cetățenii din Roum se plimbau cu o energie rar întâlnită în fierbintele Agupt. Ne-am alăturat lor.

– Privește! Cât de strălucitor este!

Avluela arăta spre arcuirea strălucitoare a unei sfere de mari dimensiuni, înglobând vreo relicvă a orașului vechi. Punându-mi mâna streașină la ochi am putut zări înăuntru un perete de piatră, îmbătrânit de vremuri, și un pumn de oameni.

– Este Gura Adevărului! ne lămuri Gormon.

– Ce-i aia?

– Vino să vezi.

O potecă pătrundea în sferă. Am urmat-o și nu după mult timp am fost la buza intrării. Privii cercetător la pragul fără vârstă. De ce era relicva asta atât de bine păzită și de ce erau atât de puțini oameni înăuntru?

L-am întrebat pe Gormon ale cărui cunoștințe erau tot atât de întinse și profunde ca ale unui Amintitor. Mi-a răspuns:

– Pentru că aici este tărâmul certitudinii, locul unde ceea ce se spune este perfect congruent cu ceea ce există.

– Nu înțeleg! făcu Avluela.

– Este imposibil să minți în acest loc. Poți să-ți imaginezi vreo relicvă care să merite mai multă protecție?

Imaginea lui se tulbură când păși în tubul de intrare. L-am urmat rapid. Avluela ezita. Trecu mult până să intre și ea. Oprindu-se la fiece pas, parcă bătută de vântul de pe granița dintre lumea de afară și acel mic univers în care tocmai intrasem.

Un compartiment interior adăpostea chiar Gura Adevărului. Poteca ajungea până în faţa ei iar un Indexator solemn controla fluxul celor ce intrau în tabernacol. Am aşteptat câtva timp până să ni se permită intrarea la toţi trei. Ne-am regăsit în faţa capului feroce al unui monstru, bine reliefat şi fixat pe un zid vechi, marcat de timp. Fălcile monstrului erau deschise, gura era o gaură neagră şi adâncă. Gormon, inspectând-o, părea mulţumit, ca unul care găsise ceva exact aşa cum îşi închipuise că este.

– Ce facem acum? întrebă tot Avluela.

Gormon mi se adresă:

– Veghetorule, introdu mâna dreaptă în Gura Adevărului!

Frisonând, m-am conformat.

– Acum, unul dintre noi va pune o întrebare la care tu va trebui să răspunzi. Orice-ai spune în afară de adevărul adevărat, gura se va închide şi-ţi va tăia mâna.

– Nu! ţipă Avluela.

Priveam neliniştit fălcile de piatră din jurul mâinii mele. Un Veghetor lipsit de o mână este un meşteşugar terminat. În Ciclul Al Doilea puteai obţine o proteză mai reuşită chiar decât originalul, însă cel de-Al Doilea Ciclu se dusese demult şi astfel de minunăţii nu mai puteau fi procurate pe Pământul zilelor noastre.

Am întrebat:

– Cum e posibil aşa ceva?

– Distinge net adevărul de neadevăr. În spatele acestui perete este un trio de Somnambuli cărora le vorbeşte Voinţa. Ei controlează Gura. Ţi-e teamă de Voinţă, Veghetorule?

– Mie teamă de propria mea limbă.

– Fii tare. În faţa acestui perete nu s-a spus niciodată vreo minciună. Niciodată nu a fost pierdută vreo mână.

– Dă-i înainte. Cine-o să mă întrebe primul?

– Eu, se oferi Gormon. Veghetorule, spune-mi, lăsând la o parte orice prejudecată, crezi că o viață petrecută în Veghere este o viață petrecută cu înțelepciune?

Am tăcut o clipă lungă, lungă, răsucindu-mi gândurile și cu ochii la fălcile Gurii. Într-un sfârșit am răspuns:

– Să te devotezi vigilenței în folosul unui semen de-al tău este probabil cel mai nobil scop pe care îl poate avea cineva.

– Fii atent! strigă Gormon alarmat.

– N-am terminat.

– Continuă.

– Dar să te devotezi vigilenței când inamicul este unul imaginar este fără rost iar să mă felicit că am păzit mult și bine un dușman care nu mai vine este și nebunie și păcat. Viața mea a fost o risipă.

Fălcile Gurii nu s-au clintit.

Mi-am retras mâna și-am privit-o de parcă abia atunci răsărise din încheietură. Deodată m-am simțit bătrân de câteva cicluri. Avluela, cu ochii mari, cu mâinile la gură, părea șocată de ceea ce tocmai spusesem. Vorbele mele păreau să atârne înghețate în aer, în fața hidosului idol.

– Cinstit spus, dar fără prea multă milă pentru tine, comentă Gormon. Ești prea aspru cu tine, Veghetorule!

– Am vorbit să-mi salvez mâna. Ai fi preferat să mint?

Zâmbi, apoi se întoarse spre Avluela:

– E rândul tău.

Vizibil timorată, micuța Zburătoare se apropie de Gură, mâna ei fragilă tremură când o introduse între fălcile de piatră rece.

M-am simțit tentat s-o eliberez de acolo, din capul ăla rânjind diavolește.

– Cine o întreabă?

– Eu – tot Gormon.

Aripile Avluelei tremurară slab în săculeţii lor. Faţa i se albi, nările îi fremătară. Rămase sprijinită de perete şi privea cu oroare la braţul ei. Afară din cameră, feţe vagi se zgâiau la noi, buze se mişcau neauzit, fără îndoiala din cauza nerăbdării protestând contra şederii noastre prelungite. Dar nu auzeam nimic. În jurul nostru atmosfera era caldă şi vâscoasă, cu un gust suculent, ca şi cum ar fi venit dintr-o fântână ce străpungea prin structurile Timpului. Gormon rosti încet:

– Noaptea trecută ai permis trupului tău să fie posedat de Prinţul din Roum. Înainte de asta te-ai dăruit Elfinului Gormon deşi astfel de relaţii sunt interzise de tradiţii şi lege. Cu mult mai înainte ai fost prietena unui Zburător, acum decedat. Poate ai avut şi alţi bărbaţi dar eu nu ştiu nimic despre ei şi nici nu sunt relevanţi scopului întrebării mele. Spune-mi care dintre ei ţi-a dat cea mai intensă plăcere fizică, cine dintre ei a stârnit cele mai profunde emoţii şi pe cine dintre ei ai alege ca soţ dacă ar fi să alegi un soţ.

Am vrut să protestez, Elfinul îi pusese trei întrebări, nu una, dar nu am avut nicio şansă pentru că Avluela a răspuns fără şovăială, cu mâna adânc băgată în Gura Adevărului:

– Prinţul din Roum a dat mai mare plăcere trupului meu decât oricare alt trup dinainte, dar el este rece şi crud şi-l disprețuiesc. Pe Zburătorul meu l-am iubit mai tare ca pe oricine vreodată dar el era prea slab şi n-aş vrea un slăbănog drept soţ. Tu, Gormon, îmi pari străin chiar şi acum şi simt că nu-ţi cunosc nici trupul nici sufletul şi, cu toate că distanţa dintre noi este atât de mare, tu eşti acela cu care mi-aş petrece zilele ce vor urma.

Şi îşi scoase mâna din Gura Adevărului.

– Bine vorbit, făcu Gormon, deşi precizia vorbelor ei îl măgulise şi-l rănise în egală măsură. Ţi-ai găsit

elocvența, ă..., când circumstanțele ți-au cerut-o. Iar acum e rândul meu să-mi risc mâna.

Am zis:

– Ai pus primele două întrebări. Nu vrei să duci treaba la capăt și să o pui și pe cea de-a treia?

– Nu prea. Puneți-vă capetele la contribuție și cădeți de acord asupra unei întrebări, ne atenționă Gormon, dând neglijent din cealaltă mână.

M-am sfătuit cu Avluela. Cu o promptitudine ce nu o caracteriza propuse ea o întrebare și, din moment ce voiam să întreb același lucru, am acceptat-o și-am rugat-o să o formuleze.

– Când eram în fața globului, ți-am cerut să ne arăți locul nașterii tale și-ai zis că nu puteai să-l găsești acolo. Mi s-a părut foarte ciudat. Spune-mi acum, ești ceea ce spui că ești, un Elfin care hoinărește prin lume?

– Nu sunt.

Într-un fel, el răspunsese satisfăcător la întrebarea Avluelei, așa cum o formulase, dar se oprise fără să termine. Mâna lui era tot în Gura Adevărului. Continuă: Nu am arătat locul nașterii mele pentru că nu am fost născut pe acel glob, ci într-o lume a unei stele pe care nu am voie s-o numesc. Nu sunt un Elfin, în sensul pe care-l dați voi acestui cuvânt, deși, dintr-un anume punct de vedere sunt, pentru că trupul meu este oarecum deghizat iar pe lumea mea am o carne diferită. Am trăit aici zece ani.

– Care a fost primul tău scop când ai venit pe Pământ?

– Sunt obligat să răspund la o singură întrebare, replică Gormon, apoi zâmbi. Dar am să-ți răspund totuși. Am fost trimis pe Pământ ca observator militar să pregătesc calea invadatorilor pentru care tu ai Vegheat de atâta vreme și în care ai încetat să crezi și care vor fi aici în câteva ore!

– Minciuni! *Minciuni!*

Gormon râse și-și scoase mâna din Gura Adevărului, intactă, neatinsă.

Șase

Stupefiat și confuz, am țâșnit cu căruț cu tot din sfera aceea lucitoare și-am ajuns într-o stradă rece și întunecată. Noaptea sosise cu repeziciunea de iarnă. Era aproape de cea de a noua oră și deci aproape de momentul când trebuia să veghez din nou. Bătaia de joc a lui Gormon îmi fulgera creierul. Aranjase totul, făcuse să intrăm în Gura Adevărului, smulsese mărturisirea credinței mele pierdute și o alta de la Avluela, dăduse la iveală fără milă informații de care nu avea nevoie să fie relevate, spusese vorbe calculate să mă lovească drept în inimă.

O fi fost Gura Adevărului o înșelătorie? Putea Gormon să mintă și să scape nevătămat?

Niciodată de când îmi luasem în primire sarcina Vegherii, nu o făcusem decât la orele fixate mie. Dar era o vreme a realităților pulverizate și nu puteam aștepta cel de-al nouălea ceas. Ghemuindu-mă chiar acolo, în strada bătută de vânt, mi-am deschis căruțul, mi-am pregătit echipamentul și m-am aruncat în Veghere ca un scafandru.

Conștiința mea amplificată țâșni spre cer. Hoinăream prin infinitate ca un zeu. Am simțit goana vântului solar, însă nu eram o Zburătoare să fiu azvârlit spre distrugere de presiunea lui. Am zburat mai departe, dincolo de atingerea particulelor furioase de lumină, în întunecimea de la marginea dominionului solar. Acolo simțeam o altă presiune.

Nave stelare apropiindu-se.

Nu nave turistice aducând privitori lumii noastre împuținate. Nu nave de transport comercial. Nici navele cu cupă pentru colectarea vaporilor interstelari. Și nici stațiile tehnice de pe orbitele hiperbolice.

Erau nave militare, întunecate, străine, amenințătoare. Nu pot spune numărul lor. Știu doar că veneau spre Pământ cu viteză de mai multe ori cât a luminii, lăsând în urmă un con din energiile deflectate. Tocmai acest con îl simțisem eu, în noaptea precedentă, explodându-mi în minte prin intermediul instrumentelor mele, înglobându-mă ca într-o sferă de cristal prin care joacă și strălucesc arabescuri.

Toată viața mea vegheasem pentru asta.

Fusesem antrenat să-l simt. Mă rugasem să nu-l simt niciodată apoi în micimea mea mă rugasem să-l simt apoi încetasem să mai cred în el.

În cele din urmă, îl simt grație Elfinului Gormon, Veghind înainte de ora fixată, ghemuit într-o stradă rece din Roum, în apropiere de Gura Adevărului.

În timpul educării sale un Veghetor este instruit să întrerupă Veghea imediat ce observațiile i-au fost confirmate de o verificare atentă și să dea alarma. Supus, am verificat prin comutarea de pe un canal pe altul, determinând poziția prin triangulație și încasând acea presimțire de forță titanică repezindu-se asupra Pământului cu o viteză inimaginabilă.

Mă înșelasem eu. Iar invazia se pornise. Nu am putut însă să mă rup din transă și să dau alarma.

Cu dragoste, cu șovăială, am supt datele senzorilor ore în șir – aparent. Am dezmierdat echipamentul, am stors din el confirmarea totală a ceea ce observasem. M-am avertizat singur, dar cu slăbiciune, că risipeam un timp vital, că datoria mea era să las această mângâiere lascivă a destinului și să-i convoc pe Apărători.

Într-un sfârșit m-am eliberat din Veghere și m-am reîntors în lumea pe care o străjuiam.

Avluela era lângă mine. Era înmărmurită, terifiantă, cu pumnii la gură, cu ochii goi.

– Veghetorule, mă auzi? Ce se-ntâmplă? Ce se va-ntâmpla?

– Invazia. Cât am fost în transă?

– Cam jumătate de minut. Nu știu. Ochii tăi erau închiși și-am crezut că ai murit.

– Gormon spunea adevărul! Invadatorii *sunt* aici. Unde-i el? Unde s-a dus?

– A dispărut imediat ce-am ieșit din locul ăla cu Gură. Veghetorule, sunt speriată. Simt că totul se prăbușește. Trebuie să zbor. Nu pot sta aici, jos!

– Așteaptă, i-am zis încercând s-o prind de braț. Nu te du acum. Mai întâi trebuie să dau alarma. Și după aceea...

Dar ea deja își scotea îmbrăcămintea. Goală până la brâu, trupul ei palid strălucea în lumina zilei în timp ce în jurul nostru lumea se grăbea care-ncotro, neștiind ce avea să urmeze. Voiam să o păstrez pe Avluela lângă mine dar nu mai puteam întârzia cu alarmarea, așa că m-am întors la căruțul meu.

Ca prins într-un vis născut dintr-o dorință coaptă am atins butonul, pe care nu-l utilizasem niciodată, acela care avea să transmită alarma Apărătorilor de peste tot.

Oare nu se dăduse deja alarma? Simțise oare vreun alt Veghetor ce simțisem eu și poate paralizat într-o mai mică măsură decât mine de tulburare și îndoială, îndeplinise deja ultima sarcină a unui Veghetor?

Nu-Nu! Altfel aș fi auzit urletul sirenelor, reverberându-se din difuzoarele ce orbitau deasupra orașului.

Am atins butonul. Cu coada ochiului am zărit-o pe Avluela eliberată de veșmintele ei, ghemuită să-și spună

descântecul, umplându-și aripile cu putere. Într-o clipă ar fi fost în aer, dincolo de orice atingere.

Cu o singură apăsare de buton am activat alarma.

În acea clipă am devenit conștient de o siluetă masivă repezindu-se spre noi: Gormon. Ridicându-mă de lângă instrumentele mele am vrut să-l prind și să-l opresc. Dar cel ce se apropia nu era Gormon, ci un Servitor molatec ce se adresă Avluelei:

– Las-o mai ușor, Zburătoareo! Lasă-ți aripile jos. Prințul din Roum m-a trimis să i te duc lui.

O prinse și micii ei sâni se zbătură iar ochii îl fulgerară mânioși.

– Dă-mi drumul! Sunt pe cale de a zbura!

– Prințul din Roum te convoacă, spuse Servitorul înălțuind-o cu brațele lui grele.

– Prințul din Roum va avea alte distracții în noaptea ce vine, am zis eu – și nu va avea nevoie de ea.

Cum am terminat de vorbit, sirenele au început să „cânte" din ceruri.

Servitorul i-a dat drumul. Gura lui se mișcă fără să scoată vreun sunet, făcu unul din gesturile aducătoare ale protecției. Voinței, privi în sus și izbucni:

– Alarma! Cine a dat alarma? Tu, bătrâne Veghetor?

Siluete apărură în stradă, înnebunite.

Avluela, eliberată, trecu pe lângă mine pe jos, cu aripile pe jumătate desfăcute și fu înghițită de mulțime. Peste terifiantul sunet al sirenelor venea bubuitul difuzoarelor pentru anunțuri publice. Un bărbat uscățiv, purtând pe umeri însemnele Apărătorilor, se repezi spre mine, strigându-mi vorbe incoerente de neînțeles și fugi în josul străzii. Lumea părea că înnebunise.

Doar eu am rămas calm. Priveam spre ceruri, pe jumătate așteptând să zăresc navele negre ale invadatorilor plutind deja deasupra turnurilor lui Roum. Dar n-am

văzut nimic altceva decât luminile de noapte plutind precum și celelalte obiecte la care te poți aștepta să le ai deasupra capului.

– Gormon? Avluela?

Eram singur.

O stranie goliciune interioară mă cuprinse. Dădusem alarma, invadatorii veneau, îmi pierdusem ocupația. Nu mai era nicio nevoie de Veghetori acum. Aproape cu dragoste, am atins căruțul ce-mi fusese tovarăș atâția ani. Mi-am plimbat degetele peste instrumentele lui îngălbenite. Și uzate. Apoi am privit în depărtare și-am pornit de-a lungul străzii întunecate, abandonându-le. Fără griji, un om a cărui viață își atinsese scopul și-și pierduse sensul în aceeași clipă. Iar lângă mine, haosul.

Șapte

Era stabilit ca în momentul în care avea să izbucnească lupta finală, toate ghildele să fie mobilizate cu excepția Veghetorilor. Noi asigurasem apărarea atât de mult timp, încât acum nu aveam niciun rol în luptă; eram sloboziți dând o alarmă reală. În sfârșit, venise vremea ca ghilda Apărătorilor să-și demonstreze capacitățile. Plănuiseră timp de jumătate de ciclu ce aveau de făcut în luptă. Ce planuri își vor mai face în perioada ce urmează? Ce isprăvi vor mai pune la cale?

Singura mea grijă era să mă întorc la hanul regal și să aștept ieșirea din criză. Degeaba m-aș fi gândit cum s-o caut pe Avluela, să-mi dau pumni, furios pentru că o lăsasem să fugă, dezbrăcată și fără protecție, în acel moment confuz. Unde s-o fi dus? Cine-ar fi reușit s-o apere? Un coleg Veghetor, ce împingea nervos la căruciorul lui, aproape că se ciocni de mine.

– Ai grijă! i-am strigat.

Mă privi tulburat, cu respirația agitată:

– E cu adevărat... alarmă?

– Nu auzi?

– Ba da, dar e reală?

– Știi cum să afli, i-am aruncat, arătând spre căruț.

– Se zice că omul care a dat alarma era beat, un bătrân nebun care-a fost dat afară din han, ieri.

– S-ar putea.

– Dar dacă alarma e adevărată...!

I-am răspuns, zâmbind:

– Dacă este, ne putem odihni cu toții acum. O zi bună, Veghetorule!

– Căruțul tău! Unde ti-e căruțul?

Dar plecasem de lângă el, mai departe, spre un pilon masiv de piatră cioplită, o relicvă a Roum-ului imperial.

Pe acea coloană erau sculptate imagini din timpurile de demult: bătălii și victorii, monarhi străini mărșăluind în lanțuri pe străzile din Roum, șoimi triumfători celebrând grandoarea imperială. În strania mea liniște am stat un timp în fața coloanei și am admirat elegantele ei inscripționări. O siluetă agitată se repezi spre mine. L-am recunoscut pe Bazil Amintitorul. I-am făcut semn cu mâna:

– Cât de bine vii! La timp! Fii amabil și-mi explică aceste imagini, Amintitorule! Mă fascinează și mi-au trezit curiozitatea.

– Ești nebun? N-auzi alarma?

– Eu am dat alarma, Amintitorule!

– Fugi, dară! Vin invadatorii, trebuie să luptăm!

– Eu nu, Bazil. Vremea mea s-a dus. Povestește-mi despre aceste imagini. De regii înfrânți, de împărații căzuți. Un om de vârsta ta mai mult ca sigur că nu va merge la luptă.

– Acum suntem mobilizaţi cu toţii!

– Cu toţii, dar nu şi Veghetorii. Stai o clipă. S-a ivit în mine dorinţa de a cunoaşte trecutul. Gormon a dispărut, aşa că fii tu ghidul meu în aceste vremuri pierite.

Amintitorul dădu din cap sălbatic, mă ocoli şi încercă să fugă. Am sărit spre el, sperând să-l apuc de braţul slab şi să-l opresc. Dar mi-a scăpat. Şi n-am apucat decât şalul lui negru cu care am şi rămas în mână. Iar el a fugit dând din picioare ca un nebun, în josul străzii, şi l-am pierdut din vedere. Am ridicat din umeri şi am examinat broboada căpătată într-un mod atât de neaşteptat. Avea inserate bucăţele de metal conform unui model ce obosea ochiul. Mi se părea că fiecare fir dispărea în ţesătură doar ca să apară în altă parte, unde nu te-ai fi aşteptat, asemenea liniilor dinastice, reînviate pe neaşteptate în oraşe pierdute în trecut. Lucrătura era superbă. L-am pus alene pe umerii mei.

Şi am mers mai departe.

Picioarele mele, pe cale să mă lase cu o zi mai înainte, acum mă serveau bine. Întinerit, mi-am urmat drumul prin oraşul haotic, fără prea mari dificultăţi în alegerea rutei. M-am îndreptat spre râu, l-am traversat şi pe partea îndepărtată a Tverului am zărit palatele Prinţului. Noaptea era mai întunecată ca de obicei pentru că majoritatea luminilor fuseseră stinse prin ordinele de mobilizare. Din timp în timp, un zgomot înfundat semnala explozia unei bombe de ecranare, sus, deasupra oraşului, eliberând nori de întuneric să acopere oraşul pentru majoritatea formelor de cercetare la mare distanţă. Pe străzi erau puţini pietoni. Sirenele încă urlau. Instalaţiile de apărare de pe acoperişurile clădirilor intrau în funcţiune. Am auzit blipurile reflectoarelor ce se încălzeau, am văzut păienjenişul lanţurilor de amplificatoare, întinzându-se de la un turn la altul pe măsură ce ele se

conectau să obțină o putere de ieșire mai mare. Acum nu mai aveam nicio îndoială că invazia începuse. Instrumentele mele puteau să mă înșele dar nu s-ar fi mers mai departe cu mobilizarea dacă raportul inițial nu ar fi fost confirmat de rezultatele sutelor de alți Veghetori.

Apropiindu-mă de palat, doi Amintitori au trecut în fugă pe lângă mine, răsuflând din greu, cu șalurile fluturându-le pe spate. Mi-au strigat ceva în cuvinte fără de înțeles – vreun cod de-al lor – și mi-am dat seama că purtând șalul lui Bazil, fusesem confundat. Nu le-am putut răspunde și-atunci s-au întors la mine, gâfâind încă, dar trecând la limba obișnuită:

– Ce-i cu tine? Treci la postul tău! Trebuie să înregistrăm! Să comentăm! Să observăm!

– Mă confundați – le-am zis moale – păstrez acest șal pentru fratele vostru Bazil care mi l-a lăsat în grijă. Acum eu nu mai am niciun post de păzit.

– Un Veghetor! au strigat la unison și-au tulit-o mai departe.

Eu am râs și-am intrat în palat.

Porțile lui stăteau deschise. Neutrii ce le păzeau în exterior fugiseră ca și cei doi Indexatori de altfel. Cerșetorii care împânziseră piața până atunci se furișaseră în clădire, la adăpost. Aceasta trezise mânia cerșetorilor. Căpătaseră dreptul ereditar de a sta în acea parte a clădirii și acum se abătuseră asupra refugiaților, afluind înăuntru cu furie și neașteptată putere. Am văzut ologi lovind cu cârjele lor transformate în bâte; am văzut orbi lovind cu suspectă precizie; umili penitenți mânuind cele mai felurite arme, de la cuțit și până la pistoale sonice. Ținându-mă departe de acest spectacol nerușinat, am pătruns în interiorul platului și-am aruncat o privire în capelă. Acolo am văzut Pelerini cerând cu stăruință binecuvântarea Voinței; Comunicanți căutând disperați îndrumare spirituală către ieșirea din conflict.

Brusc am auzit sunetul trompetelor și strigătele de „Faceți loc! Faceți loc!"

Un șir de Servitori voinici mărșăluiră spre palat îndreptându-se către camerele Prințului. Câțiva dintre ei purtau o siluetă cu aripile pe jumătate strânse, ce se zbătea violent. „Avluela" ! am strigat, dar vocea mea s-a pierdut în vacarm. Și nici n-am putut ajunge la ea. Servitorii m-au împins la o parte. Procesiunea a dispărut într-una din camerele Prințului. Privirea mea a mai prins-o doar o dată, scurt, pe mica Zburătoare, palidă și pierdută în strânsoarea răpitorilor ei, înainte de a dispărea din nou.

Am apucat un Neutru ezitant de mână, aflat în siajul Servitorilor, și l-am chestionat:

– Zburătoarea aia! De ce-au adus-o aici?

– A... ă... ei...

– Spune-mi!

– Prințul... femeia asta ... în trăsura lui ... el... el... ei... invadatorii...

Am împins la o parte creatura aia flască și m-am repezit în direcția în care dispăruse Avluela. O poartă de bronz de zece ori mai înaltă ca mine îmi stătea în cale. Am dat cu pumnii în poartă. „Avluela! Av... lu... ela...!" am strigat răgușit. Nici nu mi s-a dat drumul, nici n-am putut-o urni. Balamucul de la porțile de vest ale palatului se întinsese peste tot și, pentru că cerșetorii jerpeliți se buluceau spre mine, m-am întors rapid și m-am trezit trecând printr-una din ușile laterale.

Am stat în curtea dinspre han, pasiv, fără să mă gândesc la ceva. Aerul era suprasaturat de o electricitate stranie. Am presupus că era o emanație de la una dintre instalațiile de apărare ale orașului, un fel de radiație destinată să-l ecraneze de atac. O clipă mai târziu am realizat însă că asta preceda sosirea invadatorilor.

Navele-stelare străluciră în ceruri.

Când le detectasem în timpul Vegherii mele, îmi apăruseră negre pe fundalul negru al vidului infinit, dar acum ardeau cu puterea sorilor. Un fluviu de globuri strălucitoare, grele, asemeni giuvaierurilor, împodobeau cerurile. Erau așezate una lângă alta, întinzându-se de la est la vest într-o fâșie continuă, umplând bolta cerească. Și cum se iviseră toate dintr-odată, mi s-a părut că aud vibrațiile unei simfonii invizibile vestind sosirea cuceritorilor Pământului.

Nu știu la ce distanță erau navele stelare, nici câte pluteau acolo și nici detalii afe formei lor. Știu doar că au apărut deodată, masiv și maiestuos și, dacă aș fi fost apărător, sufletul meu s-ar fi ofilit la vederea lor.

Raze de lumină de diferite nuanțe străpungeau cerurile. Combatanții se întâlniseră. Nu aș fi putut înțelege acțiunile războinicilor noștri și am fost la fel de zăpăcit de acțiunile celor ce veniseră să pună stăpânire pe planeta noastră cea impregnată de istorie și împuținată de vremuri. Spre rușinea mea nu numai că m-am simțit pe dinafară de bătălie, dar chiar și deasupra ei, ca și cum n-aș fi fost implicat în niciun fel. O doream pe Avluela, să fie alături de mine dar ea era undeva în adâncurile palatului Prințului din Roum. Chiar și Gormon ar fi fost de preferat, Gormon Elfinul, Gormon spionul, Gormon trădătorul monstruos al lumii noastre.

Voci enorm amplificate mugeau:

– Faceți loc prințului din Roum! Prințul din Roum conduce Apărătorii în lupta pentru lumea străbună!

Din palat se ivi un vehicul strălucitor de forma unei lacrimi și a cărui carcasă metalică avea o porțiune transparentă care să permită poporului să vadă și să fie sufletește alături de conducător. Prințul din Roum

era la comenzile vehiculului, stând drept, mândru, cu trăsăturile lui tinere și crude într-o aspră hotărâre; lângă el, îmbrăcată ca o prințesă, am zărit silueta zveltă a Avluelei. Părea hipnotizată.

Vehiculul regal țâșni în sus și se pierdu în întuneric.

Am avut impresia că apăruse încă un vehicul în urma celui dintâi și că au zburat în cercuri strânse, aparent încleștate în luptă. Nori de scântei albastre învăluiră ambele aparate, apoi ele țâșniră și se pierdură vederii mele în spatele unuia din dealurile Roum-ului.

Oare bătălia se dezlănțuise peste întreaga planetă? O fi fost și Perris în pericol? Și sfântul Jorslem? Și adormitele insule din Continentele Pierdute? Oare navele stelare zburau pretutindeni? Nu știam. Puteam percepe evenimentele doar într-un mic segment de cer deasupra Roum-ului și nici măcar aici informațiile mele nu erau clare, sigure. Străfulgerări luminoase mi-au permis să observ desfășurarea batalioanelor de Zburătoare, dar întunericul revenea imediat de parcă un giulgiu de catifea ar fi fost aruncat acolo sus. Am văzut marile mașini ale apărării noastre trăgând sacadat de pe vârfurile turnurilor, dar am văzut și navele stelare neatinse și nemișcate. Curtea interioară în care stăteam era pustie. În depărtare am auzit voci, pline de teamă și presimțiri negre, țipete subțiri care puteau fi ale păsărilor. Din când în când se auzea și câte un bubuit ce zguduia întreg orașul.

Un pluton de Somnambuli fu ghidat tocmai prin curtea unde eram eu. În piața din fața palatului am zărit ceva asemănător unor Clowni desfășurând o plasă lucitoare cu aspect militar. La unul din fulgerele de lumină am văzut un trio de Amintitori, pe o platformă gravitațională în ascensiune, luând note la tot ce se întâmpla. Pare că vehiculul Prințului din Roum se întorcea în mare viteză și urmărit

îndeaproape de dușman. „Avluela", am murmurat eu când cele două pete de lumină au dispărut din câmpul meu de vedere. Oare navele stelare debarcau trupe? Oare suprafața pământului era atinsă de uriașele coloane de forță coborâte în spirală? De ce o luase Prințul pe Avluela? Unde era Gormon? Ce făceau Apărătorii noștri? De ce nu erau alungate din cer navele dușmanilor noștri?

Am stat toată acea lungă noapte ca înrădăcinat în dalele curții interioare și am observat bătălia cosmică într-o totală lipsă de înțelegere.

Veniră zorii. Fâșii de lumină palidă se încolăceau de la un turn la altul. Mi-am dus mâinile la ochi, realizând că adormisem acolo. Sau poate ar trebui să cer să fiu înscris în ghilda Somnambulilor? Am pipăit șalul Amintitorului și n-am întrebat cum făcusem de-l aveam și răspunsul a venit.

Am privit spre cer.

Navele străine dispăruseră. Am văzut numai cerul obișnuit al dimineții, cenușiu, stropit ici și colo cu roz. Un impuls al obișnuinței m-a făcut să-mi caut, din ochi, căruțul cu aparate dar mi-am reamintit că nu mai era nevoie să Veghez și m-am simțit mai golit decât s-ar simți cineva, în mod normal, la acea oră.

Lupta se terminase oare?

Fusese inamicul învins?

Fuseseră alungate de pe cer navele invadatorilor? Și zăceau în ruină prin preajma lui Roum?

Totul era tăcut. Nu mai auzeam simfonii celeste. Și-apoi, în liniștea aceea sinistră izbucni un sunet nou, duruitul unor vehicule cu roți pe străzile orașului. Iar invizibilii muzicieni interpretară o ultimă notă, profundă și rezonantă, de parcă toate strunele ar fi plesnit deodată.

Din difuzoarele utilizate la anunțurile publice veniră, calme, următoarele cuvinte: „Roum a căzut! Roum a căzut!"

Opt

Hanul regal era nepăzit. Neutrii și membrii ghildei Servitorilor dispăruseră cu toții. Apărătorii, Stăpânii și Dominatorii probabil pieriseră onorabil în luptă. Bazil Amintitorul nu era nicăieri, ca de altfel niciunul dintr-ai lui. M-am dus în camera mea, m-am spălat, m-am schimbat, am mâncat, mi-am luat cele câteva lucruri și am zis adio luxului de care mă bucurasem atât de puțin. Regretam că avusesem atât de puțin timp să vizitez Roum, dar Gormon, fiind un ghid excelent, mă ajutase: văzusem totuși foarte multe.

Acum mă gândeam să plec.

Nu consideram prudent să rămân într-un oraș cucerit. Tichia gânditoare din cameră nu răspundea la întrebările mele și nu știam cât de extinsă era înfrângerea, aici sau în alte regiuni. Era însă evident că Roum, cel puțin, ieșise de sub controlul uman și doream să mă îndepărtez rapid. Am cântărit ideea plecării spre Jorslem, așa cum îmi sugerase Pelerinul acela înalt înainte de intrarea în Roum, dar după o clipă de reflecție am ales o rută spre vest, spre Perris, care nu numai că era mai apropiat dar era și centrul breslei Amintitorilor. Profesiunea mea dispăruse și în această primă zi a ocupării Pământului simțisem o dorință arzătoare, puternică și stranie, de a mă oferi umil Amintitorilor și de a căuta împreună cu ei știința mult mai strălucitoarelor noastre zile trecute.

La amiază am părăsit hanul și m-am îndreptat, pentru început, spre palatul încă deschis. Cerșetorii zăceau împrăștiați, unii drogați, alții dormind, foarte mulți morți; din maniera grosolană a morții lor mi-am dat seama că

în panica și delirul lor se masacraseră unii pe alții. Un Indexator deznădăjduit se ascunsese în spatele celor trei cranii ale dispozitivului de transmis întrebările din capelă. De cum am intrat mi-a și zis:

– Degeaba. Creierele nu mai răspund.

– Dar Prințul din Roum?

– Mort. Invadatorii l-au împușcat de acolo, din cer.

– O Zburătoare tânără era cu el. Ce știi de ea?

– Nimic. Presupun c-a murit.

– Și orașul?

– Ocupat. Invadatorii sunt pretutindeni.

– Ucid?

– Nici măcar nu jefuiesc, sunt foarte blânzi. Ne-au *colecționat*.

– Doar în Roum sau peste tot?

Omul se scutură și începu să bată pasul ritmic, înainte și înapoi. L-am lăsat în pace și-am pătruns în palat. Spre uimirea mea camerele imperiale ale Prințului nu erau încuiate. Am intrat. Am fost uimit de luxul și somptuozitatea mobilelor, draperiilor, luminilor, tablourilor. Am trecut dintr-o cameră într-alta și în cele din urmă am ajuns în dormitorul regal. Patul era o colosală scoică bivalvă de pe planeta altei stele și cum cochilia ei mi se deschidea am mângâiat țesătura moale pe care se culcase Prințul din Roum și mi-am amintit că și Avluela se culcase acolo și, dac-aș fi fost tânăr, aș fi plâns.

Am părăsit palatul și am traversat încet piața, pregătindu-mă să încep călătoria spre Perris.

Atunci i-am văzut pentru prima oară pe cuceritorii noștri. Un vehicul cu design străin s-a oprit la marginea pieței și din el au ieșit cam o duzină de siluete. Păreau aproape umane. Înalți și drepți, cu pieptul lat, așa cum fusese și Gormon, și doar lungimea exagerată a brațelor îi definea imediat ca străini. Pielea lor avea un aspect

straniu. Dac-aș fi fost mai aproape cred că aș fi putut vedea ochi, buze și nări cu forme non-umane. Au traversat piața fără să-mi dea vreo atenție. Mergeau într-un mod ciudat, cu pașii săltăreți, amintindu-mi irezistibil de umbletul lui Gormon. Au intrat în palat. Nu păreau nici cuceritori, nici belicoși.

Vizitatori. Maiestuosul Roum își exercita încă odată magnetismul său asupra străinilor.

Lăsându-i pe noii noștri stăpâni cu amuzamentul lor, am ieșit din piață îndreptându-mă spre marginea orașului. Pustietatea iernii eterne mi se strecurase în suflet. Mă întrebam dacă simțeam părere de rău pentru căderea orașului sau dacă plângeam pierderea Avluelei. Sau poate că nefăcând trei Vegheri succesive încercam durerea retragerii?

Erau toate. Toate mă dureau dar cel mai mult, ultima.

Îndreptându-mă spre porți, n-am văzut pe nimeni prin oraș. Probabil teama de noii stăpâni îi ținea pe locuitori ascunși. Din timp în timp trecea pe lângă mine câte-un vehicul de-al străinilor, dar nu m-a lovit niciunul. După-amiază târziu am ajuns la poarta de vest a orașului. Era deschisă și-mi lăsa vederii panta blândă a unui deal pe care crescuseră copaci cu coroane de un verde-închis. Am trecut poarta și-am văzut la mică distanță silueta unui Pelerin ce se îndepărta de oraș, târându-și picioarele.

L-am ajuns din urmă cu ușurință.

Mersul lui nesigur, poticnit, mi-a părut ciudat, pentru că hainele negre și largi nu puteau ascunde puterea și tinerețea trupului. Avea umeri pătrați și spate lat și-și ținea capul drept, cu mândrie. Când m-am apropiat și-am privit curios pe sub gluga lui am înțeles: pe masca de bronz a Pelerinilor era agățat un reverberator din cele utilizate

de orbi să-i avertizeze asupra obstacolelor. Și-a dat seama de prezența mea:

– Sunt un Pelerin lipsit de vedere. Te rog, nu mă lovi.

Nu era vocea unui Pelerin. Era o voce puternică, aspră, poruncitoare. I-am răspuns:

– Nu lovesc pe nimeni. Sunt un Veghetor care și-a pierdut ocupația în noaptea care a trecut.

– Multe ocupații au fost pierdute în noaptea trecută, Veghetorule!

– Sigur nu și cea a Pelerinilor.

– Nu. Nu cea a Pelerinilor.

– Încotro ai pornit?

– Departe de Roum.

– Nicio destinație anume?

– Niciuna. În pribegie.

– Poate vom pribegi împreună, i-am zis. Să călătorești cu un Pelerin aducea noroc și, în plus, păgubit de prezența Zburătoarei mele și de a Elfinului, ar fi trebuit să călătoresc singur. Mă îndrept spre Perris. Vii cu mine?

– Acolo sau în altă parte mi-e totuna, mi-a răspuns el amar. Da, vom merge către Perris, împreună, dar ce treabă poate să aibă un Veghetor acolo?

– Un Veghetor n-ar avea ce face acolo. Merg la Perris să ofer serviciile mele breslei Amintitorilor.

– Aha! Și eu am fost în ghilda asta dar numai onorific.

– Pământul fiind cucerit, vreau să aflu mai multe despre vremurile lui de glorie.

– Tot Pământul a fost ocupat? Nu numai Roum?

– Așa cred.

– Ah! Ah!...

Tăcu. Și pornirăm. I-am dat mâna și nu și-a mai târât picioarele, ci și-a reluat mersul vioi, de om tânăr. Din când în când scotea ceva ce-ar fi putut fi un suspin sau un plânset înăbușit. Dacă-l întrebam de pelerinajul lui nu-mi

răspundea deloc sau îmi zicea ceva neclar. După vreo oră de mers rosti brusc:

– Masca asta mă strânge. Mă ajuți s-o potrivesc?

Spre uimirea mea, începu s-o scoată. Am rămas cu gura căscată. Pelerinilor le este interzis să-și arate fața. Uitase că eu nu sunt orb? Dându-și masca jos, îmi zise:

– Nu-ți va plăcea ce vei vedea.

Lucrătura de bronz lunecă de pe fruntea lui. Am văzut mai întâi ochii recent orbiți – găuri adânci făcute nu de cuțitul vreunui chirurg, ci poate de niște degete ce i-a străpuns – și-apoi nasul regal, iar în final buzele îngrijite, rotunde, ale Prințului din Roum!

– Maiestatea voastră! am strigat surprins. Urme de sânge închegat coborau pe obrajii lui. În găvanele ochilor erau urme de unsoare. Am presupus că rănile nu-l prea mai chinuiau – folosise acel unguent – însă durerea ce izbucni în mine era reală și puternică.

– Nu mai sunt maiestate, ajută-mă la mască! Bridele astea trebuie potrivite mai bine. Mă apasă pe obraji. Aici... Aici...

Mâinile lui tremurau, întinse spre mine.

Am făcut ajustările cu rapiditate, gândindu-mă că n-aș mai suporta să-i văd fața ruinată prea multă vreme. Și-a repus masca.

– Acum sunt un Pelerin, reluă calm, Roum a rămas fără prințul lui. Trădează-mă dacă vrei, iar dacă nu, ajută-mă să ajung la Perris. Dacă vreodată îmi voi recăpăta puterea, vei fi bine răsplătit.

– Nu sunt un trădător.

Și-am pornit mai departe, tăcuți. Nu știam cum se vorbește în compania unui astfel de om. Călătoria noastră spre Perris avea să fie tristă dar eram obligat acum să-i fiu ghid. Mi-am amintit de Gormon și de cât de bine știuse să-și țină credința. Și m-am gândit și la Avluela și

de sute de ori cuvintele mi-au venit pe limbă, gata fiind să-l întreb pe Prinț ce i se întâmplase soației lui, Zburătoarea, în noaptea înfrângerii... dar nu, nu l-am întrebat.

Amurgul câștiga teren dar soarele încă strălucea roșu-auriu în fața noastră. M-am oprit brusc. Un sunet răgușit de surpriză mi-a ieșit din gâtlej: trecuse o umbră peste noi. Am recunoscut-o...

Avluela zbura, zbura mult deasupra noastră. Pielea îi era pictată de culorile crepusculului iar aripile i se zbăteau, deschise la maximum, radiind fiecare nuanță a spectrului. Se afla deja la înălțimea a o sută de oameni de la nivelul solului, și tot mai urca. Pentru ea nu eram, probabil, decât o pată printre copaci.

– Ce-i? Ce vezi? m-a întrebat prințul.

– Nimic.

– Spune-mi ce vezi!

Nu-l puteam nemulțumi.

– Văd o Zburătoare, Maiestate, o fată subțire, sus, în înalturi.

– Înseamnă că a venit noaptea.

– Nu. Soarele este încă deasupra orizontului.

– Cum de este posibil? Ea poate avea numai aripi de noapte. Soarele ar azvârli-o la pământ.

Am ezitat. Nu mă simțeam în stare să-i explic cum de era posibil ca Avluela să zboare la lumina zilei deși avea numai aripi de noapte. Nu puteam să spun Prințului din Roum că alături de ea, fără aripi, zbura invadatorul Gormon, mișcându-se prin aer fără efort, brațul lui susținând umerii ei mici, ocrotind-o, sprijinind-o, ajutând-o să reziste presiunii vântului solar. Nu-i puteam spune că învingătorul său zbura acum pe deasupra Pământului împreună cu ultima lui soție.

– Ei, cum de zboară la lumina zilei?

– Nu știu. Este un mister pentru mine. În zilele astea sunt multe lucruri pe care nu le mai înțeleg.

Prințul păru să accepte răspunsul meu.

– Da, Veghetorule, multe lucruri nu pot fi înțelese de niciunul dintre noi.

Rămase tăcut din nou. Ardeam să strig după Avluela. Știam însă că n-ar fi putut și nici n-ar fi dorit să mă audă, așa că am mers înainte spre apus, spre Perris, conducându-l pe prințul orb.

Și, deasupra noastră, Avluela și Gormon zburară mai departe, proiectați pe cerul în care se topeau și ultimele luciri ale zilei. I-am urmărit până când i-am pierdut din vedere.

1968

DANSUL SOARELUI

Se pare că încercarea focului a fost un tonic pentru creativitatea mea: însemnările mele din 1968 menționează nu numai trilogia *Aripi de noapte,* dar, printre altele, și romanul comic *Up the Line,* prima povestire din care avea să se nască ciclul cunoscut sub numele de *The World Inside (Lumea dinăuntru)* și jumătate de duzină de alte povestiri, în mare parte antologizate. Printre acestea se află și una scrisă în septembrie 1968 – *Sundance (Dansul soarelui).*

Dintre toate povestirile mele, și am scris sute, aceasta este cea care mă satisface în cea mai mare măsură. La un prim nivel, este o încercare de a pătrunde în mintea și sufletul unei făpturi umane – *Tom Two Ribbons* – care manifestă anumite simptome datorită distrugerii lente a culturii lui ancestrale și care nu este în stare să se sustragă durerii provocate de această distrugere nici chiar pe o altă planetă. Dar este și o explorare a căilor de dramatizare a subiectivului, a percepțiilor ambigui prin intermediul unor schimbări de persoană și de timp. Suprafața povestirii acoperă o structură complicată de pregătiri tehnice; cei care doresc să afle mai mult sunt invitați să consulte *Those Who Can/A SF Reader (Cei care pot/*Mentor Books/1973) editată de Robin Scott Wilson, carte pentru care am scris o lungă analiză tehnică a acestei povestiri.

Lăsând la o parte experimentele tehnice, *Dansul Soarelui* pare să fi găsit o audiență continuă. Nu a primit niciun premiu

(în anul acela *Pasagerii* a monopolizat atenția) și a fost chiar și respinsă de editorul care-a văzut-o prima oară. A fost lansată de Edwaard Fernman în FANTASY & SCIENCE FICTION și de la această primă apariție, în iunie 1969, a fost retipărită mult mai des decât oricare din celelalte lucrări ale mele. A avut chiar și câteva apariții în manualele de colegiu – ceea ce mă bucură în mod deosebit – pentru că ea a fost concepută, parțial, ca o probă de virtuozitate, o expunere a abilităților mele tehnice, o demonstrație de manual a construcției unei povestiri.

*

Astăzi ai lichidat aproape 50 000 de Mâncăcioși în sectorul A iar acum ai o noapte agitată. În zori, tu și cu Herndon ați zburat spre est, cu răsăritul de soare verde-auriu în spate, și ați împrăștiat granulele neurale peste o mie de hectare de-a lungul râului Forked. Ați oprit în preerie, dincolo de râu, acolo unde Mâncăcioșii fuseseră deja exterminați și ați întins masa pe covorul de iarbă moale. Pe locul acela se va ridica prima așezare umană. Herndon a cules câteva flori suculente și jumătate de oră ați savurat efectul lor halucinant. În timp ce vă îndreptați spre copter, să începeți o nouă după-amiază de împrăștiat granule, Herndon a spus deodată:

– Tom, cum te-ai simți dacă s-ar dovedi că Mâncăcioșii nu sunt doar niște paraziți? Dacă sunt un fel de *populație*, cu un limbaj, cu ritualuri, cu o istorie, și toate celelalte? Te-ai gândit la tot ce s-a petrecut cu ai tăi?

– Nu sunt. Ai spus-o chiar tu.

– Să zicem că ar fi. Să presupunem că Mâncăcioșii...

– Nu sunt. Las-o baltă!

Herndon are în el o doză de cruzime care-l face să pună astfel de întrebări. Caută punctele slabe, asta îl amuză. Iar remarca lui întâmplătoare te-a făcut să te

frământi toată noaptea. Să presupunem că Mâncăcioșii... să presupunem că Mâncăcioșii... să presupunem... să presupunem...

Dormi un timp și visezi iar în visele tale înoți în râuri de sânge.

Nebunie. Fantezii înfierbântate. Știi cât de importantă este exterminarea rapidă a Mâncăcioșilor, înainte de sosirea pionierilor. Sunt doar niște animale, câtuși de puțin pașnice; distrugători ai echilibrului ecologic, asta sunt, devoratori ai Plantelor-de-oxigen. Specia asta trebuie să dispară. Câțiva au fost păstrați pentru studiile zoologice. Restul trebuie să fie distruși. Dezrădăcinarea tipică a făpturilor nedorite, vechea poveste. Dar hai să nu ne mai complicăm treaba cu remușcări, îți spui. Hai să nu mai visăm la râuri de sânge.

Mâncăcioșii nici măcar nu *au* sânge, oricum, niciun fel de lichid care să curgă din abundență. Ceea ce au ei este, ei bine, un fel de limfă care permeabilizează țesuturile și transportă hrana prin suprafețele interioare. Resturi se elimină pe aceeași cale, prin osmoză. În ceea ce privește procesele interne, structura lor este analogă celei a propriului nostru tip de sistem circulator, doar că le lipsește rețeaua de vase sanguine conectate la o pompă centrală. Substanța vitală se scurge prin trupurile lor ca și cum ar fi amibe, bureți sau alte organisme inferioare. Dar din punct de vedere al sistemului nervos, al celui digestiv și după asamblarea organelor și mădularelor, sunt totuși organisme avansate. Ciudat, gândești tu. Dar principala trăsătură a ființelor non-umane este tocmai *ciudățenia*, îți spui tot ție însuți. Și nu este pentru prima oară. Frumusețea biologiei lor, pentru tine și însoțitorii tăi, constă în faptul că vă lasă să-i exterminați cu atâta acuratețe.

Zbori deasupra păşunilor şi împrăştii granulele neurale. Mâncăcioşii le găsesc şi le înghit. Într-o oră, otrava atinge toate sectoarele organismului. Viaţa încetează, urmează o distrugere rapidă a materiei celulare iar Mâncăciosul, pur şi simplu, se descompune moleculă cu moleculă; în momentul în care nutriţia a încetat, substanţa limfatică acţionează ca un acid, o lizâ totală intervine, carnea şi oasele cartilaginoase se dizolvă şi în două ore nu mai rămâne decât o băltoacă. Iar în patru ore nimic. Ţinând seama de milioanele de Mâncăcioşi pe care i-aţi condamnat la exterminare, este drăguţ din partea lor că se autodistrug. Altfel această lume ar deveni un adevărat abator.

Să zicem că Mâncăcioşii...

Blestematul de Herndon! Aproape că ai chef de o spălare a memoriei pentru mâine dimineaţă. Scoate-ţi din cap speculaţiile lui stupide. Numai dacă ai să ai curaj. Dacă ai să ai curaj.

Dimineaţa nu mai are curaj. Spălarea memoriei îl înspăimântă; va încerca să scape singur de această nou-descoperită vină personală. Mâncăcioşii, îşi explică el, sunt ierbivore fără minte, victimele nefericite ale expansiunii umane şi nu merită o apărare atât de pasionată. Exterminarea lor nu e o tragedie, ci doar o mare răutate. Dacă Pământenii trebuie să aibă această lume, Mâncăcioşii trebuie să o abandoneze. Există o diferenţă, îşi argumentează el, între alungarea Indienilor de Câmpie din preeriile americane, în secolul al XIX-lea, şi distrugerea bizonilor din aceleaşi preerii. Da. Te gândeşti cu tristeţe la măcelărirea fantasticelor turme, regreţi carnagiul milioanelor de fiare nobile cu blană cafenie şi lânoasă. Dar te înfurii – nu doar simple regrete – pentru ceea ce li s-a făcut sioux-ilor. Este o diferenţă. Păstrează-ţi înflăcărarea pentru cauza potrivită.

Părăsindu-și locuința-balon aflată la marginea taberei, se îndreaptă spre centru. Lespezile cărării sunt umede și alunecoase. Ceața de dimineață încă nu s-a ridicat și fiecare copac este încovoiat, cu frunzele lungi și crestate grele de picături de apă. Se oprește, aplecându-se să urmărească un fel de păianjen țesându-și pânza asimetrică. În timp ce-l privește, un mic amfibian cu delicate nuanțe de turcoaz se strecoară aproape neobservat pe solul acoperit de mușchi. Nu este perfect camuflat, îl ridică ușurel și-l pune pe dosul palmei. Branhiile i se zbat de teamă, extremitățile îi tremură. Încet, viclean, culoarea i se modifică până când ajunge să se potrivească cu nuanța arămie a mâinii. Camuflajul este excelent. Își lasă mâna în jos iar amfibianul sare într-o băltoacă. Merge mai departe.

Are patruzeci de ani, e mai scund decât majoritatea membrilor expediției, este lat în umeri și are pieptul puternic. Părul negru și lucios, nasul lătăreț. Biolog. Asta este cea de-a treia lui meserie pentru că a dat greș ca antropolog și ca antreprenor. Îl cheamă Tom Două Dungi. A fost căsătorit de două ori dar nu a avut copii. Străbunicul lui a murit alcoolic. Bunicul a căzut pradă halucinogenelor. Tatăl a devenit un vizitator obișnuit al cabinetelor pentru spălarea memoriei. Tom Două Dungi este conștient că rupe tradiția de familie dar nu și-a găsit încă modul de autodistrugere.

În clădirea principală îi găsește pe Herndon, Julia, Ellen, Schwartz, Chang, Michaelson și Nichols. Servesc micul dejun. Ceilalți sunt deja la treabă. Ellen se ridică, vine la el și-l sărută. Părul ei scurt, moale, blond, îi gâdilă obrajii. „Te iubesc" îi șoptește ea. Și-a petrecut noaptea în balonul lui Michaelson. „Te iubesc" îi răspunde el și aruncă o privire directă și afectuoasă între sânii ei mici și albi. Îi face cu ochiul lui Michaelson care dă din cap

și le trimite un sărut cu vârful degetelor. „Toți suntem buni prieteni", se gândește Tom Două Dungi.

– Cine împrăștie granule azi? întreabă el.

– Mike și Chang, răspunse Julia. În sectorul C.

– Încă unsprezece zile și ar trebui să terminăm curățirea peninsulei, apoi ne putem muta în interior, spuse Schwartz.

– Dacă ne țin rezervele, precizează Chang.

– Ai dormit bine, Tom? îl întreabă Herndon.

– Nu.

Tom se așează și-și comandă micul dejun. Spre vest ceața începe să se ridice de pe munți. Simte un fior în ceafă. Se află de nouă săptămâni pe această planetă și în acest timp trecuse prin singura schimbare de sezon, trecerea de la vremea uscată la cea umedă. Ceturile vor persista multe luni. Înainte ca pajiștile să fie din nou însorite, Mâncăcioșii or să dispară și vor veni pionierii. Mâncarea comandată alunecă spre el. O prinde. Ellen stă lângă el. Are puțin mai mult de jumătatea vârstei lui; e prima ei călătorie; este arhivarul expediției dar se pricepe și la spălarea memoriei.

– Pari tulburat, îi spune Ellen. Pot să te ajut?

– Nu. Mulțumesc.

– Urăsc să te văd înnegurat.

– E o trăsătură rasială.

– Mă cam îndoiesc.

– Adevărul este că, probabil, reconstruirea personalității mele și-a cam pierdut efectul. Nivelul traumei a fost atât de aproape de suprafață. Știi, sunt doar o carcasă umblătoare.

Ellen râde drăguț! Poartă doar un sprayon înfășurat pe jumătate. Pielea ei e umedă, înnotase în zori împreună cu Michaelson. Tom Două Dungi se gândește să o ceară de nevastă după terminarea treburilor. Nu se mai

căsătorise de când cu prăbușirea afacerii imobiliare. Terapeutul sugerase divorțul ca pe o parte a reconstrucției. Câteodată se întreabă pe unde a ajuns Terry și cu cine trăiește.

– Îmi pari destul de stabil, Tom, spune Ellen.

– Mulțumesc.

Ea e tânără. Nu știe.

– Dacă-i doar o tristețe trecătoare, ți-o pot șterge rapid.

– Mulțumesc. Nu.

– Am uitat că nu-ți plac spălările de memorie.

– Tatăl meu...

– Da?

– În cincizeci de ani și-a curățat atât de bine memoria că n-a mai rămas aproape nimic din ea. Și-a îndepărtat strămoșii, întreaga lui moștenire, religia, soția, fiii, în cele din urmă și numele. După toate astea, stătea și zâmbea toată ziua. Mulțumesc, dar nu-mi trebuie.

– Unde lucrezi azi?

– În rezervație, Ellen, fac niște testări.

– Nu vrei să vin cu tine? Sunt liberă toată dimineața.

– Mulțumesc, nu, răspunse el repede.

Ea pare ofensată. Încearcă să repare cruzimea neintenționată, mângâind-o ușor pe brat și spunându-i „poate după-amiază, da? Vreau să fim puțin împreună, da?"

– Da, răspunse ea zâmbind și trimițându-i un sărut din vârful buzelor.

După micul dejun pleacă spre rezervație, care se întinde pe vreo mie de hectare, în estul bazei; este împrejmuită cu proiectoare de câmp neutralizator pozate la interval de optzeci de metri unul de altul; o barieră suficientă să împiedice populația de două sute de Mâncăcioși să se împrăștie. Când toți ceilalți vor fi fost exterminați, va rămâne acest grup de studiu. În colțul sud-vestic al rezervației se află un balon-laborator de

unde sunt conduse experimentele metabolice, psihologice, fiziologice și ecologice. Un râuleț taie rezervația în diagonală. La marginea estică se află un lanț de dealuri mici acoperite cu iarbă. Cinci aglomerări de tufișuri și copăcei asemănători unor lame de cuțit sunt despărțite de petece de savană. Plantele-de-oxigen se află sub iarbă, ascunse aproape în întregime, cu excepția inflorescențelor fotosintetice care se înalță până la aproape trei metri și a corpurilor respiratorii, înalte până la piept. Gazele exhalate de acestea din urmă îndulcesc solul. Mâncăcioșii se mișcă peste câmpuri într-o turmă dezordonată, ciugulind delicat din corpurile respiratorii.

Tom Două Dungi spionează turma de lângă râuleț apoi merge către ea. Se împiedică de o Plantă-de-oxigen ascunsă în iarbă dar își recapătă echilibrul cu îndemânare și, apucând orificiul încrețit al corpului respirator, inspiră adânc. Disperarea îl părăsește. Se apropie de Mâncăcioși – niște creaturi sferice, greoaie, cu mișcări încete, acoperiți de o blană aspră, portocalie. Ochii, asemănători unor farfurioare, sunt ieșiți în afară, deasupra unor buze subțiri, cu aspect de cauciuc. Picioarele sunt scheletice, ca ale găinilor iar brațele ținute lângă corp sunt scurte. Îl privesc stupid, lipsiți de curiozitate.

– Bună dimineața, fraților! îi salută el de această dată și se întreabă de ce o face așa.

Astăzi am observat ceva ciudat. Poate că, pur și simplu, am prizat prea mult oxigen sau poate că am înghițit sugestia lui Herndon sau poate că sunt efectele masochismului de familie. Dar în timp ce-i observam pe Mâncăcioșii din rezervație, mi s-a părut – pentru prima dată – că se comportau ca niște ființe inteligente, că se mișcau ca într-un ritual.

I-am urmărit vreme de trei ore, timp în care au descoperit șase inflorescențe de Plante-de-oxigen. De fiecare dată au acționat conform unui plan de acțiune mai înainte de a începe să clefăie. Ei:

Au format un cerc larg în jurul plantelor
Au privit spre soare
Și-au privit vecinii din stânga și din dreapta
Numai după ce au făcut cele de mai sus au scos niște nechezaturi înfundate
Au privit din nou spre soare
S-au îndreptat spre plante și au început să mănânce

Dacă asta n-a fost o rugăciune de recunoștință, un ritual de mulțumire, atunci ce-a fost? Și dacă sunt destul de avansați spiritual ca să facă o rugăciune de mulțumire, atunci nu comitem un genocid? Cimpanzeii fac rugăciuni de mulțumire? Doamne, pe cimpanzei nici măcar nu i-am distruge așa cum îi exterminăm pe Mâncăcioși. Bineînțeles, cimpanzeii nu se bagă peste recoltele oamenilor și s-ar putea ajunge la o convietuire de vreme ce Mâncăcioșii și agricultorii umani nu pot trăi pe aceeași planetă. Oricum există și o consecință morală. Lichidarea este considerată îndreptățită pe baza faptului că nivelul de inteligență al Mâncăcioșilor este aproape egal cu cel al stridiilor sau în cel mai bun caz cu cel al oilor. Conștiința noastră rămâne curată pentru că otrava e rapidă și nu provoacă durere și pentru că Mâncăcioșii se dizolvă conștiincios în timp ce mor, scutindu-i de mizeria incinerării milioanelor de cadavre. Dar dacă se roagă...

Pentru moment nu le voi spune nimic celorlalți. Vreau mai multe dovezi obiective, de necontestat: filme, înregistrări, observații. Apoi vom vedea. Și dacă voi putea dovedi că exterminăm ființe inteligente? Familia mea știe câte ceva despre genocid, la urma urmei cu câteva secole în urmă a fost victima unei astfel de acțiuni. Mă îndoiesc

că aș putea opri ceea ce se întâmplă aici, dar cel puțin m-aș putea sustrage operațiunii, m-aș întoarce pe Pământ și aș stârni opinia publică.

Sper că totul se petrece doar în imaginația mea.

Nu-mi imaginez nimic. Se strâng în cercuri, se uită la soare, nechează și se roagă. Sunt doar niște mingi de piftie pe picioare de găină dar dau mulțumiri pentru hrană. Acum, acești ochi mari și rotunzi par să mă fixeze acuzatori. Turma noastră domesticită știe ce se petece: că am coborât din stele să le distrugem neamul și numai ei vor fi cruțați. Nu au niciun mijloc să ne înfrunte sau doar să ne comunice dezaprobarea lor, dar *știu*. Și ne urăsc. Isuse, am omorât două milioane dintre ei de când am ajuns aici și – folosind o metaforă – sunt mânjit de sânge. Ce voi face? Ce pot să fac?

Trebuie să mă mișc cu mare atenție; în caz contrar am s-o sfârșesc drogat și cu memoria spălată.

Nu-mi pot permite să apar ca un maniac, un impostor sau un agitator. Nu mă pot ridica și să *denunț*. Trebuie să-mi găsesc aliați. Întâi Herndon. Sigur bănuiește adevărul, el este cel care mi-a atras *mie* atenția asupra lui în ziua în care împrăștiam granule. Și eu care credeam că e doar răutăcios așa cum e de obicei!

Diseară am să-i vorbesc.

Tom:

– Mă gândesc la sugestia ta despre Mâncăcioși. Poate nu am făcut un studiu psihologic destul de amănunțit. Vreau să spun, dacă *sunt* cu adevărat inteligenți...

Herndon îl privește printre gene. E un bărbat înalt, cu un păr negru lucios, cu o barbă deasă și cu pomeții proeminenți.

– Tom, cine spune că sunt?

– Tu. Pe partea cealaltă a râului Forked, ai spus.

– Era doar o ipoteză speculativă, pentru conversație.

– Nu, cred că a fost mai mult decât atât. Credeai cu adevărat în ceea ce spuneai.

Herndon pare tulburat.

– Tom, nu știu ce ai de gând să începi, dar nu o face. Dacă eu aș crede măcar pentru o secundă că noi doi ucidem ființe inteligente aș tuli-o atât de repede la un cabinet pentru ștergerea memoriei, că aș provoca o undă de implozie.

– Atunci de ce m-ai întrebat?

– Pălăvrăgeală prostească.

– Te amuzi făcându-i pe alții să se simtă vinovați? Ești un ticălos, Herndon. Vorbesc serios.

– Ei bine uite, Tom, dacă aș fi știut că ai să-ți faci atâtea probleme cu o ipoteză... Herndon dă din cap. Mâncăcioșii nu sunt ființe inteligente. Este evident. Altfel nu am fi primit ordin să-i lichidăm.

– Evident, spune Tom Două Dungi.

Ellen:

– Nu, nu știu ce-i cu Tom, dar sunt foarte sigură că are nevoie de odihnă. Personalitatea lui e în reconstrucție doar de un an și jumătate iar arunci a avut o cădere nervoasă foarte gravă.

Michaelson consultă un grafic.

– A refuzat de trei ori la rând să împrăștie granule, spunând că e ocupat cu cercetarea. La dracu! Putem să-l înlocuim, dar mă enervează faptul că o face pe nebunul.

– Ce fel de cercetări face? voi să știe Nichols.

– În orice caz, nu biologice, spuse Julia. Stă tot timpul cu Mâncăcioșii în rezervație dar nu l-am văzut niciodată testându-i. Doar se uită la ei.

– Și vorbește cu ei, observă Chang.

– Da, vorbește, aprobă Julia.

– Despre ce? întrebă Nichols.

– Cine știe?

Toți o priviră pe Ellen.

– Tu ești cea mai apropiată de el, spuse Michaelson. Nu poți să-l scoți din asta?

– Întâi trebuie să știu în ce s-a băgat, răspunse Ellen. Nu spune nimic.

Știi că trebuie să fii foarte atent pentru că sunt mai mulți decât tine și interesul lor pentru binele tău poate fi mortal. Deja și-au dat seama că ești tulburat, iar Ellen încearcă să descopere motivul. Noaptea trecută, când o țineai în brațe, a început să te iscodească cu multă pricepere însă tu știai ce încearcă să afle. Când au răsărit Lunile ți-a propus o plimbare în rezervație, printre Mâncăcioșii adormiți. Ai refuzat, dar ea înțelege că te-ai legat de aceste creaturi.

Ai făcut și tu niște sondaje – discrete, speri tu – și ești conștient că nu poți face nimic pentru salvarea Mâncăcioșilor. S-a dat o sentință irevocabilă. Din nou 1876; aceștia sunt bizonii, aceștia sunt sioux-ii și trebuiesc distruși deoarece calea ferată își urmează drumul. Dacă-ți spui părerea prietenii te vor liniști, te vor împăca și îți vor șterge memoria pentru că ei nu văd ceea ce vezi tu. Daca te întorci pe Pământ și începi să te agiți, își vor bate joc de tine și vei fi recomandat pentru o altă reconstrucție a conștiinței. Nu poți face nimic. Nu poți face nimic.

Nu poți salva, dar poți să înregistrezi.

Du-te în preerie. Trăiește cu Mâncăcioșii, fii prietenul lor, învață-le obiceiurile. Înregistrează o descriere completă a culturii lor, măcar asta să nu se piardă. Știi metodele practice ale antropologiei. Ceea ce s-a făcut odată pentru poporul tău, fă-o acum pentru Mâncăcioși.

Îl găsește pe Michaelson.

– Te poți lipsi de mine câteva săptămâni?

– Să mă lipsesc de tine, Tom? Ce vrei să spui?

– Am de făcut niște cercetări pe teren. Aș vrea să plec de la bază și să lucrez cu Mâncăcioșii.

– Cei din rezervație nu sunt buni?

– Este ultima mea șansă cu cei sălbatici, Mike. Trebuie să mă duc.

– Singur sau cu Ellen?

– Singur.

Michaelson aprobă încet din cap.

– În regulă, Tom. Va fi așa cum vrei tu. Du-te. N-am să te țin aici.

Dansez în preerie sub soarele verde-auriu. Mâncăcioșii se adună în jurul meu. Sunt gol; sudoarea dă strălucire trupului meu; inima îmi bate cu putere. Le vorbesc cu picioarele iar ei înțeleg.

Ei înțeleg!

Au un limbaj al sunetelor moi. Au un zeu. Cunosc dragostea și veneratia și extazul. Au ritualuri. Au nume. Au o istorie. De toate acestea sunt convins.

Dansez pe iarba deasă.

Cum pot să ajung la ei? Cu picioarele, cu mâinile, cu murmurul, cu sudoarea. Se adună cu sutele, cu miile, iar eu dansez. Nu trebuie să mă opresc. Se strâng în jurul meu și scot sunetele acelea. Sunt dirijat de forțe ciudate. Străbunicul ar trebui să mă vadă acum! Stând în tindă în Wyoming, cu apa de foc în mână, cu creierul putrezind – privește-mă acum, bătrâne! Privește – dansul lui Tom Două Dungi! Le vorbesc acestor străini cu picioarele mele care se agită sub un soare de culoare greșită. Dansez. Dansez.

„Ascultați-mă", le spun. „Sunt prietenul vostru, singurul în care puteți avea încredere. Aveți încredere în mine, vorbiți-mi, învățați-mă. Lăsați-mă să vă păstrez obiceiurile pentru că distrugerea va veni curând."

Dansez și soarele răsare și Mâncăcioșii murmură.

Iată-l pe șef. Dansând mă îndrept spre el, înapoi, înainte, mă înclin, arăt către soare, îmi imaginez ființa care locuiește în acel glob de foc, imit sunetul acestui popor, îngenunchez, mă ridic, dansez. Tom Două Dungi dansează pentru voi.

Fac apel la o măiestrie pe care strămoșii mei au uitat-o. Simt puterea potopindu-mă.

Așa cum ei dansau în zilele bizonului, eu dansez acum lângă râul Forked.

Dansez, iar Mâncăcioșii dansează și ei. Încet, nesiguri, se îndreaptă spre mine, își mută greutatea ridicând când un picior, când pe celălalt și se învârt. „Da, așa!" țip eu. „Dansați!"

Dansăm împreună, iar soarele ajunge la înălțimea amiezii.

Acum ochii lor nu mai sunt acuzatori. Văd căldură și frăție. Sunt fratele lor, individul cu pielea roșie, cel care dansează cu ei. Nu mi se mai par stângaci. Mișcările lor au o stranie grație greoaie. Dansează. Dansează. Zburdă în jurul meu. Mai aproape, mai aproape, mai aproape!

Ne mișcăm într-o frenezie divină.

Cântă acum un imn neclar al bucuriei. Își aruncă brațele înainte și își desfac gheruțele. La unison, ridică piciorul stâng, dreptul, stângul, dreptul, dansați, fraților, dansați, dansați, dansați! Se strâng în jurul meu. Trupurile le tremură, au un miros dulce. Mă împing ușurel spre câmp acolo unde iarba este înaltă și necălcată. Dansând, căutăm Plante-de-oxigen și găsim mănunchiuri sub iarbă. Ei își fac rugăciunea și le culeg cu brațele lor ciudate și separă

corpurile respiratorii de inflorescenţele fotosintetice. Plantele în agonie emană valuri de oxigen. Mi se învârte capul. Râd şi cânt. Mâncăcioşii ciugulesc globurile perforate de culoarea lămâii, acelaşi lucru îl fac şi cu vrejurile. Îmi întind plantele. Înţeleg că e o ceremonie religioasă. Ia de la noi, mănâncă cu noi, alătură-te nouă, acesta e trupul, acesta e sângele, ia, mănâncă, alătură-te! Mă înclin şi duc un glob galben la buze. Nu muşc, ciugulesc aşa cum fac ei, dinţii mei taie învelişul globului. Sucul mi se năpusteşte în gură iar oxigenul îmi invadează nările. Mâncăcioşii cântă osanale. Acum ar trebui să fiu pictat în culorile strămoşilor mei, să port pene, să le întâmpin religia cu semnele care ar fi trebuit să-mi aparţină. Ia, mănâncă, alătură-te. Sucul Plantelor-de-oxigen îmi pluteşte în vene. Îmi îmbrăţişez fraţii. Cânt şi pe măsură ce vocea îmi părăseşte buzele se transformă într-o punte ce străluceşte asemeni oţelului proaspăt, cânt cu un ton mai jos iar puntea se transformă în argint patinat. Mâncăcioşii se îmbulzesc în jurul meu. Pentru mine parfumul trupurilor lor e roşu ca focul. Strigătele slabe sunt asemeni norişorilor de abur. Soarele e fierbinte; razele sale sunt asemănătoare sunetului tablei călite şi îndoite, la limita auzului meu: plinc! plinc! plinc! Iarba deasă fâşâie, înaltă şi bogată iar vântul poartă flăcări de-a lungul preeriei. Devorez o altă plantă, apoi o a treia. Fraţii mei râd şi strigă. Îmi zic despre zeii lor, zeul căldurii, zeul hranei, zeul plăcerii, zeul morţii, zeul fericirii, zeul greşelii şi alţii. Recită pentru mine numele regilor lor iar vocile lor sunt pulbere verde aruncată pe faţa curată a cerului. Mă învaţă ritualurile lor sfinte.

„Trebuie să-mi amintesc asta – îmi spun – pentru când ei nu vor mai fi."

Dansez mereu. Şi ei continuă să danseze. Dealurile capătă o culoare aspră, dură, asemeni gazului abraziv. Ia, mănâncă, alătură-te. Dansează. Sunt atât de prietenoşi!

Deodată aud sunetul copterului.

Zboară undeva, departe. Nu pot să văd cine îl pilotează. „NU! țip eu. Nu aici! Nu poporul acesta! Ascultați-mă! Sunt eu, Tom Două Dungi! Mă auziți? Fac un studiu de teren! Nu aveți niciun drept..."

Vocea mea sparge înălțimile, împrăștie spirale de mușchi albastru tivit de sclipiri roșii. Acum plutesc în aer și sunt purtate de briză.

Strig, urlu, mă umilesc. Dansez și le arăt pumnii. Brațele împreunate ale distribuitorului de granule se desfac din aripile copterului. Lagărele axiale strălucitoare încep să se învârtă. Granulele neurale cad pe pajiște lăsând dâre strălucitoare pe cer. Sunetul copterului se transformă într-un covor moale care se întinde până în zare iar vocea mea subțire se pierde.

Mâncăcioșii mă părăsesc plecând în căutarea granulelor, scormonind după ele la rădăcina ierburilor. Dansând, sar în mijlocul lor, le smulg granulele din mâini, le arunc în apă sau le zdrobesc. Mâncăcioșii mârâie furioși spre mine. Se întorc și caută. Copterul pleacă însoțit de un sunet dens, uleios. Frații mei înghit nerăbdători granule.

Nu e nicio cale de ai-i împiedica.

Bucuria îi istovește, cad și rămân nemișcați. Din când în când se mai mișcă vreun mădular apoi totul se sfârșește. Încep să se dizolve. Mii dintre ei se topesc pe preerie, pierzându-și forma sferică, ofilindu-se, retrăgându-se în pământ. Legăturile moleculare se vor desface. E amurgul protoplasmei. Pier. Dispar. Ore întregi merg prin preerie. Inhalez oxigen, mănânc câte un glob de culoarea lămâii.

Zvon de cântec prevestește apusul. Nori negri apar dinspre est cu sunete de trompete, iar vântul din ce în ce mai puternic e o învălmășire de țepi negri. Liniștea învăluie totul. Căderea nopții. Dansez. Sunt singur.

Copterul se întoarce și te găsesc și nu te opui când te iau înăuntru. Ești dincolo de amărăciune. Le explici liniștit ceea ce ai făcut, ce ai învățat și de ce nu este bine ca această specie să fie exterminată. Descrii planta pe care ai mâncat-o și felul în care îți afectează simțurile și în timp ce vorbești despre binecuvântata sinestezie, despre țesătura vântului, despre sunetul norilor și timbrul luminii solare, ei dau din cap, zâmbesc și-ți spun să nu-ți faci griji, în curând totul o să fie bine și ceva rece îți atinge antebrațul, bâzâie atât de rece că e doar vibrație și bâzâit și îți alunecă în vână, iar extazul dispare în clipele următoare lăsând în urmă doar epuizarea și amărăciunea.

Tom:

– Niciodată nu învățăm nimic, nu-i așa? Ne exportăm toate ororile spre stele; armenii distruși, evreii distruși, tasmanienii distruși, indienii distruși, distruși toți cei care au stat în cale și apoi venim aici și facem aceleași blestemate crime. Voi nu ați fost acolo, afară, cu mine. N-ați dansat cu ei. N-ați văzut ce cultură bogată și complexă au. Lăsați-mă să vă povestesc despre structura lor tribală. E complicată. Șapte niveluri de relații matrimoniale pentru început și un factor de exogamie care necesită...

Ellen spune blând:

– Tom, dragule, nimeni nu o să le facă vreun rău Mâncăcioșilor.

– Și religia, continuă el. Nouă zei, fiecare un aspect al *Zeului*. Atât bucuria cât și răutatea sunt divinizate. Au imnuri, rugăciuni, o teologie. Iar noi, emisarii zeului răului...

– Nu-i exterminăm, spune Michaelson. De ce nu vrei să înțelegi, Tom? Totul este doar închipuirea ta. Ai fost sub influența drogurilor, dar acum te dezintoxicăm.

Peste puțin timp ai să te dezmeticești. Ai să vezi din nou limpede.

– O închipuire? Un vis produs de droguri? Stăteam în preerie și v-am văzut aruncând granule. I-am privit murind și dizolvându-se. Nu am visat.

– Cum să te convingem? întrebă Chaug cu sinceritate. Ce o să te facă să crezi? Vrei să zburăm deasupra țării Mâncăcioșilor și să-ți arătăm că sunt cu milioanele?

– Dar câte milioane au fost distruse? întrebă el.

Insistară să-l convingă că greșește. Ellen îi spune din nou că nimeni nu a vrut vreodată să facă vreun rău Mâncăcioșilor.

– Tom, asta e o expediție științifică. Suntem aici ca să-i *studiem*. Vătămarea formelor inteligente de viață este o violare a tuturor principiilor noastre.

– Admiți că sunt inteligenți?

– Bineînțeles. Niciodată nu m-am îndoit.

– Și-atunci de ce să aruncăm granule? De ce-i măcelărim?

– Nimic din toate astea nu s-a întâmplat, Tom, murmură Ellen. Îi ia mâna între palmele ei răcoritoare. Crede-ne! Crede-ne!

– Dacă vrei să te cred, de ce nu-ți faci treaba așa cum trebuie? Scoate mașina de spălat creiere și conectează-mă. Nu poți respinge ceea ce am văzut cu propriii mei ochi numai prin *vorbe*.

– Ai fost tot timpul sub influența drogurilor, intervine Michaelson.

– N-am luat niciodată droguri! Cu excepția a ceea ce am mâncat pe pajiște când dansam – și asta s-a întâmplat după ce-am urmărit masacrul timp de săptămâni și săptămâni. Vrei să spui că e o iluzie retroactivă?

– Nu, Tom, răspunse Schwartz. Totul a fost o iluzie, de la început. E o parte din terapia ta, din reconstrucția ta. Ai venit aici programat cu ea.

– Imposibil!

Ellen îi sărută fruntea înfierbântată.

– Totul s-a făcut pentru a te împăca pe tine cu omenirea. Aveai acel teribil sentiment al dezrădăcinării poporului tău, în secolul al XIX-lea. Nu erai în stare să ierți societatea industrială pentru decimarea siouxilor și erai teribil de plin de ură. Terapeutul s-a gândit că dacă ai putea lua parte la o exterminare modernă imaginară, dacă ai reuși să o vezi ca pe o operație necesară, vei elimina acest resentiment și vei fi în stare să-ți reiei locul în societate ca...

El o dă deoparte.

– Nu spune tâmpenii! Dacă ai știi principiile de bază ale terapiei ți-ai da seama că niciun terapeut serios nu ar putea fi atât se superficial. Nu există relații binare într-o reconstrucție. Nu, nu mă atinge. Dă-te la o parte! Dă-te la o parte!

Nu-i va lăsa să-l convingă că este doar un vis produs de droguri. Nu e nicio fantezie, își spune el. Și nicio terapie. Se ridică. Iese. Ei nu vin după el. Ia un copter și își caută frații.

Dansez din nou. Azi soarele e mult mai cald. Mâncăcioșii sunt mai numeroși. Astăzi sunt pictat și port pene. Trupul meu strălucește de sudoare. Ei dansează cu mine și au o frenezie pe care nu am mai văzut-o niciodată. Călcăm în picioare pajiștea. Ne întindem mâinile spre soare. Cântăm, strigăm, țipăm. O să dansăm până o să cădem din picioare.

Asta nu e fantezie. Ființele astea sunt reale, inteligente și osândite. Știu.

Dansăm. Dansăm, în ciuda osândei.

Străbunicul meu vine și dansează cu noi. Și el e real. Are nas vulturesc, nu turtit ca al meu și își poartă podoaba de pene, mușchii lui sunt ca niște frânghii sub pielea arămie. Cântă, strigă, țipă.

Mi se alătură și alți membri ai familiei.

Mâncăm plante împreună. Îi îmbrățișăm pe Mâncăcioși. Știm cu toții cine o să fie vânatul.

Norii cântă, vântul devine palpabil iar căldura solară e colorată.

Dansăm. Dansăm. Mădularele noastre nu cunosc oboseala.

Soarele crește și acoperă tot cerul, acum nu mai văd niciun Mâncăcios, sunt doar cei din neamul meu, părinții tatălui meu, de-a lungul secolelor, mii de piei roșii, mii de nasuri vulturești și mâncăm plantele și găsim bețe ascuțite și le înfigem în carnea noastră și sângele dulce curge și se usucă la dogoarea soarelui și dansăm, și dansăm și unii dintre noi cad de oboseală, și dansăm și preeria este o mare de podoabe capilare săltărețe, un ocean de pene, și dansăm și inima mea tună și genunchii devin apă și focul solar mă înghite și dansez și cad și dansez și cad, și cad, și cad...

Și ei te găsesc și te aduc înapoi. Îți fac din nou injecție în braț ca să anuleze efectul drogului din venele tale și apoi îți dau altceva ca să te odihnești. Te odihnești și ești foarte calm. Ellen te sărută iar tu îi mângâi pielea moale; apoi intră și ceilalți, îți vorbesc, îți spun lucruri liniștitoare dar tu nu-i asculți pentru că tu cauți realități. Nu este o căutare ușoară. Este ca și cum ai cădea prin mai multe trape căutând camera a cărei podea nu este falsă. Tot ce s-a-ntâmplat pe această planetă face parte din terapia ta, îți spui tu, totul a fost făcut pentru a împăca un aborigen înrăit cu victoria omului alb; aici nimic nu a fost cu adevărat exterminat. Respingi asta și cazi, îți dai seama că asta

trebuie să fie terapia prietenilor tăi, ei poartă povara vinovăției lor acumulate de secole și-au venit aici să scape de ea iar tu ești aici ca să le ușurezi sarcina, să le iei păcatele asupra ta și să le acorzi iertarea. Cazi din nou și înțelegi că Mâncăcioșii sunt doar animale care amenință echilibrul ecologic și trebuiesc alungați; cultura pe care ai imaginat-o pentru ei este o halucinație, fructul vechilor tale frământări. Încerci să ștergi obiecțiile la această exterminare necesară dar cazi din nou și descoperi că exterminarea nu e decât în mintea ta tulburată și răvășită de obsesia crimei împotriva strămoșilor tăi și te ridici în capul oaselor pentru că vrei să ceri scuze acestor prieteni ai tăi, acești savanți nevinovați pe care i-ai numit criminali. Și cazi.

1971

VATICAN, ULTIMUL CONCLAV

Încă de când am citit *Hadrian the Seventh (Hadrian al 7-lea)* a lui Baron Corvo, în 1955, am avut dorința să devin Papă – o ambiție complicată într-o anume măsură, cunoscându-se faptul că nu țin de ordinele sfinte, nu sunt romano-catolic și nici măcar creștin. Așa cum prietenii mei o știu, prezint o cerere ori de câte ori se întâmplă vreo vacanță la Roma, dar până la această dată Biserica nu s-a văzut potrivită serviciilor oferite de mine.

Totodată urmăresc îndeaproape mișcările Vaticanului în așteptarea momentului potrivit și consecvent acestei fantezii – nu pe de-a-ntregul neserioasă – am aflat o mulțime despre ritualurile și tensiunile ce însoțesc alegerea unui pontif.

Așadar, împrejurările amintite mi-au impus – într-o zi rece dar lipsită de griji din februarie 1971 – să produc această glumă ironică a ascensiunii primului robot la înaltul Scaun. (De fapt, robotul este gândit să fie succesorul meu, cu toate că precizarea în cauză este făcută doar printr-o referință oblică la viața mea personală, cum se va înțelege din paragraful final.)

Terry Carr, pe-atunci aproape de sfârșitul distinsei lui cariere, ca editor de SF la ACE Books, tocmai asambla prima dintre antologiile lui cu povestiri originale: *Universe*. Fericită conjunctură! Când m-a solicitat să particip i-am oferit *Good News From The Vatican (Vatican, ultimul conclav)*.

Era a treia dintr-un grup de povestiri lejere, ironice, scrise într-un stil calm, detașat, începute cu câteva luni mai înainte.

*

Aceasta este dimineața așteptată de toți, dimineața în care Cardinalul-robot va fi, în sfârșit, ales Papă. Nu mai pot exista niciun fel de dubii asupra rezultatului. Conclavul a fost blocat multe zile de îndărătnicii avocați ai Cardinalului Asciuga al Milanului și de cei ai Cardinalului Carciofo al Genovei. Dar se zvonește ca s-a ajuns la un compromis. Toate grupările sunt acum de acord să fie ales un robot. Azi dimineață, am citit în *Osservatore Romano* că însuși computerul Vaticanului s-a amestecat în deliberări. Computerul a susținut puternic candidatura robotului. Presupun că nu trebuie să fim surprinși de această loialitate dintre mașini. Și nu trebuie nici să ne întristăm. Cu *absolut* niciun preț nu trebuie să ne lăsăm întristați de asta.

„Fiecare eră are acel Papă pe care-l merită", a remarcat Episcopul FitzPatrick, cam mohorât, în timpul micului dejun de astăzi. „Cu siguranță, robotul este un Papă potrivit vremurilor noastre. Într-o eră viitoare s-ar putea să fie de dorit drept Papă o balenă, un automobil, o pisică, un munte!" Episcopul FitzPatrick e un tip de peste doi metri înălțime iar expresia lui facială este, de regulă, morbidă sau funebră. Astfel, ne este imposibil să știm dacă rosturile lui sunt reflectarea unei disperări existențiale sau o acceptare placidă. Cu mulți ani în urmă a fost un star al echipei de baschet, în cadrul campionatului Sfintei Cruci. Venise la Roma pentru cercetări asupra biografiei Sfântului Marcellus cel Drept.

Observăm desfășurarea dramei alegerilor papale de pe terasa unei cafenele aflată la câteva blocuri depărtare de

Piața Sf. Petru. Pentru noi toți, aceste alegeri erau un dividend neașteptat al vacanței noastre la Roma; precedentul Papă era recunoscut pentru sănătatea lui și nu existase niciun motiv să bănuim că în acea vară avea să fie necesară alegerea unui succesor.

În fiecare dimineață sosim cu un taxi luat de lângă hotelul nostru din apropiere de Via Veneto și ne ocupăm locurile obișnuite în jurul mesei „noastre". De acolo de unde ne așezăm, avem fiecare o vedere clară asupra hogeagului Vaticanului prin care urma să se ridice fumul voturilor arse: negru dacă nu este ales niciun Papă, alb dacă conclavul are succes. Luigi, patron și chelner-șef, ne aduce automat băuturile preferate: fernet Brânca pentru Episcopul FitzPatrick, Campari și sifon pentru Rabinul Mueller, cafea turcească pentru Domnișoara Harshaw, citronadă pentru Kenneth și Beverly, Pernod cu gheață pentru mine. Fiecare dă câte-un rând dar Kenneth n-a plătit nici măcar unul de când a început veghea noastră. Ieri, când a venit rândul Domnișoarei Harshaw să plătească și-a golit portmoneul dar tot îi mai trebuiau 350 de lire; nu mai avea decât cecuri de călătorie de 100 de dolari bucata; noi, ceilalți, am privit cu înțeles către Kenneth, dar el a continuat să-și soarbă citronada cu calm. După un scurt moment de tensiune, Rabi Mueller a scos o monedă de 500 de lire și, iritat, a trântit pe masă piesa de argint masiv. Rabinul este cunoscut pentru firea sa iute și pentru stilul său vehement. Are 28 de ani, poartă de obicei o robă elegantă și ochelari de soare argintați și se laudă că nu a oficiat niciodată vreo ceremonie mitzvah pentru congregația lui din Wicomico, statul Maryland. Consideră că ritualul este vulgar, demodat și invariabil, arendează ceremoniile respective unei organizații închiriate de clerici itineranți care rezolvă astfel de probleme

pe bază de comision. Rabi Mueller este o autoritate în chestiunea îngerilor.

Grupul nostru este divizat de părerile asupra oportunității alegerii unui robot drept Papă. Episcopul FitzPatrick, Rabi Mueller și cu mine suntem favorabili acestei idei. Domnișoara Harshaw Kenneth și cu Beverly se opun. Este interesant de observat că amândoi prelații, unui destui de tânăr, acceptă această deviere de la tradiție pe când cei trei „liberi gânditori" nu. Nu sunt sigur de ce mă aliniez progresiștilor. Sunt un tip matur, am tabieturi liniștite și nu m-am mai interesat până acum de faptele Bisericii de la Roma. Nu cunosc dogmele catolice și nu sunt la zi cu recentele curente de gândire din interiorul Bisericii. Totuși, am sperat în alegerea robotului încă de la începutul conclavului.

De ce? Mă mir și eu. Oare pentru că imaginea unei creaturi metalice pe Tronul Sfântului Petru îmi stimulează imaginația și-mi ispitește simțul nemaivăzutului? Adică sprijinul meu pentru robot să fie doar o chestiune de estetică? Sau poate – mai curând – o lașitate morală? Cred oare în secret că gestul meu îmi va aduce recunoștința roboților? Oare-mi zic în secret „dă-le papalitatea că poate pentru un timp nu vor mai cere nimic"? Nu. Nu pot crede câtuși de puțin ceva atât de înjositor despre mine. Probabil că sunt pentru robot pentru că sunt o persoană deosebit de sensibilă la nevoile celorlalți!

– Dacă este ales, zice Rabi Mueller, plănuiește chiar pentru început un contract imediat de distribuire a timpului cu Dalai Lama precum și o conectare reciprocă cu programatorul șef al Bisericii Greco-Ortodoxe. Mi s-a spus că va face și deschideri egumenice pentru Rabinat, ceea ce normal să ne dorim cu toții.

– Nu mă îndoiesc că vor fi multe schimbări în obiceiurile și practicile ierarhiei – declară Episcopul

FitzPatrick – de exemplu vom putea căuta tehnici superioare de obținere a informațiilor pe măsură ce computerul Vaticanului va capătă un rol mai mare în operațiunile Curiei. Dați-mi voie să exemplific cu...

– Ce noțiune cumplit de oribilă! intervine și Kenneth. Este un tânăr îngâmfat, cu ochii roz și părul alb iar Beverly este ori sora, ori soția lui. Ea vorbește arareori. Kenneth face semnul crucii cu o bruschețe agresivă și murmură „în numele Tatălui, al Fiului și-al sfintei Automatizări". Domnișoara Harshaw chicotește, dar își înăbușă ieșirea când vede figura mea dezaprobatoare.

Deprimat dar și indiferent la întreruperi, Episcopul FitzPatrick continuă:

– ... câteva cifre obținute ieri după-amiază. Am citit în *Oggi* că în ultimii cinci ani, conform unui purtător de cuvânt al *Missiones Catolicae*, în Yugoslavia numărul membrilor bisericii a crescut de la 19 381 403 la 23 501 062 dar recensământul organizat de guvern în anul trecut afirmă că populația totală a Yugoslaviei este de 23 575 194. Deci rămân numai 74 132 suflete de alte religii sau atei. Conștient de numărul mare de musulmani din Yugoslavia, am bănuit o eroare în statistici și am consultat computerul din Sf. Petru iar acesta m-a informat – Episcopul face o pauză ca să dea la iveală o lungă coală de imprimantă pe care o desface și o întinde pe masă – că numărul credincioșilor din Yugoslavia conform ultimului recensământ de acum un an și jumătate este de 14 206 198. Deci s-a făcut o supraevaluare cu 9 294 864 ceea ce este absurd. Și perpetuat. Ceea ce este condamnabil.

– Cu ce seamănă? întreabă Domnișoara Harshaw. Are cineva vreo idee?

– E ca toți ceilalți, răspunde Kenneth. O cutie de metal lucitor pe roți și cu ochi în vârf.

– Nu l-ai văzut, intervine FitzPatrick. Nu cred că e corect din partea ta să presupui că...

– Toți sunt la fel, insistă Kenneth. Odată ce-ai văzut unul, i-ai văzut pe toți. Cutii lucioase. Roți. Ochi. În interior sunt numai șuruburi și angrenaje – Kenneth se scutură delicat. E prea mult pentru mine să pot accepta. Să mai luăm un rând, vreți?

Rabi Mueller zice și el:

– Uite că s-a-ntâmplat de l-am văzut cu propriii mei ochi.

– L-ai văzut? exclamă Beverly.

Kenneth se încruntă la ea. Luigi se apropie aducând un nou rând de băuturi. Îi dau o bancnotă de 5000 de lire. Rabi Mueller își scoate ochelarii de soare și răsuflă asupra strălucitoarelor lor suprafețe. Are ochii mici, cenușii, apoși, privește cruciș. Zice:

– Cardinalul a fost principalul vorbitor la Congresul Evreimii Internaționale care s-a ținut data trecută în Beirut. Tema lui a fost „Egumenicismul Cibernetic pentru Omul Contemporan". Eram acolo. Pot să vă spun că Eminența Sa este înalt și distins, are voce fină și zâmbet blând. E ceva melancolic în comportamentul lui, ceva ce-mi amintește de prietenul nostru de-aici, Episcopul. Are mișcări grațioase și spirit viu.

– Dar e cocoțat pe roți, nu? insistă Kenneth.

– Șenile, precizează Rabi cu o căutătură înflăcărată, devastatoare asupra lui Kenneth. Și-și pune ochelarii la loc pe nas. Șenile, ca la un tractor. Dar nu cred că aceste șenile sunt inferioare spiritual față de picioare. Sau față de roți. Dacă eram catolic aș fi fost mândru să am un om ca ăsta drept Papă.

– Nu un om, un robot! precizează domnișoara Harshaw. Și un accent flușturatic se face simțit în vocea ei atunci când se adresează lui Rabi Mueller: Atunci „un

robot ca ăsta drept Papă", e bine? Și Rabi ridică din umeri cu nepăsare față de corecție. Își înalță paharul:

– Pentru noul Papă!

– Pentru noul Papă! strigă și Episcopul FitzPatrick.

Luigi pornește în fugă dar Kenneth îl oprește cu un semn al mâinii:

– Așteaptă puțin, alegerile nu-s gata încă!

– „Observatore Romano", mă bag și eu în vorbă, în numărul de azi scrie că totul se va decide chiar astăzi. Cardinalul Carciofo a fost de acord să renunțe în favoarea lui, a robotului, în schimbul alocării unei porții mai mari de timp real de calculator – când se vor stabili alocațiile pentru anul următor.

– Cu alte cuvinte, treaba-i aranjată, comentează Kenneth.

Dar Episcopul FitzPatrick dă din cap cu tristețe:

– Vorba-ți este aspră, fiule. De trei săptămâni am fost lipsiți de un Sfânt Părinte. Este Voința Domnului să avem un Papă. Conclavul, neputând să aleagă între Cardinalul Carciofo și Cardinalul Asciuga, se pune în calea Voinței Domnului și drept urmare trebuie să facem anume concesii și să ne acomodăm realităților acestor timpuri astfel încât Voința Lui să nu mai fie înșelată. Prelungirea politicianismului în interiorul conclavului este un păcat. Sacrificiul Cardinalului Carciofo, renunțarea la ambițiile personale, nu este un act chiar atât de lacom pe cât pretinzi tu.

Kenneth continuă să atace motivele retragerii bietului Carciofo. Din când în când, Beverly aplaudă cruzimile lui. De mai multe ori domnișoara Harshaw își declară refuzul de a rămâne membră a unei biserici al cărei lider este o mașină. Disputa devine dezagreabilă și-mi îndepărtez scaunul de masă ca să am o vedere mai bună asupra Vaticanului. În aceste momente cardinalii se întâlnesc în Capela Sixtină. Ce n-aș da să pot să fiu și eu

acolo! Ce taine splendide au loc în camera aceea magnifică și melancolică! Fiecare prinț al Bisericii stă acum pe un mic tron aflat sub un baldachin de catifea violetă. Pe măsuța din fața fiecărui tron licăresc lumânări masive de spermanțet. Maeștrii de ceremonie se deplasează solemn prin camera vastă purtând vasele de argint în care se află buletinele de vot. Vasele sunt plasate pe masa din fața altarului. Unul câte unul, Cardinalii se apropie de masă, iau buletinele și se reîntorc la locurile lor. Acum, își iau penele de gâscă și încep să scrie „Eu, ... Cardinal de..., aleg pentru Supremul Pontificat pe Prea Cucernicul Lord Cardinal..." Ce nume trec ei acolo? Al lui Carciofo? Al lui Asciuga? Sau poate pe cel al unui obscur și stafidit prelat din Madrid sau din Heidelberg, alegerea de ultim moment, în disperare de cauză, a fracțiunii anti-robot? Sau scriu numele *lui?* Sunetul penelor scârțâind se aude puternic în capelă. Cardinalii completează voturile lor, le sigilează la un capăt, le împăturesc, le împăturesc iar, și iar, și iar și le duc spre altar și le aruncă în marele potir din aur. Așa au făcut în fiecare dimineață și în fiecare după-amiază zile în șir, de când s-a instalat blocajul.

– Cu câteva zile în urmă, am citit în „Herald Tribune" că o delegație de 250 de tineri roboți catolici din Iowa așteaptă pe aeroportul din Des Moines rezultatul alegerilor. Dacă omul lor câștigă, cursa charter este pregătită să-i aducă aici, intenția lor fiind de a cere să li se ofere prima audiență publică a Sfântului Părinte – ne informează domnișoara Harshaw.

– Fără nicio îndoială, alegerea lui va aduce o mulțime de oameni de origine sintetică în comunitatea Bisericii.

– Și alungarea unei alte mulțimi de oameni din carne și sânge, completează Domnișoara Harshaw, acuzator.

– Mă îndoiesc, spuse episcopul. Bineînțeles că unii dintre noi vor fi șocați, se vor simți pierduți, înspăimântați,

nedreptățiți. Dar toate acestea vor trece, va precumpăni inerenta bunătate a noului Papă, la care a făcut referire Rabinul Mueller. Mai cred de asemenea că tinerii de pretutindeni, atrași de teologie, vor fi încurajați să se alăture Bisericii. Peste tot în lume se vor trezi irezistibile impulsuri religioase.

– Poți să-ti închipui 250 de roboți clămpănind în Piața Sf. Petru? întrebă domnișoara Harshaw.

Eu contemplam distantul Vatican. Soarele dimineții era strălucitor dar adunarea cardinalilor, din spatele zidurilor, izolată de lume, nu se putea bucura de sclipirile lui vesele. Acum votaseră cu toții. Cei trei cardinali observatori aleși pentru numărătoarea voturilor din acea dimineață se ridicaseră. Unul dintre ei ia potirul și îl scutură să amestece buletinele de vot. Apoi îl așază la loc, pe masa din fața altarului. Un al doilea observator numără voturile. Confirmă că numărul voturilor este identic cu numărul cardinalilor prezenți. Acum voturile au fost transferate unui ciborium, pocal în care de obicei se pune pâinea sfințită pentru Liturghie. Primul observator extrage un vot, îl despăturește și citește numele înscris apoi îl dă celui de-al doilea observator care îl citește și el înainte de-al da celui de-al treilea observator care citește numele celui ales cu glas tare. Asciuga? Carciofo? Altul? *Al lui?*

Rabinul Mueller vorbește de îngeri:

– Apoi există îngerii tronului, cunoscuți în ebraică drept *arelim* sau *ophanim.* Sunt cu toții, șaptezeci, cunoscuți pentru credința lor. Printre ei sunt și Orifiel, Ophaniel, Zabkiel, Jophiel, Ambriel, Tychagar Burael, Quelamia, Pashar, Boel, Raum. Câțiva dintre ei nu mai sunt în Rai, ci se numără printre îngerii căzuți în Iad.

– Câtă credință! comentează Kenneth.

Rabinul continuă:

– ... apoi mai sunt îngerii Prezenței, după câte se pare circumcizați în momentul creării lor. Aceștia sunt Michael, Metatron, Suriel, Sandalphon, Uriel, Saraqael, Astanphaeus, Phanuel, Jehoel, Zagzagael, Yefefiah și Akatriel. Dar favoritul meu este Îngerul Desfrâului, menționat în Talmud, *Berestith Rabba 85* și următoarele, care pe când Iuda era să...

Cu siguranță, la ora asta au terminat de numărat voturile. În Piața Sf. Petru era adunată o mulțime imensă. Soarele se reflecta pe sute, dacă nu pe mii de cranii de oțel. Aceasta trebuie să fie o zi minunată pentru populația robotică a Romei. Dar mulți dintre cei adunați în Piață sunt creaturi din sânge și carne: bătrâne în negru, tineri hoți de buzunare, băieței cu animalele lor favorite, vânzători de cârnați, o mulțime de poeți, filosofi, generali, legislatori, turiști, pescari. Cum a ieșit punctajul? Vom avea răspunsul în scurt timp. Dacă niciunul dintre candidați nu obține majoritatea, vor amesteca voturile cu paie ude înainte de a le azvârli în soba capelei și din coșul Vaticanului se va ridica fum negru. Dar dacă a fost ales un Papă, paiele vor fi uscate iar fumul alb...

Sistemul are rezonanțe agreabile. Îmi place. Îmi dă satisfacțiile pe care le poți avea în mod normal în fața unei opere de artă fără cusur, de exemplu corul din *Tristan* sau dinții broaștei din *Ispitirea Sf. Anton* de Bosch. Aștept rezultatul cu mândră concentrare. Sunt sigur de el. Pot deja să simt irezistibilele impulsuri religioase cum se trezesc în mine. Deși simt totuși o nostalgie ciudată pentru zilele când Papa era din carne și oase. Ziarele de mâine nu vor mai conține interviuri cu mama Sfântului Părinte – aflată în Sicilia – și nici cu mândrul său frate din San Francisco. Iar această mare ceremonie a alegerii se va mai ține ea vreodată? Vom mai avea noi nevoie de

un alt Papă dacă acesta pe care-l vom avea în curând poate fi reparat cu atâta ușurință?

Ah! Fumul alb! Se apropie momentul adevărului!

Pe balconul central al Catedralei Sfântului Petru apare o siluetă care întinde o țesătură ca de aur și dispare. Ochiul este tulburat de splendoarea luminii reflectate de ea. Îmi amintește de sărutul răcoros al Lunii pe apa mării, la Castelmare, ba, poate chiar mai mult, de strălucirea orbitoare a amiezii țâșnind din crestele Caraibelor, în largul coastei la St. John. Pe balcon apare o a doua figură, în alb și stacojiu, cardinalul arhidiacon, după cum ne anunță murmurând Episcopul FitzPatrick. Lumea a început să se liniștească. Luigi stă în spatele meu, ascultând desfășurarea evenimentelor la un radio micuț. Kenneth spune: „S-a rezolvat totul" iar Rabi Mueller țistuie la el, să tacă. Domnișoara Harshaw începe să plângă. Beverly rostește încet o rugăciune, făcându-și cruce. Pentru mine momentul acesta este unul minunat. Cred că este cel mai important moment contemporan din viața mea.

Vocea amplificată a cardinalului arhidiacon anunță penetrant:

– Vă aduc marea bucurie! Avem un nou Papă!

Se pornesc urale ce cresc în intensitate, în timp ce cardinalul arhidiacon spune lumii că Pontiful nou ales este într-adevăr *acel* cardinal, acea persoană nobilă și distinsă, acel individ auster și melancolic a cărui ascensiune spre înaltul Scaun am așteptat-o nerăbdători cu toții de atâta vreme.

– ... a impus pentru sine, continuă cardinalul arhidiacon, numele...

A fost acoperit de urale și m-am întors la Luigi întrebându-l „ce? ce nume?" iar el mi-a răspuns „Sisto Settimo".

Da, iată-l, Papa Sixtus al Şaptelea, aşa cum trebuie să-i spunem de acum înainte. O figură scundă, acoperită de argintul şi aurul robelor papale, cu braţele întinse spre mulţime şi... da, sclipirile razelor de soare pe obraji, pe fruntea înaltă, da, strălucirea oţelului polizat. Luigi este deja în genunchi. Mă alătur şi eu şi domnişoara Harshaw, Beverly, Kenneth, chiar şi Rabi, toţi îngenunchează pentru că, fără îndoială, este un eveniment minunat. Papa face un pas înainte. Acum va da tradiţionala binecuvântare apostolică oraşului şi lumii.

– Speranţa noastră este în Numele Domnului, declară cu gravitate şi activează jeturile din spatele braţelor; chiar de la distanţa asta pot distinge cei doi norişori de fum, fum alb, iarăşi; începe să se ridice în aer.

–... Care făcut-a Cerul şi Pământul. Fie ca Atotputernicul Dumnezeu, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh să vă binecuvânteze.

Vocea lui se rostogoleşte maiestuos către noi. Umbra lui se întinde asupra întregii pieţe. Se înalţă tot mai sus până ce îl pierdem din priviri.

Kenneth îi face semn lui Luigi şi-i comandă încă un rând de băuturi şi-i şi pune în palmele cărnoase un bon de valoare mare. Episcopul FitzPatrick plânge de bucurie. Rabi Mueller o îmbrăţişează pe domnişoara Harshaw.

Cred că noul Pontif şi-a început domnia într-un mod fericit.

CUPRINS

Barry N. Malzberg: *Cu gândul la Silverberg* 5

DRUMUL SPRE NOAPTE (1954) 9

OMUL CEL CALD (1957) 45

SĂ VEZI OMUL INVIZIBIL (1962) 63

AL ŞASELEA PALAT (1964) 83

MUŞTELE (1965) 101

HAWKSBILL STATION (1966) 118

PASAGERII (1967) 185

ARIPI DE NOAPTE (1968) 205

DANSUL SOARELUI (1968) 275

VATICAN, ULTIMUL CONCLAV (1971) 299